

மனிதனும் தெய்வமாகலாம்

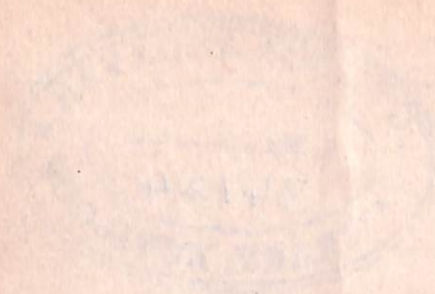
(17)

ACC#34124

R65-5-1

அருளித்ரு.பதீர்.சாமிமரதா சீவபிருந்தா தேவி

மனிதனும் தெய்வமாகலாம்

(17)

✱

டாக்டர்
சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி

மனிதனும் தெய்வமாகலாம்

டாக்டர் சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி

© ஆசிரியர்

முதற்பதிப்பு

ஏப்ரல் 1992

வெளியீடு

திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனம்

மச்சவாடி,

புதுக்கோட்டை—622 001.

தொலைபேசி 2342

அச்சம் அமைப்பும்

மீரா அச்சகம்,

வடக்கு ராச வீதி,

புதுக்கோட்டை—622 001

அட்டை

ஓவியர் ராஜா, புதுக்கோட்டை

பக்கம் xxxii + 134

விலை ரூ. 18-00

திருக்கயிலாய பரம்பரை

திருவாவடுதுறை-609 803

ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ

(தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)

சிவப்பிரகாசதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

குருமகாசந்நிதானம்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

23—4—92

வாழ்த்துரை

புதுக்கோட்டை திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனம் அருள்திரு டாக்டர். சாயிமாதா சிவபிரந்தாதேவி அம்மையார் செந்தமிழ் நலமும் சிவநெறி வாழ்வும் சிறக்க நிலவி உலகு இன்புற ஆற்றிவரும் அரும்பணிகள் பல. அம்மையாரின் எழுத்துப்பணியின் முடிமணியாக ஒளிர்வது “மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” எனும் இப்பெருநூல், வாழுநெறியுணர்த்தி உயர்நலம் பெறச்செய்யும் இந்நூலினைப் பெற்று உலகு இன்புற அருள்தரு ஞானமா நடராசப் பெருமான் திருவடி மலர்களைச் சிந்திக் கின்றோம்.

முனைவர்.

பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்

ச. முத்துக்குமரன்

பல்கலைப் பேரூர்

துணைவேந்தர்

திருச்சிராப்பள்ளி-24

அணிந்துரை

புதுக்கோட்டை திலகவதியார் திருவருள் அருள்திரு முனைவர் சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி சைவத்தையும், தமிழையும் ஒருங்கே வளர்க்கும் தவசீலர். அன்னையாரின் பல்துறைச் சிந்தனைகள் எழுத்து வடிவம் பெற்று இன்று நூலில் மிளர்கின்றன. “மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்னும் நூலின் தலைப்பே படிப்போர்க்கு நன்னம்பிக்கையை ஊட்டுகிறது. அன்னையார் மானுடத்தையும் தெய்வீகத்தையும் இணைக்கும் மாபெரும் தொண்டினை இந்நூல் வாயிலாகச் செய்துள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

புதுக்கோட்டை ஒரு புனித பூமி; தெய்வ நலம் கமழும் திருவிடம்; அறப்பயிர் தழைக்கும் வளவயல். புதுக்கோட்டையின் மாண்பினை இந்நூலில் உள்ள பதினோராவது கட்டுரையிக விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. புதுக்கோட்டையின் பொலிவிற்குக் காரணம் அக்கட்டுரையில் கூறியவற்றிற்கும் மேலாக புதுக்கோட்டைக்கு மணிமகுடமாகத் திகழும் திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனமேயாம். புதுகை மண்ணில் காலூன்றி நின்று கொண்டு உலக நாடுகளிலெல்லாம் உலாவரும் அன்னை செய்து வரும் சமயத்தொண்டு தமிழகம் உச்சி மேல் வைத்துப் போற்றத்தக்கதாகும். அமெரிக்காவிலும் மேற்கு செருமனியிலும் அன்னையாரின் திருக்குரல் கம்பீரமாக

எதிரொலித்திருக்கிறது. உலக அமைதிக்காக வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறது.

“மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்னும் நூலில் வகை வகையான சிந்தனைகள் தெறித்து விழும் மின்னல் துண்டுகளாய் நம் கருத்தைக் கவர்கின்றன. இந்நூல் தத்துவ நூலாய்—இலக்கியப் பதிவாய்—வரலாற்றுப் பெட்டகமாய்—ஞான ஊற்றாய் பலப்பல நிலைகளில் காட்சி தருகிறது.

அம்மையார் குகை நமசிவாயர் / குரு நமசிவாயர் வரலாற்றுத் துணுக்கு வாயிலாக ஆசிரிய மாணாக்க உறவை எடுத்துக்காட்டும் திறம் படிப்பவரை வியக்க வைக்கிறது. பழைய சிறுகதையை இவர் ஓரிடத்தில் (பக். 4—7) தமிழியப் படுத்தி மேற்கோளாக்கி விளக்கும் திறம் நம் நெஞ்சை அள்ளுகிறது. இராமானுசரின் வரலாற்று தொடர்பான ஒரு நிகழ்ச்சியை (பக். 64) இவர் தக்க இடத்தில் கையாளுவது பொருண்மை விளக்கமாய்ப்பொலிகிறது.

இந்நூல் ஒருவகையில் ஒரு கருத்துக் கருவூலம்; தகவல்களின் களஞ்சியம். நூலாசிரியர் கொல்லிமலை பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் அந்த மண்ணில் நாமும் நடமாட வேண்டும் என்பது போன்ற உள்ளுணர்வு தோன்றுகிறது. ‘சர்க்கரை விழுங்கி’யை உண்ண வேண்டும்; ‘வெட்டு வாங்கி’யின் விந்தையை நேரில் காணவேண்டும் ‘தொழுகண்ணி’யை ஒரு முறையாவது தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும்—என்றெல்லாம் எண்ணுகிறோம்.

இந்நூலில் காணப்படும் சில செய்திகள் வியப்பை ஊட்டுகின்றன; இது உண்மையா பொய்யா என்னும் ஐயம் கூட ஏற்படலாம். ஆவுடையார் கோவில் கருவறை விதானத்தில் 21,600 செப்பு ஆணிகள் அடிக்கப்பட்டுள்ளன (பக். 22) சிதம்பரத்தில் திருக்கூத்தியற்றும் அம்பலவாணனின் மேற் தட்டியில் 21,600 ஓடுகள் உள்ளன (பக். 23). வடலூரில் வள்ளற் பெருமானின் திருச்சந்நிதானத்தில் 21,600 சங்கிலிக்

கோவைகள் (பக். 23) என்றெல்லாம் அன்னையார் பேசுகிறார். இதற்கு விளக்கமும் தருகிறார். ஒரு மனிதன் ஒரு நாளில் விடும் மூச்சின் எண்ணிக்கை 21,600. எனவே தான், இந்த எண்ணிக்கை இடம்பெறுகிறது என்கிறார். இனி இத்திருத்தலங்களுக்கு வழிபாட்டுக்காகச் செல்லும் போதெல்லாம் மெய்யன்பர்கள் அம்மையாரின் கூற்றை நினைவு கூறலாம். ஆன்மீகத்தைப் புரிந்துகொள்ள அறிவியலும் உதவும்; அறிவியலின் முகட்டை அடைய ஆன்மீகமும் வழிகாட்டும்; இவை உறவுடையதேயன்றி பகையுடையதன்று.

இந்த நூலில் அம்மையாரின் தமிழ் உள்ளம் தொட்ட இடமெல்லாம் புலனாகிறது. சிவஞானசித்தியாரிலிருந்து ஒரு பாட்டை மேற்கோள் காட்டி, இப்பாடலைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு மேலாய்வு செய்திருந்தால் தமிழன் ஒருவன் சேகதீச சந்திரபோசுக்கு முன்னரே நோபல் பரிசு பெற்றிருப்பானோ என்று அங்கலாய்க்கிறார். (பக். 84) தமிழ் இனம் அறிவரங்கில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டுமென்னும் அம்மையாரின் உணர்வு அவரது துறவு மனத்தையும் மீறிக் கொண்டு புலப்படுகிறது. அனைத்தையும் துறந்தவர்க்குத் தமிழினப் பற்றைத் துறக்க முடியவில்லை போலும்!

இந்த நூல் உலக வாழ்விற்கு வழிகாட்டியாகவும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்குத் திறவு கோலாகவும், ஆழ்ந்து சிந்திப்போர்க்குப் பலப்பல உண்மைகளை வாரிவழங்கும் சிந்தனை ஊற்றாகவும் விளங்குவதை அனைவரும் ஒப்பவே செய்வர்.

அன்னையாரின் திருவுள்ளம் இந்தப் பெருங்கொடையை நல்கியுள்ளது. 'மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான்: வந்து முந்துமினே' என்ற மாணிக்க வாசகர் உலகத்தாரை அழைத்ததுபோல நானும் உங்கள் அனைவரையும் அழைக்கிறேன். இதோ ஒரு மூலபண்டாரம், அள்ளிக்கொள்வதும்—மடியில் கட்டிக் கொள்வதும்—உங்கள் உரிமை.

முனைவர்

சி பாலசுப்பிரமணியன்

துணைவேந்தர்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்—613 005

அணிந்துரை

புதுக்கோட்டை திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனத் தலைவரும் உலக மகளிர் அமைப்பின் தலைவருமான அருள்திரு டாக்டர் சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி அவர்கள் தமிழகத்தில் ஒரு புரட்சித் துறவியாவார். பெண்ணும், திருமடத்தின் தலைவராக அமைந்து ஆன்மநேய நெறிகளை உலகிற் பரப்பித் தொண்டு புரிய முடியும் என்பதனைத் தம் அறிவாலும் செயலாலும் நிறுவிவரும் அம்மையார் சாயிமாதா அவர்கள் ஆவர். திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனம் ஆதரவற்ற இளம்பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கும் அன்பின்குடிலாக, அருள் பரப்பும் இறைநெறி நிலையமாக, நாராயணசாமி ஐயர் நினைவுப் படிப்பகமாக, முத்துலட்சுமி அம்மையார் அவர்களின் நினைவுக் காப்பகமாக சித்தாந்தக் கல்வி பரப்பும் கலை நிலையமாகப் பல்வகைத் தொண்டாற்றிப்பாங்குடன் மிளர்கின்றது. இவையெல்லாவற்றிற்கும் மூலமுதற்காரணர் அம்மையாரேயாவர்.

ஆதீனத் தலைவர் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள் அயல் நாடுகளெல்லாம் சுற்றி ஆன்மநேயப் பயணம் மேற்கொண்ட வர்கள். உலக சமய மத மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு பட்டினிநோன்பு இருப்பதுபோலப் பகலெல்லாம் ஒரு

பழத்தை உட்கொண்டு இந்து சமயத்தின் பெருமையை விளக்கிக் கூறிவந்தவர்கள்.

புதுக்கோட்டையிலும் பாரோர் வியக்கும்வண்ணம் நகர்மன்றத்தில் அரங்கமைத்து உலக சமயநெறி மாநாட்டை திறம்பட நடத்தியவர்கள். மகளிர்க்காகத் தனி ஒரு பல்கலை கழகம் நிறுவ வேண்டும் என்ற வேண்டவா உடையவர்கள்.

டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள் எழுதியுள்ள ‘‘மனிதனும் தெய்வமாகலாம்’’ என்னும் நூல் ஆழமானபொருள் நிரம்பிய பதிமூன்று கட்டுரைகளை உடையது. வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் விரவிக்கிடந்து இறைவனின் இருப்பைப் படிப்போர்க்கு தெள்ளத் தெளியக் காட்டுவது. எவ்வுருவத்திலும் கடவுள் நம்மைத் தேடி வரலாம். ஆகவே, எல்லா உயிருக்கும் அன்பு செய்க என்பதனை முதற்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

‘உடம்பு இழுக்கு நிறைந்த பொருளன்று’ என்றும் ஐம் பூதங்களும் உடம்பின் அமைப்பில் செறிந்துள்ளன என்றும் ‘இவ்வுடம்பை இறைவனைக் குடியிருத்தும் வீடாக ஆக்கல் நன்று’ என்றும் இரண்டாவது கட்டுரை விளக்குகின்றது.

மூன்றாவது கட்டுரை அறிவியல் நுணுக்கங்களையெல்லாம் காட்டி அறிவின் எல்லைகளையெல்லாம் தொட்டு அவற்றிற்கப்பால் விளங்கும் இறைவனை ‘ஊன் கெட்டு’ உணர்வு கெட்டு, உள்ளமும் கெட்டால்’ காணலாம் என்று அறிவுத்துகின்றது.

நான்காவது கட்டுரை ‘சின் முத்திரை’ தத்துவத்தை விளக்குவது. அமெரிக்க நாட்டில் நம்திருநீறு, உருத்திராக்கம் ஆகியவற்றின் உட்பொருட் சிறப்புகளை அம்மையார் விளக்கியுள்ளமை படிப்பார் நெஞ்சைத் தொடுவதாகும்.

ஐந்தாவது கட்டுரையான 'ஓங்காரத்தின் உற்றபொருள்' 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தில் செறிந்துள்ள ஒவ்வொரு மாத்திரையையும் நுணுகிக் காண்கின்றது.

ஆறாவது கட்டுரையான 'யோகசித்தி' பிராணாயாமம் செய்து முடிந்த யோகிகள் புலன்களை ஒரு நெறிக்குள் நிறுத்தி யோக சித்திநிலை எய்துவதைக் காட்டுகிறது.

ஏழாவது கட்டுரையான 'சமயமும் சமுதாயமும்' என்பது சமயம் சமுதாயத்திற்கு எவ்வாறு மனிதாபிமானத்தையும் ஆன்மீக உணர்வையும் அளிக்க முடியும் என்பதனை எடுத்துரைக்கின்றது. 'காயம்பட்டவனாகவே நான் ஆவேன்' என்று வைணவ சமயப் பெரியார் இராமானுஜர் கூறுவதை நூலாசிரியர் அழகுற எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

'தங்கத் தமிழன் தகைமைகள்' என்ற எட்டாவது கட்டுரை கணியன் பூங்குன்றனார் பாடலோடு தொடங்கி இளங்கோவடிகளின் காப்பியம் வழியாகச் சென்று நானிலம், ஆற்றிவு என்ற நுட்பங்களை விளக்கி தமிழரின் அறிவும் அறமும் நிறைந்த மேம்பாடுகளை எடுத்துரைக்கின்றது.

ஒன்பதாவது கட்டுரை குடமுழுக்குத் தத்துவம், தேர், திருவிழாத் தத்துவம் ஆகியவற்றை அறிவியல் நெறி நின்று விளக்குவது. கும்பம் ஒன்பது சக்திகளை உள்ளடங்கியது என்றும் யாககுண்டங்கள் 36 தத்துவங்களின் உருவம் என்றும், ஆலயம் மனித உடம்பின் அமைப்புடையது என்றும், நூலாசிரியர் பற்பல உண்மைகளை இக் கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார்.

பத்தாவது கட்டுரை விஞ்ஞானத்தையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பழைய மருத்துவ முறைகளையும் விளக்குவது. 'அழகண்ணி', 'தொழுகண்ணி'. 'கோபுரம் தாங்கிப் பூண்டு' 'கையாந்துறை'. 'செம்பருத்தி' ஆகிய பல தாவரங்கள் எத்தகைய மருந்துப் பயன்களை உடையன என்று இக் கட்டுரை விளக்குகின்றது.

பதினொன்றாவது கட்டுரை புதுக்கோட்டை வளர்த்த கலைகளைக் கூறுவது. ஒல்லையூர் என்ற ஒலியமங்கலம், கொடும்பாளூர், திருக்கோகர்ணம், சித்தன்னவாசல், திருமயம் நியமம் ஆகிய பல ஊர்களின் சிறப்பையும் இக் கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

பன்னிரண்டாவது கட்டுரை தெய்வத் தமிழின் அருமை பெருமைகளையும் தைப்பூசச் சிறப்பையும் நாம் உணரக் காட்டுகின்றது. அருணகிரியாருக்கு முருகப் பெருமான் கம்பத்து இளையனாக வந்து காட்சி புரிந்த வரலாற்றை இக் கட்டுரை விளக்குகிறது.

பதிமூன்றாவது கட்டுரை உத்தம குரு உலக சமயப் பிராத்தனைகள் பற்றியது. ஆதீனத்தலைவர் அவர்களின் அயல்நாட்டுச் சமயப் பணிகளையும் இக் கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனத் தலைவர் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள் மனிதன் விலங்கு நீர்மையிலிருந்து விடுபட்டுத் தெய்வநிலைக்கு உயர்வதற்கு உலகச் சான்றோர்கள் அருளியுள்ள உறுதிமொழிகளெல்லாவற்றையும் உலகியல் வரலாற்று சமய எடுத்துக்காட்டுகளோடு எல்லாரும் அறியும் வண்ணம் விளக்கியுள்ளார்கள்.

ஆதீனத் தலைவர் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்களின் இறைநெறிப்பணி தொடர்ந்து சிறக்க இறையருளை எண்ணுகிறேன்.

சி. பாலசுப்பிரமணியன்

அருட்செல்வர்
நா. மகாலிங்கம்

101, மவுண்ட்ரோடு,
கிண்டி,
சென்னை-600 032.

அணிந்துரை

ஸ்ரீ சாயிமாதா அவர்கள் எழுதிய 'மனிதனும் தெய்வமாகலாம்' என்ற அருமையான நூலைப் படித்தேன்.

இறைவனைப் பற்றியும், இறைவனிடம் கொள்ள வேண்டிய பக்தியைப் பற்றியும் அழகாகவும் தெளிவாகவும் இந்த நூல் விளக்குகிறது.

“எல்லாமாக இருப்பவர்” என்னும் அதிகாரத்தில் தொடங்கி 'உத்தம குருவும் உலக சமயப் பிரார்த்தனைகளும்' என்பது முடிய பதின்மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது இந்த நூல்.

ஒவ்வொரு அதிகாரமும் அழகிய கதைகளைக் கொண்டும், அருமையான விளக்கங்களைக் கொண்டும் கடவுள் தத்துவத்தைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

நாம் இருக்கிறோம். நம்மைச் சுற்றிக் கோடானு கோடி வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. இவ்வளவையும் சுமந்துகொண்டு இந்த உலகம் இருக்கிறது. இந்த உலகத்தைப் போலவே கோடிக்கணக்கில் நட்சத்திரங்கள் இருக்கின்றன. இதில் யாருக்கும் சந்தேகம் இல்லை.

ஆனால் கடவுள் ஒருவரைப் பற்றி மட்டும் சந்தேகம் வருகிறது. அப்படியும் இப்படியுமாகத் தத்தளிக்கிற சஞ்சலம் வருகிறது. காரணம் என்ன?

நாமும் வஸ்துக்களும், உலகமும், உலகங்களும் அவ்வளவுந்தான் கடவுள். அவ்வளவிலும் உள்ள ஒவ்வொரு அம்சமும் கடவுளே என்பதை மறந்துவிடுகிறோம்,

இவ்வளவையும் விட்டுவிட்டு அவர் வேறு எங்கோ ஒளிந்திருப்பது போல மயங்கி அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது போல முயல்கிறோம்.

உலகம் இயங்குவதற்குக் கடவுளைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பது விளங்கிவிட்டால் போதும். சஞ்சலம் இருக்காது. சந்தேகம் இருக்காது. ஆனந்தம் ஒன்றுதான் இருக்கும்.

பிறகு கடவுளைக் கண்டு மனிதன் பயப்பட வேண்டிய தேவை இல்லை. கடவுளும் மனிதனும் பிரிக்க முடியாத நண்பர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். ஒருவர் மடியில் ஒருவர் வீற்றிருப்பார்கள்.

“களளரும் இல்லம் உடையாரும் கைகூடின்

வெள்ள வெளியாம் என்று உந்தீபற!

வீடும் எளிதாம் என்று உந்தீபற!”

என்னும் உண்மை விளங்கிடும்.

இந்த உண்மை மனிதனும் தெய்வமாகலாம் என்னும் இந்த நூலில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறது.

எல்லாமாக இருப்பவர் என்னும் முதல் அதிகாரத்தில் கடவுள் என்னும் சொல்லுக்கே காட்டும் பொருள் சிறப்பாக இருக்கிறது.

எல்லாவற்றையும் கடந்து நின்றாலும் எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளே நிறைந்திருப்பவர் தான் கடவுள் என்பதை ஆசிரியர் விளக்கிக் காட்டுவது அருமை.

ஐந்து பூதங்களிலும் அவர் ஒருவர் தான் இருக்கிறார் என்பதை விளக்க ஐந்து தலங்களில் இறைவன் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கிறார் என்று ஆசிரியர் விளக்கம் தருகிறார்.

இவ்வாறு எளிய முறையில் விளக்க வேண்டும். அப்படி விளக்கினால்தான் பக்தி விளங்கும்.

தேவர்கள் என்பவர் கடவுள்கள் அல்லர். கடவுளின் அருள் பெற்றவர்கள் என்பது மிக நயமாக விளக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

கடவுளைக் கண்டுகளிக்கத் தவித்த செருப்புத் தொழிலாளி பற்றி லியோ டால்ஸ்டாய் அற்புதமான கதை ஒன்று எழுதி இருக்கிறார். அந்தக் கதை இந்த நூலாசிரியரை உருக்கி இருக்கிறது.

அந்தக் கதையை தமிழ் நாட்டு மரபுப்படிச் சொல்லி கடவுள் எல்லோரிடமும் இருக்கிறார் என்பதை இரண்டாவது அதிகாரம் விளக்குகிறது.

நம் உடம்பில் பஞ்சபூதங்கள் சேர்ந்து கலந்திருப்பதையும், அந்த உடம்பே இறைவன் எழுந்தருளி அமர்ந்திருக்கும் கோயில் என்பதையும் ஆசிரியர் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார். திருமூலரின் பாடல்கள் இந்த விளக்கத்திற்குக் கைகொடுக்கின்றன.

உடம்பினுள் நிகழும் ரசாயன மாற்றங்களையும், அவற்றால் ஏற்படும் அளப்பரிய ஆற்றல்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். அப்படிக் காட்டுவதன் மூலம் சாதாரணம் என்று நாம் நினைக்கிற உடம்பு எவ்வளவு மகத்தானது என்று தெரிகிறது.

நாம் உண்ணும் உணவை ரத்தமாக மாற்றிவிடுகிறது நம் உடம்பு. இதற்கு எவ்வளவு மின்சாரம் (ஆற்றல்) தேவை என்று நாம் யோசித்தோமா? ஒரு நாளைக்கு நம் உடம்பு உண்டாக்குகிற மின்சாரத்தைக் கொண்டு ஒரு அணுகுண்டே செய்துவிடலாம். அவ்வளவு வெப்பத்தையும் நம் உடம்பு எண்ணாண் உடம்பு தாங்கிக் கொள்கிறது. சிரமம் இல்லாமலே தாங்கிக்கொள்கிறது. எப்படித் தாக்குகிறது?

உடம்பின் ஒவ்வொரு உயிர் அணுவிலும் நிறைந்திருப்பது இறைவன் ஒளி. அது இருக்கும் வரைதான் இந்த உடம்பு செயல்படும். அந்த ஒளி விலகிப் போகும் போது உடைந்த மண் ஓடுதான் இந்த உடம்பு என்கிறார் திருநாவுக்கரசர்.

“கடவுள் நச்சுஅமுது உண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னாரும்ஓர் ஊர்முனி பாண்டமே”

கடவுளைக் காட்ட தர்க்கம் வேண்டாம். சாத்திரம் வேண்டாம். முளையைக் கிறுகிறுக்கச் செய்யும் தத்துவங்கள் வேண்டாம்.

நம் உடம்பு போதும். உடம்பில் உள்ள கண்ணோ, முக்கோ, சுண்ணுவிரலோ, ஒருதுளி ரத்தமோ போதும்.

முன்னோர்கள் இந்த உண்மையை அற்புதமாய் அறிந்திருந்தார்கள்.

‘மாசு அற்ற கொள்கை மனதில் அடைந்தக்கால்
ஈசனைக் காட்டும் உடம்பு.

என்கிறார் ஒளவையார்.

நூலாசிரியர் குகை நமச்சிவாயர்—குரு நமச்சிவாயர் வரலாறுகளைச் சுவைபட விளக்கி இருக்கிறார். படித்து மகிழ்வேண்டிய பகுதி.

மனிதர்கள் ஒரு நாளாளுக்கு விடும் மூச்சு எண்ணிக்கையை 21,600 எனக் கணக்கிட்டு அதை உணர்த்தவே ஆத்மலிங்கர்

(திருப்பெருந்துறை) ஆலயத்தில் 21,600 செப்பு ஆணிகள் வைத்துள்ளது என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

அதேபோல சிதம்பரம் நடராஜ மூர்த்தியின் திருக் கோவிலில் 21,600 தங்க ஓடுகள் இருக்கின்றன என்கிறார். வள்ளல் பிரான் வடலூரில் நிர்மாணித்த சத்திய ஞான சபையில் சுற்றிப் போடப்பட்டிருக்கும் சங்கிலியில் 21,600 கரணைகள் இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

இப்படிப்பட்ட அடிப்படை தத்துவங்களையும் ஆங்காங்கே மிக எளிதாக விளக்கி இருக்கிறார்.

திருநீறு பற்றியும், ருத்திராட்சம் பற்றியும் நூலாசிரியர் அழகாக விளக்கம் தருகிறார். ராமானுஜர் பற்றிய குறிப்பு அபாரம்.

கஷ்டப்படுவனுக்காக இரக்கப்பட மாட்டேன். அவனாகவே மாறி நான் கஷ்டப்படுவேன் என்னும் வாக்கு அமுத வாக்குத்தான்.

இப்படியாகப் பல அரிய கருத்துக்கள் நூலில் நிரம்ப உள்ளன.

எல்லோரும் படித்துப் பயன்பெறவேண்டிய அருமையான நூல்.

உண்மையைத் தெளிவுபடுத்த வியாக்யானங்கள் பயன்படமாட்டாது. தேர், திருவிழா, கோவில், சிற்பம், நாடகம், வில்லுப்பாட்டு, கதாகாலட்சேபம் முதலியவைதாம் நன்கு பயன்படும்.

மனிதனும் தெய்வமாகலாம் என்னும் இந்த நூல் வியாக்யானமாக இல்லாமல் கதை சொல்லிக் காலட்சேபம் நடத்துவதாக அமைந்து இருக்கிறது.

புதிய உத்திகள் நிரம்பிய நூல். எல்லோரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டிய நூல்.

நா. மகாலிங்கம்

முன்னுரை

இறையருட் கருணையினாலே பிறந்து வளர்ந்து புண்ணிய பாரதத்தையும், தூரகிழக்கு நாடுகளையும், மேலை நாடுகளையும் சுற்றி வலம் வந்து நாளும் திருத் தொண்டுகளாற்றி வருகின்ற நாம், பதினைந்து ஆண்டுகட்கு முன் “மனிதன் எங்கேயோ போகிறான்” என்றொரு நூலை எழுதினோம். அதற்கு உலகம் முழுவதும் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அதனை “Man at the Cross Roads” என்று ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்த்து அயல்நாட்டவர்க்கும் அளித்தோம்.

அதன் பின்னர் “இந்துமதம்” என்ற பெயரில் ஒரு நூல் எழுதினோம். அதற்கும் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

சில நாட்களுக்கு முன்னர், உடல் படுத்துவிட்டது, சிந்தனை வென்றது, காயம் பொய்யல்லவா? உடனாக, உடல்நிலை சரியில்லாத நிலையிலும் எழுதியே ஆகவேண்டும் என்ற உந்துதலால்;

கற்ற, கேட்ட, அறிந்த, உணர்ந்த எல்லாவற்றையும் என்று சொல்ல முடியாது; ஒரு சிலவற்றைப் பதிமூன்று கட்டுரைகளாய் எழுதினோம். இரவு பகல் பாராது ஒரு சில நாட்களில் எழுதி முடித்தோம். அது எம் செயல் அல்ல; திருவருட் கருணையே யாம்.

விண்ணகத்து வித்தகனை, மண்ணகத்துக் கொண்டு வந்து மனிதன் கண்ணகத்துக் காட்டுவதல்லவா இந்துசமயம்!

இதனை எவ்வளவு பேசினாலும் எழுதினாலும் “பூரணத் திலிருந்து ஒன்றையெடுத்தாலும் அதுவும் பூரணமே” என்று சொல்வது போல், அள்ள அள்ளக் குறையாதது இந்துசமயம். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ கருத்துக்கள், மேலை நாடுகளில், கீழை நாடுகளில், பாரதத்தில், தமிழகத்தில், வானொலியில் பேசிய பேச்சுக்கள் ஒலிப்பதிவு நாடாக்களில் உட்கார்ந் திருக்கின்றன. காலமும், நேரமும், திருவருள் நோக்கமும் இருக்குமே ஆயின், அள்ளிவழங்கிய கருத்துக்கள் யாவும் நூல்களாகும்.

தமிழகத்திலும், வெளிநாடுகளிலும் எத்தனையோ கும்பாபிஷேகங்களில் பேசியிருக்கிறோம். அதன் தத்துவங் களையும் இந்நூலில் விளக்கியிருக்கிறோம். பனிரெண்டு ஆண்டுகள், தொடர்ந்து காலையும் மாலையும் இறைவனது திருக்கோயில் சென்று வழிபட்டால் என்ன புண்ணியம் கிடைக்குமோ, அப்பெரும் பேறு, ஒரு குடமுழுக்கைக் கண்டு தரிசிப்பதால் உண்டாகின்றது என்று “காமிகாகமம்” கூறுகின்றது.

எனவே கும்பாபிஷேக தத்துவத்தை அறிந்துணர்ந்து மானுடம் வழிபட்டால் பன்னலங்களைப் பற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்திலே இக்கட்டுரை உருவா னது. பத்துநாட்கள் கோயில்களில் விழாக்கள் நடப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்நாட்களின் தத்துவம் எல்லோருக்கும் தெரியாது. இதுபோலவே திருவாரூர் தேரழகு தெரியும். அதன் தத்துவம் புரியாது. புரியாதன வற்றையெல்லாம் புரிய வைக்க வேண்டும் என்ற வேட்கை யிலே தான் இவற்றையெல்லாம் எழுதினோம்.

சித்தாந்தத்திற்கும் வேதாந்தத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டே தவிர, மாறுபாடு கிடையாது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்க விரும்புகிறோம்.

“நான் அவன்” என்பது வேதாந்தம்.

“அஹம் ப்ரும்மாஸ்மி”

அஹம்—நான்
ப்ரும்மம்—ப்ரும்மாக
அஸி—இருக்கிறேன்.

நான் ப்ரும்மமாக இருக்கிறேன் என்பது வேதாந்தம்.

“அவன் நான்” என்பது சித்தாந்தம்.

“தத்துவமஸி”

தத்—அது
த்வம்—நீயாக
அஸி—இருக்கிறாய்

“அது நீயாக இருக்கிறாய்” என்பது சித்தாந்தம்.
இது வேறுபாடே தவிர, மாறுபாடு அல்ல.

“சித்தாந்தம் வேதாந்தம்
செம்பொருள் ஆதலால்
சித்தாந்த வேதாந்தம்
காட்டும் சுவனையே”

என்பது திருமூலர் திருவாக்கு ! ஆதலால்

எந்நிலை பற்றி நிற்பாரும்

தன்னிலை தானறிந்து, சீவன் சிவனாகின்ற நிலையை,
“மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்ற இச் சிறு நூலில்
இயன்ற அளவு விளக்கியிருக்கின்றோம். அறிந்துணர்ந்த
பல்லாயிரம் கருத்துக்களை விரித்தெழுத இறையருட்
கருணையை வேண்டுகின்றோம்.

திருவாவடுதுறை திருப்பெருந்திருமகா சன்னிதானம்
அவர்களின் அருளாசிக்கு மனங்கனிந்த நன்றிகளைச்
சமர்ப்பித்துக் கொள்கின்றோம்.

தக்க பக்குவிகளாகிய — கல்விக் கடல்களாக விளங்கும்
திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர்,
அறிவியல் தமிழ் வித்தகர் டாக்டர் ச. முத்துக்குமரன் அவர்

களையும், தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் பேரறிஞர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களையும் அணுகினோம்.

முன்னவர், மனந்திறந்து, மனமகிழ்ந்து, மனம்நிறைந்து அற்புதமான அணிந்துரை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். இவ்வுரை, மேலும் மேலும் 45ஆண்டுகள் உலகைச் சுற்றிக் கற்ற, பெற்ற எல்லாக் கருத்துக்களையும் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டுகின்றது. எழுதுவோம், இவர்களிடமே அணிந்துரை பெறுவோம்.

21,600 ஆணிகள், 21,600 ஓடுகள், 21,600 சங்கிலிக் கோர்வைகள் இது மெய்யா? பொய்யா? என்று கேள்வி கேட்டு எழுதியிருக்கிறார்கள். இதனை நாம் மனமாரப் பாராட்டுகின்றோம். இதனைப் படிக்கின்றவர்கட்கு, திருப் பெருந்துறை, சிதம்பரம், வடலூர் சென்றறிய வேண்டும் என்ற தணியாத வேட்கை எழும்ப உதவியிருக்கிறார்கள். உடன் செல்லுவார்கள். உற்ற உண்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

பல்லாற்றானும் இவர்களது அணிந்துரை அழகொழுக; அறிவொழுக; உணர்வொழுக அமைந்திருப்பது கண்டு, பெரிய அறிவுக் கடலாக விளங்குகின்ற டாக்டர் ச. முத்துக்குமரன் அய்யா அவர்களைப் பாராட்டுகின்றோம், வாழ்த்துகின்றோம், நன்றிகளை நல்லாசிகளாக்கித் தருகின்றோம்.

தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேரறிஞர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் அணிந்துரை அளித்திருக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் தந்துள்ள அணிந்துரை, பதின்மூன்று கட்டுரை கட்டும், தனித்தனியாக அமைந்து, ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் எழுதியுள்ள கருத்துக்களைப், படிப்போர் மனத்தில் பதியும்படி ஆய்வுரையாக ஆக்கித் தந்திருக்கிறார்கள்.

எக்கட்டுரையில் என்ன இருக்கின்றது என்பதை, இவர்கள் பட்டியலிட்டுப் பகர்ந்துள்ள பாங்கு ‘மெச்சத்தகுந்ததாக அமைந்திருக்கின்றது.’

பழத்தை மட்டுமே உண்டு கொண்டு, உலக சமய மாநாடுகளில் பட்டினியுடன் கலந்து கொண்டதைக் கூட நுணுக்கமாகக் கேட்டறிந்து எழுதியுள்ள பரிவுணர்வு நம் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது.

இவர்கட்கு, எமது நன்றிகளை நல்லாசிகளாகத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். இவர்களும் தொடர்ந்து எம் நூல்களுக்கு ஆய்வுரைகள் அளிக்க அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

அருட்செல்வர், டாக்டர் என். மகாலிங்கம் அவர்கள் மிகச்சிறப்பான முறையில் அணிந்துரையை அழகொழுகச் சித்தரித்துள்ளார்கள். இவர்கள் இந்நூலில் ரசித்த விஷயங்களை விளக்கியிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. இவர்கட்கு எமது மனங்கனிந்த நல் வாழ்த்துக்களை அன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

புதுக்கோட்டையில் ‘‘மீரா’’ அச்சகம், புத்துணர்வு பெற்றுள்ள செல்வர் மீரா சுந்தர், செல்விராணியும் கணவரும் மனைவியும் இணைந்து நடத்துகின்ற அருமையான அச்சகம். இரவில் நாம் எழுதுகிற கட்டுரையைப் பகலில் அச்சிலேற்றித் தருவார்கள். அன்புத் தொண்டர்கள் ‘‘வாழ்க’’ என வாழ்த்துகிறோம்.

அட்டைப்படம் கேட்டதும் அழகொழுக வரைந்து தந்த ஓவியர் திலகம் ராஜா அவர்கட்கும் நமது நல்லாசிகள்.

படிக்கப் போகும் வாசகர்களுக்குத், ‘‘தாமும் தெய்வமாகலாம்’’ என்ற எண்ணம் ஏற்படின், அதுவே யாம் பெற்ற பேறு.

அன்புடன்

சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி

திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனம்
மச்சவாடி, புதுக்கோட்டை-622 001
தொலைபேசி : 2342

R. ராஜகோபாலதொண்டைமான்

புதுக்கோட்டை அரண்மனை
திருச்சிராப்பள்ளி

வாழ்த்துரை

அருள்திரு டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கட்கு,

தாங்கள் எழுதிய 'மனிதனும் தெய்வமாகலாம்' என்ற நூல் கிடைக்கப் பெற்றேன். படித்து மகிழ்ந்தேன். தெய்வமணம் கமழும் நூல். உலக மக்களுக்கும் குறிப்பாகப் புதுக்கோட்டை மக்களுக்கும் இது ஒரு வரப்பிரசாதம். தங்கள் அறிவாற்றலும், எழுத்தறிவும் போற்றற்குரியது. நாத்திகர்களும் இந்நூலைப் படித்து ஆஸ்திகர்களாக மாறுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்நூல்போல் இன்னும் பலநூல்கள் வெளியிட வேண்டுகிறேன். இறையருளால் தங்கள் பணி சிறப்புறத் தொடர இறையருளைவேண்டி எனது உளமார்ந்த வாழ்த்தினை வழங்குகிறேன்.

நன்றி, வணக்கம்.

அன்புடன்,

25—4—92

R. ராஜகோபாலதொண்டைமான்

சேதுபதி ராணி. த. இந்திராதேவி, பி.ஏ.,
பரம்பரை அறங்காவலர்,

இராமநாதபுரம்
சமஸ்தானம், தேவஸ்தானம்
மற்றும் சத்திரம்
இராமநாதபுரம்

மதிப்புரை

புதுகை திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனகர்த்தர் அருள் திரு. டாக்டர். சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி அவர்கள் எழுதியுள்ள “மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்னும் தத்துவ இலக்கிய வரலாற்று ஞான நூலுக்கு மதிப்புரை வழங்குவதில் நான் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன்.

அருள்திரு டாக்டர். சாயிமாதா அவர்கள் இதுகாறும் இந்து சமயத்திற்கும், குறிப்பாகச் சைவ சமயத்திற்கும் ஆற்றிவரும் அரும்பணி அளவிடற்கரியது. தமிழகத்தின் திருக்கோவில்களின் திருத்தலங்களிலும், பாரதம் முழுமையும்

உள்ள சமயப் பேரவைகளிலும் அயல் நாடுகளில் உள்ள அகில உலகப் பல்சமயப் பேரவைகளிலும் சாயிமாதாவின் சமயமணம் கமழும் சங்கீதத் தமிழ் எதிரொலிக்காத இடமே இல்லையெனலாம்.

ஒவ்வோராண்டும் சேதுபதி சீமையின் தலைநகராக விளங்கும் இராமநாதபுரத்தில் அருள்மிகு இராசராசேசுவரி அம்மனுக்கு நடத்தப்பெறும் நவராத்திரி விழாவின் போது வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இராமலிங்க விலாசத்தில் டாக்டர். சாயிமாதா அவர்களின் அருவிநடைப் பேச்சை அதிமதுரத் தமிழில் ஆற்றிய உரையினை நானே நேரில் கண்டு, கேட்டுப் பரவசமடைந்திருக்கிறேன்.

டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள் பல்வேறு காலங்களில் தமிழகத்தில், இறுதியில் வெளிநாட்டில் ஆற்றிய உரைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ள “மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்னும் இந்நூல் சமயக் கருவூலம் என்றே குறிப்பிடலாம், அத்துனையும் அமுதத் துளிகள். அருந்தி மகிழ்ந்த அவைகளில் சிலவற்றைப் படிப்போர் நுகரும் வண்ணம் படைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

“இறைவன் எல்லாமாக இருப்பவன். அங்கும் இங்கும் எனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருப்பவன்; எல்லாருடைய இதயத்துள்ளும் உறைபவன்; எல்லாம் அறிந்தவன்” என்னும் அறிய கருத்தை இந்நூலில் அற்புதமாகப் பல்வேறு மேற்கோள்களுடன் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள்.

பஞ்ச பூதங்களும் நமக்குள்ளே என்பதோடு பஞ்சாட்சரமும் நமக்குள்ளே இருக்கின்றன. நமது உடம்பிற்குள் உள்ள ஜீவனே சிவனாயிற்று என்னும் அருள்தத்துவத்தை,

“உள்ளம் பெருங்கோயில், ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்

தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணி விளக்கே''

என்னும் திருமூலர் திருவாக்கின் மூலம் விளக்கியிருக்கும் பாங்கு வியந்து மகிழ்வதற்குரியதாகும். 'நமசிவாய' என்பது இறைவனுடைய திருநாமம். இது ஸ்தூல பஞ்சாட்சரமாம் 'சிவாய நம' என்பது மகாமந்திரம். இது சூட்சும பஞ்சாட்சரமாம்: நமசிவாய என்னும் மந்திரத்தை அடியிலிருந்து முடிக்குப்போய் 'சிவாயநம' என்பதற்கு அருளிய விளக்கமும் முடியிலிருந்து அடிக்குப்போய் 'சிவாயநம' என்றற்குரிய விளக்கமும் மிகவும் அற்புதமாகவும் அமைந்துள்ளது. நமசிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்தில் அடங்கியிருக்கும் சைவ சமய தத்துவக் கருத்துக்களை எத்துணை அழகுற விளக்கியுள்ளார்கள் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள்! இதோ! தத்துவத் துளிகட்கு எடுத்துக்காட்டு.

சங்குகளில்தாம் எத்துணை வகை! ஆழ்கடலில் ஆயிரம் விசித்திரங்கள். இடம்புரிச்சங்கு, வலம்புரிச்சங்கு, சஞ்சலச் சங்கு, பாஞ்ச சன்னியச் சங்கு! உலகில் பாஞ்சசன்னியம் என்ற சங்கு ஒன்றே ஒன்றுதான், அதுதான் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் திருக்கரத்தில் திகழ்வது; எல்லா சங்குகளும் ஒங்கார நாதத்தை உள்ளபடி எழுப்பினாலும் இந்த பாஞ்ச சன்னியத்தின் நாதமே சுத்த நாதம் ஓம் தத் சத்; இக் கருத்தை இனிய முறையில் விளக்கியிருப்பதன் மூலம் தனக்குள்ள ஆழ்ந்த ஆழ்கடல் ஆராய்ச்சி அறிவினையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள்! இதோ அவ்வாராய்ச்சித்துளி! இதோ இலக்கியத்துளி!

இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஒரு சங்ககாலப் பெரும்புலவன் கணியன் பூங்குன்றன் எக்காலத் திற்கும் எல்லாச் சமயத்திற்கும் பொருந்தக் கூடிய கவிதை ஒன்றைத் தந்தான்; எல்லா ஊருமே எனது ஊர், எல்லாருமே எனது உறவினர் தீமையும் நன்மையும் பிறரால் வருவதில்லை, இறப்பு இவ்வுலகில் புதியதூமில்லை. வாழ்க்கை

இனியது என்றோ, அல்லது அதனை இனியது அன்று என்றோ வெறுத்து ஒதுக்கவேண்டியதில்லை.

பேரியாற்று நீரிலே செல்லும் மிதவை போல எம் அரிய உயிரானது முறையாகச் சென்று கரை சேரும் எனும் கருத்தினை ஞானியர் வாயிலாக யான் பெற்றேன்! மானிடரே! நீவிரும் உய்த்துணர்ந்து நடப்பீர் என்னும் கருத்தினை,

“கல்பொழுது இரங்கும் மல்லற்பேர் யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறை வழிப் படுஉம் என்பது துறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம்”

பூங்குன்றனார் பாடலின் மூலம் விளக்கித் தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா, என்னும் அடியுடன்

Honour and shame from no condition
rise, Act well your part there All the honour lies,

என்ற மேல்நாட்டுத் தத்துவ மேதையின் கருத்தோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டியிருப்பதன் மூலம் சாயிமாதா அவர்களின் ஒப்பிலக்கிய அறிவை வெளிப்படுத்தியிருப்பது வெள்ளிடை மலை!

இதோ அறிவியல் துளி!

எண்ணற்ற பிரம்மாண்டமான கோளங்களிடையே சுற்றிச் சுழன்றுவரும் இச்சின்னஞ்சிறு பூமிப்பந்து ஒரு சிறிய உலகம்; இயற்கையின் ஆற்றலால் முறைப்படி சுழல்கின்றது. இதில் இன்று எண்ணற்ற அறிவியல் வளர்ச்சி; பொருளைச் சேர்ப்பது இன்று சமுதாயத்தில் அதிகரித்து வருகிறது. ஆன்மீக நாட்டம் குறைந்து விட்டது. “தொழில் நுட்ப

வளர்ச்சி மனித சமுதாயத்தைப் புதிய நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்கிறது. ஆனால் சமுதாயத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொள்ளாத தொழில்நுட்பவளர்ச்சி என்னும் அறிவியல் அழகு மாளிகை இடிந்து விடும்'' எனும் அரியகருத்தை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற தத்துவமேதை பெட்ரன் ரசல் அவர்களின் தத்துவத்தோடு இணைத்து,

Religion without Science is lame
Science without Religion is blind,

விஞ்ஞானம் இல்லாத சமயம் முடமானது; சமயம் இல்லாத விஞ்ஞானம் குருட்டுத் தனமானது என்று ஒப்பிட்டு நோக்கிச் செல்வதின் மூலம் அறிவியலையும் சமயத்தையும் இணைத்து இரண்டும் இணைந்து செல்வது தான் மனித சமுதாயத்தின் நல்வாழ்விற்கும் மேம்பாட்டிற்கும் நல்லது என்று விளக்கியிருக்கிறார் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள்!

இன்னும் இந்நூலில் அத்தியும் இத்தியும் பூக்காமல் இருப்பது, வானவீதியில் சஞ்சரிக்கும் சக்கரவாகப்பறவை, விரியன் பாம்பின் விசித்திர வாழ்க்கை, சர்க்கரை விழுங்கி வெட்டுவாங்கி, தொழுகண்ணி, அழுகண்ணி, கோபுரம் தாங்கிப்பூண்டு, நித்தியகல்யாணி, கரிசலாங்கண்ணி, முருங்கைக் கீரை முதல் முள்ளுமுருங்கை வரை, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, இவைகளையெல்லாம் குறிப்பிட்டு, இதில் மறைந்து கிடக்கும் அறிவியல் நுட்பங்களை வெளிக் கொணர்வது இன்றைய அறிவியலாரின் கடமை எனவும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“நேர்மைக்காக, வாய்மைக்காக, தூய்மைக்காக, எளிமைக்காக, அருமைக்காக, இரக்கத்திற்காக, பண்

பாட்டிற்காக பேரறிவுப் பெற்றும் தன்னில் தானே மனத்தை அடக்கி, மூச்சடக்கிப், பேச்சடக்கிப், பெரும்பேறுகள் அனைத்தும் பெற்றுத்திகழ்பவனே மனிதனில் தெய்வமாகலாம்” எனும் அற்புதக் கருத்தை மணிமேகலை காட்டியதன் மூலம் எழில்பட விளக்குகிறார் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள்.

மணிமேகலை பிறந்தாள்—தெய்வம் பிறந்தது.

மணிமேகலை பிறந்தாள்—அருள் பிறந்தது.

மணிமேகலை பிறந்தாள்—தொண்டு பிறந்தது

என்று சீத்தலைச்சாத்தனார் மணிமேகலையின் மாண்புறு சிறப்புகளை விளக்கி

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்—வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

என்னும் வள்ளுவப் பெருத்தகையின் குறட்பாவிற்குக், காப்பிய மணிமேகலை கருப்பொருளாக விளக்குகிறாள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மனித இனத்தைச் சார்ந்த மணிமேகலை தெய்வமாக உயர்ந்தாள் என்பதை உலகுக்குக்காட்டி, முயன்றால் “மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்னும் உயரிய கருத்தை அனைவர் நெஞ்சங்களிலும் உணர வைத்திருக்கிறார் டாக்டர் சாயிமாதா அவர்கள்.

இந்நூலில் இப்படி எத்தனையோ கருத்துக்கள்! கருவூலங்கள் அள்ள அள்ளக் குறையாத அமுத சுரபியைப் போல் அவைகளில் ஒரு சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு எடுத்துத் தந்துள்ளேன். எண்ணற்ற கருத்துக்கள் அடங்கிய இச்சமயப் பெட்டகத்தைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமும் ஆன்றோர்களும் அறிஞர்களும் இதனை நன்கு படித்துப் பயன்பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

திலகவதியார் திருவருள் ஆதீனகர்த்தா டாக்டர். சாயிமாதா சிவ. பிருந்தாதேவி அவர்கள் இன்னும் இது போன்ற கவின்மிகு கருத்துக் கருவூலங்களைத் தமிழுக்கும், தமிழகத்திற்கும் தந்து உதவ எம்மை ஆளும் அன்னை அருள்மிகு இராசராசேசுவரியின் திருவருள் முன்னிற்க எனது பிரார்த்தனை.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

அரண்மனை

ராணி இந்திராதேவி

இராமநாதபுரம்

(சேதுபதி ராணி த. இந்திராதேவி)

25—4—92

டி. வி. வெங்கட்டராமன், இ. ஆ.ப.

தலைமைச் செயலர்,

தமிழ்நாடு அரசு

தலைமைச் செயலகம்

சென்னை-600 009

27-4-1992

மதிப்புரை

“மனிதனும் தெய்வமாகலாம்” என்ற நூலைப் படித்தேன், இன்புற்றேன். அருள்திரு டாக்டர் சாயிமாதா அம்மையார் அவர்கள் ஆன்மீக அனுபவங்கள், உணர்வுகள் ஆகியவற்றின் அகலத்தையும், ஆழத்தையும் நன்றாக அறிந்தவர்கள், தம்முள்ளே உணர்ந்தவர்கள். சிறந்த அருளாளர் அவர் களுடைய அருள் அனுபவங்களையெல்லாம் சாறாகப் பிழிந்து நமக்கு அளித்திருக்கின்றார்கள். இறைவன் அருளின்றி வேறொன்றுமில்லை. இருள் நிலையில் நிற்கும் உயிரை, உயிருக்குக் கருவி கரணங்களை அருளித் தந்து, மருள் நிலையில் பல்வேறு அனுபவங்களை வழங்கிப் பல பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் தனது அருள் வியாபகத்துக்குள் இறைவன் உயிரினைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றான். இந்த மகத்தான சாதனையை உயிரானது பல பிறவிகளில் செய்துமுடிக்கலாம்.

இறைவன் அருளால் ஒரே பிறனியிலும் செய்து முடிக்கலாம். இறைவனுடைய அருளினையெல்லாம் அருள்திரு அம்மையார் அவர்கள் தனது அனுபவத்தின் அடிப்படையில் உயர்ந்த கருத்துக்களை எளிய வகையில் இனிமையான தமிழில், நேருக்குநேர் பேசி நமது உள்ளத்தைத் தொடும் முறையில் நமக்கு வழங்கி உள்ளார்கள். இந்த அருமையான நூலினைப் படித்து, மக்கள் உயர்வு பெறுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. சிறந்த ஆன்மீகத் தொண்டுகளைச் செய்து மக்களுடைய வாழ்க்கையில் மாறாத இன்பத்தையும் அன்பையும் தந்து சிறந்த பணிகளைச் செய்து வரும் அருள்திரு டாக்டர் சாயிமாதா அம்மையார் அவர்கள், இறைவனின் எல்லா நலமும்பெற்றுப், பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து ஆன்மீகத் தொண்டுகளைத் தொடர, இறைவன் அருளை வேண்டுகிறேன்.

அன்பன்,

ராஜபதி

டி. வி. வெங்கட்டராமன்

நன்றியுரை

நூல் வெளியீட்டிற்கு முதல்நாள் புதுக்கோட்டை மாட்சிமை தங்கிய மாமன்னர். ராஜகோபாலத் தொண்டைமான் அவர்களுடைய மேன்மையான வாழ்த்துரையும்,

இராமநாதபுரம் மகா ராணியார் டி. இந்திராதேவி நாச்சியார் பி. ஏ., அவர்களுடைய அன்பு கலந்த பாராட்டுரை களுடன் நிறைந்து விளங்கும் வாழ்த்துரையும்,

தமிழக அரசு தலைமைச் செயலர், திருமந்திர மாமேதை சிவத்திரு. டி. வி. வெங்கட்டராமன் ஐய்யா இ. ஆ. ப. அவர்களின் இனிய அரிய வாழ்த்துரையும் கிடைக்கப் பெற்றோம். பெருமைக்குரிய இம்மூவருக்கும் எமது மனங்கனிந்த நன்றிகளை நல்லாசிகளாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

பொருளடக்கம்

வ. எண்.

பக்கம்

1	எல்லாமாக இருப்பவர்	1
2	உடம்பில் பஞ்சபூதம்	8
3	தன்னையறிந்து தலைவனை உணரவேண்டும்	19
4	சின்முத்திரைத் தத்துவம்	30
5	ஓங்காரத்தின் உட்பொருள்	40
6	யோகசித்தி	51
7	சமயமும், சமுதாயமும்	57
8	தங்கத்தமிழன் தகைமைகள்	68
9	குடமுழுக்குத் தத்துவம் தேர், திருவிழா தத்துவம்	76
10	விஞ்ஞானமும் மெய்ஞானமும் பழைய மருத்துவ முறைகளும்	83
11	புதுக்கோட்டைச் சீமையும் புத்துயிர் பெற்ற கலைகளும்	90
12	தெய்வத் தமிழும் அருமை பெருமைகளும், தைப்பூசமும்	111
13	உத்தம குருவும் உலக சமயப் பிரார்த்தனைகளும்	125

எல்லாமாக இருப்பவர்

எல்லாமாக இருப்பவன், அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருப்பவன் இறைவன். எல்லோருடைய இதயத்திற்குள்ளும் உறைபவன் இறைவன். எல்லாம் அறிந்தவன் இறைவன். அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை; அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவமும் வேறில்லை.

உயர்ந்த - சிறந்த - மேம்பட்ட அப்பெரும் பொருளுக்கு, யார் வைத்த பெயரோ, எப்பொழுது வைத்த பெயரோ, ஒரு பொதுவான பெயர் - “கடவுள்” இந்த ஒரே சொல்லை, இரு கூறுகளாக பிரிக்கலாம். “கட” எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் கடந்தது. கடந்து நிற்கும் ஒன்றால், நமக்கு யாது பயன்? என்ற எண்ணம் எழுந்து விட கூடாதே ஆதலால், எல்லாவற்றையும், எல்லோரையும் கடந்து நிற்கும் அது, அதே தருணத்தில் “உள்” நின்றும் உணர்த்து கிறது என்ற பொருள் படத்தான், கடந்து, உள் நின்று உணர்த்தும் அதற்குக் “கடவுள்” என்ற பெயரைப் பண்டைய தமிழர்கள் பண்பாட்டுத் தமிழர்கள் சூட்டினார்கள். யார் வைத்த பெயரோ? எவர் வைத்த பெயரோ? ஒரு பொதுவான ஒரு மெதுவான, ஒரு அழகான, ஒரு அற்புதமான, ஒரு அதிசயமான பெயராகக் “கடவுள்” என்ற பெயர் அமைந்திருக்கிறது.

மேலை நாடுகளிலக சிலர், “எல்லா மதங்களுக்கும் ஒரே ஒரு கடவுள் இருக்க, இத்துக்களாகிய உங்களுக்கு மட்டும் முப்பத்து முக்கோடி கடவுளா?” எனக் கேட்கின்றனர்.

முப்பத்து முக்கோடிப் பேர்களும் கடவுளர்கள் அல்ல . முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் என விளக்குகிறோம்.

“தேவர்கள் என்றால் யார்? அவர்கள் எப்படியிருப்பார்கள்? அவர்களின் தன்மை என்ன?” என்றெல்லாம் கேட்கின்றனர் .

“தேவர்கள் என்றால், மனிதர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள்; அவர்களது கண் இமைக்காது, கால் தரையில் படாது. மனிதன் “வையத்துள் வாழ்வாங்கு” வாழ்ந்து விட்டால் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்று வள்ளுவர் சொல்லியுள்ளார். மனிதன் தன் தன்மையால், பண்பால், பரிவால். நன்னடத்தைகளால் தேவராகித் தெய்வமாக விளங்க முடியும் என நாம் விளக்கவுரை தருவதை மேலை நாட்டார் மனநிறைவுடன் கேட்டு மகிழ்கின்றனர். இன்னும் சிலர், உங்களுக்கு ஐந்து கடவுளர்களா? எனக் கேட்கின்றனர். இதெல்லாம் புத்திகூர்மையான கேள்விகளேயாம்.

“நாம் வாழ மண் வேண்டும் அல்லவா?”

“ஆம் வேண்டும்” என்கின்றனர்.

மண்ணுக்கொரு தெய்வம் — காஞ்சி ஏகாம்பரேஸ்வரர்’ மனிதர்கள், ஏனைய உயிர்கள் அனைத்தும் வாழ நீர் வேண்டும் அல்லவா?”

“ஆம் நீர் அவசியம் வேண்டும், நீரின்றி உலகில்லை’. என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

நீருக்கொரு தெய்வம் திருச்சிராப்பள்ளிக்கருகில் உள்ள திருவானைக்கா. ஜெம்புகேஸ்வரர்—இவரது கருவறைக்குள் நீர் ஊறிக் கொண்டே இருக்கும். நீருக்குரிய திருத்தலம் திருவானைக்கா. நிலத்தையும் நீரையும் போல மனிதனுக்கும் மற்ற உயிர்கட்கும் நெருப்புத் தேவையானது. இதற்கு ஒரு திருத்தலம் திருவண்ணாமலை, அண்ணாமலையார்.

ஜிவராசிகள் எத்தனை கோடி உண்டோ அத்தனையும் உயிர்வாழக் காற்று வேண்டும். காற்றுக்கொரு கடவுள்—காளத்தீஸ்வரர். இதற்குரிய திருத்தலம் திருக்காளத்தி. எல்லா உயிரினங்களும் உயிர்வாழ ஆகாயம்—வானம் அவசியம் தேவை. ஆகாயத் திருத்தலம் சிதம்பரம், இறைவன் நடராஜப் பெருமான். இப்போது சொல்லுங்கள் பஞ்சபூதங்கள் ஐந்திற்கும் மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் இவற்றிற்கு ஐந்து தெய்வங்கள் அவசியமல்லவா? என்று கேட்டால் ஆம், ஆம் அவசியத்திலும் அவசியமே என்கின்றனர். எல்லோரும் இவற்றை இசைந்த பின்னர் ஊர்கள் ஐந்து; இறைப்பெயர்கள் ஐந்து; ஆனாலும் எல்லாவற்றையும் இயக்குபவன் ‘ஒருவனேதான்’ என்று நாம் ஆணித்தரமாகக் கூறியதும் நம்மையே உற்று நோக்குகின்றனர். என்ன சொல்ல போகிறோமோ என்று முச்சடக்கி இருக்கின்றனர்.

இறைவன் ஒருவனே; அவன் ஏகன். இதனையே வேதமும் “ஏகோ தேவஹ” என்கின்றது.

மணிவாசகரின் திருவாசகமும், ஏகன் அனேகன் இறைவனடி வெல்க” என்கின்றது. ஏகனுமாகி அனேகனும் ஆனவன் நாதனும் ஆனான் என்றுந்தீபற நம்மையும் ஆண்டாறென்று உந்தீபற” எனச்சித்தாந்த திருவுந்தியாரும் செப்புகின்றன.

“ஏதவன் ஊர்?

ஏதவன் பேர்?

யார் உற்றார்?

யார் அயலார்?

ஏதவனைப் பாடும் பரிசு?

என்று கேட்கும் திருவாசகம், ஒருருவம் ஓர் நாமம் ஒன்றும் இல்லார்க்கு நாம் ஆயிரம் திருநாமங்கள் பாடித் தெள்ளேணம்

கொட்டுகிறோம்” என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து, உண்மையை நாம் உணர்ந்து உய்தி பெறமுடியும்.

“ஒன்று தான் அது”

என்பதற்கு மேலும் உதாரணம் நாம் சொல்வதுண்டு. சிவபெருமான்—நெருப்பு. அந்த நெருப்பிலே உள்ள சூடு—உமாதேவி, அந்த நெருப்பிலே உள்ள சிவப்பு—விநாயகர், அந்த நெருப்பிலே உள்ள ஒளி — சுப்பிரமணியம், இது தான் தத்துவம்.

“ஒன்றென்றிரு — தெய்வம் உண்டென்றிரு” என்று சித்தரும் செப்புவார். தீங்கள் எந்தக் கடவுளை அல்லது எந்தத் தெய்வத்தை வணங்கினாலும் அங்கே “மாதொரு பாகனார் தாம் வருவார்” என சிவஞானசித்தியார் என்ற சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் சாதிக்கின்றது.

“யாதொரு தெய்வம் கண்டீர் அங்கே அத்தெய்வமாகி மாதொரு பாகனார் தாம் வருவார்”. “அவர் எப்போது வருவார்?” என்ற கேள்வியை திடீரென்று கேட்பார்கள்.

அவர் பகலிலும் வரலாம்; இரவிலும் வரலாம். அவர் அதிகாலையிலும் வரலாம், நடுப்பகலிலும் வரலாம் நள்ளிரவிலும் வரலாம். ஒரு பக்தருடைய கனவிலே இறைவன் தோன்றியிருக்கிறார்.

“கனவிலே வரும் கடவுளே; அருட்பெருஞ்ஜோதி தனிப்பெருங்கருணை தெய்வமே! எனது நனவிலே வரக் கூடாதா? என்று அந்த பக்தன் கேட்க, நாளை உன் வீட்டிற்கு வருகிறோம் என்று சொல்ல, பக்தன் விழித்துக் கொண்டான். பின்னர் உறக்கம் வரவில்லை. நாளை கடவுள் அல்லவா, இவனைத்தேடி இவனுடைய வீட்டிற்கு வர இருக்கிறார்! படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தான்; மனைவியை எழுப்பினான்; மக்களை எழுப்பினான்; நாளை, கடவுள் நம் வீட்டிற்கு வருகிறார்,

எல்லோரும் எழுந்திருங்கள், வீடு வாசலைக் கழுவி கோலம் போடுங்கள் என்றான். வீடு முழுவதும் சுத்தமானது குறுந்தோலை தோரணங்கள், மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டப்பெற்றன. வீடு முழுவதும் சாம்பிராணி மணம், ஊதுபத்தி வாசனை, விளக்குகள் பல ஏற்றப்பெற்றன, வீடே கோவில் ஆகியது. வீட்டுக்கும் வாசலுக்கும் நடந்து கொண்டே இருக்கிறான் பக்தன்.

குடுகுடு கிழவன்; கூனிக்குறுகிய உடம்பு, தோலெல்லாம் தொங்குகிறது. எலும்பே உடம்பு, அந்த உடம்பிலும் வெண் குஷ்டம். வெட வெட வென்று குளிரிலே நடுங்கிக்கொண்டு, “அம்மா! தாயே பசிக்கிறது” என்று கூறிக்கொண்டு தெரு வழியே திருவோட்டை ஏந்தி வந்த முதியோன், பக்தர் வீட்டு வாயிலிலே வந்து நின்றான். கடவுளை எதிர்நோக்கி காத்திருந்த பக்தனுக்கு, கிழப் பிச்சைக்காரனைக் கண்டதும் சினம் மனத்திலே குதித்தது.

“கடவுளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் நேரத்தில், இப்படியொரு குஷ்டரோகி வரலாமா? என்றெண்ணி, அக் கிழவனை ஓட ஓட விரட்டினான். உச்சிக்காலப்பொழுது ஆனது, பகல் பனிரெண்டுமணி, கடவுள் வரவிற்காக காத்து இருக்கும் இவனோ இவன் தாயோ, மனைவியோ, மக்களோ ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூட அருந்தவில்லை. கடவுளை எதிர்நோக்கிப் பிரசாதங்கள், பழங்கள், வர்க்கான்னங்கள் பல காத்திருக்கின்றன. இடுப்பில் ஒரு குழந்தை, கையில் ஒரு குழந்தை, அருகில் ஒரு சிறுவன் மூவருடன், எலும்புடன் தோல் ஒட்டிய உருவில், பரட்டைத்தலையுடன், கிழிந்த உடல் தெரியும் அழுக்கு ஆடையுடன் ஐயா! சாமி! பசி உயிர் போகிறது. கஞ்சியாவது ஊத்துங்களேன்” என்று தெருவில், பக்தன் வீட்டுவாயிலில் நின்று கெஞ்சி அழுகிறான்.

நான், கடவுளை எதிர் நோக்கும் வேளையில் இப்படி ஒரு தரித்திப் பிச்சைக்காரியா? என்று வெஞ்சினங்கொண்டு, கல்லைத்தூக்கி அவள் மேலே வீசுகிறான். இவன் வீசிய கல்

அவள் காலிலேபட்டு, இருக்கிற கொஞ்ச இரத்தமும் சொட்டு சொட்டாக வடிய, அழுது புலம்பியபடி, தட்டுத்தடுமாறி பிள்ளைகளுடன் நடக்கிறாள்.

மாலை ஆயிற்று; கடவுள் இன்னும் வந்தபாடில்லை. மனைவி மக்கள் பசியால் வாடுகின்றனர். வயதான தாயோ பசியால் வேதனைப் படுகிறாள், வருகிறேன் என்ற கடவுள் ஏமாற்றி விட்டாரா! என்று பக்தர் எண்ணுகிற போது, ஒரு சொறிநாய், வீட்டிற்குள்ளே புகுந்து, தட்டிலே வைத்துள்ள சர்க்கரைப் பொங்கலிலே வாயை வைத்து விட்டது. பார்த்தான் பக்தன், உஷ்ணம் தலைக்கு ஏறியது. வெறி பிடித்தவன் போல, ஒரு தடியை எடுத்து வந்து சொறிநாயை தாக்கினான். அது, லொள் லொள் என்று குலைத்துக் கொண்டே ஓடியது.

காத்திருந்த களைப்பு; பசிக்களைப்பு, எல்லாமாகச் சேர்ந்து, சோர்ந்துபோய்ப் படுத்தான் பக்தன். கண்கள் மூடின, கனவில் கடவுள் வந்தார்.

“கடவுளே! வருகிறேனென்று சொல்லி ஏமாற்றி விட்டீர்களே?” என்றான். நானா ஏமாற்றினேன். நான் தான் முன்று முறைகள் உன் வீட்டிற்கு வந்தேனே, வந்த என்னை, அடித்து அடித்து இரத்தம் சொட்ட சொட்டச் விரட்டி விட்டு வரவில்லை என்றா கேட்கிறாய்? என்றார்.

நான் அதிகாலையிலிருந்து இரவு வரை கண் இமைக்காமல் உங்கள் வரவு நோக்கியல்லவா காத்திருந்தேன். எப்பொழுது நீங்கள் வந்தீர்கள்? ஏன் பொய் சொல்லுகிறீர்கள்? என்று சரமாரியாகக் கேள்விகளைக் கேட்டான் பக்தன். அதற்குக் கடவுள், சிரித்துக்கொண்டே சொல்கிறார்—

காலையில் வந்த குஷ்டரோகி யார்?

நடுப்பகலில் பிள்ளைகுட்டியுடன் வந்த பிச்சைக்காரி யார்?

இரவில் வந்த சொறி நாய்தான் யார்?

என்றுகேட்க, பக்தன் வெட்கப்பட்டுத் தலைகுனிந்தான்' என்று இப்படியொரு பழங்கதையைச் சொன்னதும் எல்லோரும் கவனமாகக் கேட்பார்கள்.

“வந்த மூவருமே கடவுளா?”

ஆம் கடவுளேதாம். அவர் யாராகவும் வரலாம். எவராகவும் வரலாம். எவ்வுருவிலும் வரலாம். அவர் தாம் எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லா உயிர்களிலும் கலந்திருப்பவர் அல்லவா? என்றதும் வியப்புடன் நோக்குவார்கள். அந்த நேரத்தில், குறிப்பறிந்து அவர்கள் உள்ளத்தில் ஒன்றைப் பதிய வைப்பதுண்டு.

நான். சாதாரண ஆள். நான் நினைத்தால் கடவுளாக முடியாது. கடவுள் நினைத்தால், யாராகவேண்டுமானாலும் வரலாம். அப்படி வந்ததாக வரலாறுகளும் உண்டு, என்று திருவிளையாடற் புராணம், பெரியபுராணம், முதலிய திருக்கதைகளை எடுத்து விளக்கம் சொல்வதும் உண்டு.

பெரிய புராணத்தில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் பெரும்பாலானவர்கட்கு; இறைவன் முதலில் சோதனை கொடுப்பான். சோதனையில், வேதனைபடாது, சாதனை புரிவோர் நாதனை கண்டு நல்லருள் பெற்றிருக்கின்றனர், என்ற விளக்கம், அவர்களது உள்ளத்தைத் தொடுவதுண்டு.

□

உடம்பில் பஞ்சபூதம்

உடம்பில் பஞ்சபூதம்—பஞ்சாட்சரம், இறை இயக்கம், உடம்பு வளர சமைபல் தேவைப்படுகின்றது. உள்ளம் வளர சமயம் அவசியமாகின்றது, குறுக்கே வளர்பவை, மிருகங்கள். யானை, புலி, சிங்கம், பன்றி, ஆடு, மாடு, போன்றவை. உயரத்தில் வளர்பவன் மனிதன். குறுக்கு புத்தியில்லாமல் உயர்ந்த நிலையில் வளரவேண்டியவன் மனிதன்.

ஒரு பெரிய தோட்டம். அதிலே நிறைந்த புல்வெளி. ஆயிரம் ஆடுகள், ஐநூறு மாடுகள், பல ஆயிரம் பன்றிகள், புலிகள், சிங்கங்கள் யானைகள் தினமும் நடக்கின்றன. வளைந்த புல் மறுபடியும் நேராகிப் பச்சைப் பசேலென்று காட்சியளிக்கின்றது. அந்தப் புல்வெளியில் மனிதர்களில் சிலர் தொடர்ந்து நடந்தால் புல் தீய்ந்து, பூண்டுகள் கருகி, பாதை ஒத்தையடிப்பாதையாகி விடுகின்றது.

மிருகங்கள் நடந்தால் புல் தீய்ந்து போவதில்லை, மனிதர்கள் நடந்தால் புல் தீய்ந்து போகிறதே! நம் பாதங்களுக்கே அவ்வளவு விஷம் உண்டா? “நம் பாதங்கள் இவை எனில் நம் படிவங்கள் எப்படியோ?” என எண்ணித் திகைக்கத் தானே வேண்டும்?

ஒரு பாம்பு இன்னொரு பாம்பைக் கடிப்பது கிடையாது. ஒரு புலி, இன்னொரு புலியைக் கொல்லுவது கிடையாது.

ஒரு சிங்கம் இன்னொரு சிங்கத்தைக் கொல்லாது. ஆனால் ஒரு மனிதன், தன்னையொத்த இன்னொரு மனிதனைக் கொலை செய்கிறான். மிருகங்களுக்குள்ள உணர்வுகள் கூட மனிதனுக்கு இல்லையா?

காடுகளிலே யானைக் கூட்டங்களைப் பார்க்கிறோம். ஒரு பெண் யானை, பிரசவ வேதனைப்படுகிறது என்றால் மற்ற பெண் யானைகள் சுற்றி நின்று கொண்டு தம் துதிக்கையால், பிரசவ வேதனைப்படும் யானையின் வயிற்றுப்பாகத்தை அனுசரணையாகத் தடவிக்கொடுப்பதை நாம் பார்த்து வியந்து இருக்கிறோம். யானைக்கு இருக்கும் பாச உணர்வு, பரிவு, மனிதர்கட்கு ஏனில்லை?

மனம் படைத்தவன் மனிதன். மனத்தினால் சிந்திக்க, வந்திக்க, வாழ்த்த இயலும்! ஏன் இந்த உயர்ந்த மனத்தை நிந்தனைக்குரியதாக ஆக்கி வேதனைப்பட வேண்டும்?

மனம், உள்ளம், நெஞ்சம், இதயம் பெயர்கள் வெவ்வேறாகத் தெரிந்தாலும், இவற்றின் உணர்வு ஒன்று தான்.

நினைப்பது நெஞ்சம்;
உணர்வது உள்ளம்,
எண்ணுவது இதயம்.

“மன் மனம் எங்குண்டு வாயுவும் அங்குண்டு
மன் மனம் எங்கில்லை வாயும் அங்கில்லை
மன் மனத்துள்ளே மகிழ்ந்து இருப்பார்க்கு
மன் மனத்துள்ளே மனோலயமாமே”
என்பர் அருளாளர்கள்.

மனம் மகிழ்ந்திருக்க, அமைதியாக ஆனந்தமாக இருக்க, உடம்பும் நலமுடன் இருக்க வேண்டும். மனநலத்திற்கு, உடல் நலமும், தேவையாகும்.

திருமூலர் முதலில் உடலைப் பேணாத நிலை கூறி இந்த உடம்பிற்குள்ளே உரிய பொருளாகிய உத்தமன்—இறைவன் குடியேறியிருக்கிறான். அவன் இருக்கும் உடம்பு உற்றபடி பேணிப் பாதுகாக்க அறிவுரை அருளுகிறார்.

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கு என்றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்பினுள்ளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று
உடம்பினை யான் இருந்து ஒம்புகின்றேனே”

என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

நம் உள்ளம் பெரிய கோயில், ஊன் நிறைந்த உடம்பு ஆலயம். நம் வாய், இறைவனது கோபுரவாசல், இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்று உணர்ந்தவர்கட்கு, இந்தச் சீவனே சிவனாகிறது என்றும் அருளாளர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

உள்ளம் பெருங் கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்;
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய் கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன், சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணி விளக்கே.

நம் உடம்பிற்குள்ளே பஞ்ச பூதங்களும் இருக்கின்றன. இவற்றை நாம் அறிதல் அவசியமாகிறது.

பாதத்திலிருந்து தொடை வரை மண்;
தொடையிலிருந்து இடுப்பு வரை நீர்;
இடுப்பிலிருந்து வயிறு வரை அக்னி,
நெஞ்சிலிருந்து மூக்கு வரை காற்று;
நெற்றிக்குமேல் தலை வரை ஆகாயம்.

பஞ்ச பூதங்களும் நமக்குள்ளே என்பதோடு, பஞ்சாட்சரமும் நமக்குள்ளே இருக்கின்றன. “நமசிவாய” என்பது இறைவனுடைய திருநாமம், இது ஸ்தூல பஞ்சாட்சரமாம். “சிவாய நம” என்பது மஹாமந்திரம். இது சூட்சும

பஞ்சாட்சரமாம். “நமசிவாய” என்ற மந்திரத்தை எழும் போதும் சொல்லலாம், தொழும் போதும் சொல்லலாம், அழும் போதும் சொல்லலாம், தேகம்விழும் போதும் சொல்லலாம். யாரும் சொல்லலாம், எவரும் சொல்லலாம், எங்கும் சொல்லலாம், எப்போதும் சொல்லலாம். கல்லைக்கட்டி அப்பர் பெருமானைக் கடலிலே போட்டார்கள், கல்மிதந்து வந்து கரையேறினார்.

“கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலில் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமசிவாயவே”

என்று தம் வரலாற்றை வனப்புடன் அப்பர் பெருமான் அருளுகின்றார்.

“நான் மறக்கினும் சொல்லு நா நமசிவாயவே”
இது சுந்தரர் செந்தமிழ்.

காதலாகி கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதியது நாதம் நாமம்
“நமசிவாயவே” இது ஞான சம்பந்தர் நற்றமிழ்.

எடுத்த எடுப்பிலே திருவாசகத்திலே மாணிக்கவாசகர், நமசிவாய வாழ்க” என துவங்குகிறார். நால்வரும் நன்றாக உணர்ந்தது “நமசிவாய” என்பதாகும். ‘நமசிவாய’ என்னும் ஆண்டவனுடைய திருநாமத்தை, மஹா மந்திரமாக ஆக்கும் போது “சிவாயநம” என்றாகின்றது. சிவாயநம என்று சிந்தித்து இருப்போருக்கு அபாயம் ஒன்றில்லை என்பதுவும் அனுபவத்தில் நாம்கண்ட உண்மையாகின்றது.

சி சிவபரம் பொருள்

வ அவனுடைய அருட்சக்தி

ய உயிர்களாகிய நாம்

ந மறைப்பு சக்தி அல்லது திரோதான சக்தி

ம மலங்கள்

அடியிலிருந்து முடிக்குப் போவோம். நாமும் நற்கதி பெறமுடியும்.

ம என்ற மலங்கள் தேய்ந்தால்
ந என்ற மறைப்பு சக்தி நீங்கி
ய என்ற உயிர்களாகிய நாம்
வ என்ற அவனது அருட்சக்தியின் மூலமாக
சி என்ற சிவபரம் பொருளை எட்டிப்பிடிக்கலாம்.

சி முகம்
வ இரு தோள்கள்
ய மார்பகம்
ந இரு தொடைகளின் நடுவில்
ம பாதங்கள் இரண்டிலும்.

நமது உள்ளத்தைக் கோயிலாகவும், நமது உடம்பையே ஆலயமாகவும், நமது வாயைக் கோபுர வாசலாகவும், மெய், வாய், செவி, கண், நாசி என்ற ஐம்புலன்களையும் காளாமணி விளக்குகளாகவும், கண்ட நம்மெய்யடியார்களின் உணர்வுகளை நாம் புரிந்து கொண்டு மனிதர்களாகப் பிறந்த நாம் மேல் நிலைக்குச் செல்ல வழி கண்டாக வேண்டும்.

எங்கே நிம்மதி? எதில் அமைதி? என்றுணரவேண்டும்.

“ஆசைப் படப் பட ஆகிவரும் துன்பம்
ஆசை விட விட ஆனந்தமாமே”

என்பர் திருமூலர்.

“யாதெனின் யாதெனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்”

என்பர் வள்ளுவர்.

ஆசை அதிகமாக அதிகமாகத் துன்பம் பெருகிவரும், ஆசையைவிட விட ஆனந்தம் கூடும். எது எதிலிருந்து விடுபடுகிறோமோ அது அதிலிருந்து ஏற்படும் துன்பமும் நீங்கிப்

போகும். இதனைத்தான், சித்தார்த்தரும் சித்தசுத்தியுடன், “ஆசையே அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் காரணம்” என்று உண்மை கண்டு உரைத்தார்.

பற்று, அவா, ஆசை, பேராசை இதில் எதுவுமே பற்றக் கூடாது - உலகத்தை கட்டி ஆள்கிறவர்கட்கும், கடலும் கூட எமக்குச் சொந்தம் என்பதிலே-அதுவும் தனது என்பதிலே ஆசையுண்டு. தேவேந்திரனைவிடப் பொருள் அதிகம் பெற்றவர்களும், மேலும் பொருள் சேர்க்க விரும்பி, இரும்பைத் தங்கமாக்கும் ரசவாத வித்தை தெரிந்தவரை நாடிச்செல்வர். உலகில் எது எது தோன்றுகிறதோ அது அது ஒரு நாளைக்கு அழிந்து இல்லாமல் போகும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரும், “தாம் நீண்ட பல ஆண்டுகள் வாழ வேண்டும் என்ற ஆசையில் காயகல்பம் எங்கிருக்கிறது? எனத்தேடி அலைவதும் உண்டு”. கடைசியில் நாம் ஏன் பிறந்தோம்? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று யோசித்துப் பார்த்தால், நாமெல்லோரும் செய்து கொண்டிருப்பது நன்றாகவே விளங்கும்.

நாமெல்லோருமே பசி தீர உண்கின்றோம். உறங்குகின்றோம். ஒன்றை விட்டு ஒன்றிலே பற்றுவைத்து வீணிற்ரு வேதனையைக் கூட்டிக்கொள்கிறோம் என்று அருளாளர்கள் அற்புதமாக நம்மை அளவிட்டு உரைத்தார்கள்.

“ஆசைக்கோர் அளவில்லை

அகிலமெல்லாம் கட்டி ஆளினும்

கடல் மீதிலே ஆணை செலவே

நினைவர் அளகேசன்

நிகராக அம்பொன் மிக

வைத்தபேரும்

நேசித்து ரசவாத வித்தைத் கலைந்

திடுவர் நெடுநாளிருந்த பேரும்

நிலையாகவேயினும் காய

கற்பம் தேடி நெஞ்சு
 புண்ணாவரெல்லாம்
 யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர
 உண்பதும் உறங்குவதுமாக
 முடியும்; உள்ளத்தேபோதும் நான் நான்
 எனக்குளறியே ஒன்றைவிட்டு
 ஒன்று பற்றிப்
 பாசக்கடற்குளே வீழாமல்
 மனதற்ற பரிசுத்த நிலையை
 அருள்வாய், பார்க்குமிடமெங்கும்
 ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே”

என்று தாயுமானப் பெருமான் நம் பெயரில் உள்ள பரிவில்
 பகருகின்றார் !

மனதற்ற பரிசுத்த நிலை-இது மிக மிகப் பெரிய நிலை!
 “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா
 ஸஹ ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் ந விபாதி
 கதாச்சனேதி”

என்று உபநிடதம் உற்றபடி உணர்த்துகின்றது.

எதனின்றும் வாக்குகள் மனத்தை எட்டாமல் திரும்பி
 விடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பிரும்மத்தை அறிந்தவன்
 எதற்கும் அஞ்சமாட்டான். அவன் ஆனந்தமயமாகவே இருப்
 பான் என்கின்றது. இதுதான் மனதற்ற பரிசுத்த நிலையே? ?
 என நாம் எண்ணுகிறோம்.

மின்சாரத்தை நாம் கண்ணால் காணமுடியாது. உடம்பின்
 உள்ளே உறையும் உயிரையும் நாம் பார்க்க இயலாது.
 மின்சாரத்தைத் தனியே பிரித்தெடுத்துக் காண இயலா
 விடினும் உடம்பினுள்ளே உள்ள உயிரையும் தனியே
 பிரித்தெடுத்துப் பேதம் காணமுடியாவிடினும், விளக்கு எரிவ
 திலிருந்து, விசிறி சுழலுவதிலிருந்து மின்சாரம் வேலை
 செய்கிறது என நாம் அறிகின்றோம்.

உடல் இயங்குவதிலிருந்து உயிரையும் ஓரளவு உணர்கிறோம். ஒரு மண் பாணையை பார்க்கிறோம். பாணையைப் பார்த்தமாத் திரத்திலே பாணையை நாம் செய்யாத காரணத்தினாலே, பாணையைச் செய்த குயவனுடைய நினைவு வருகின்றது. ஒரு பூ மாலையை நாம் பார்க்கிறோம். அப்பூ மாலையை நாம் கட்டாத காரணத்தினாலே, மாலையைக் கட்டியவனுடைய நினைவு ஏற்படுகின்றது. இதனைப்போலவே இந்த உலகத்தைப் பார்க்கிறோம். இந்தப் உலகத்தை நம்மால் படைக்க முடியாது என்கின்ற போது இந்த பரந்த, விரிந்த உலகைப் படைக்க, ஒப்பற்ற ஒருவன் இவற்றை தருபவன் உண்டு என்பதை விட, ஒருவன் வேண்டும் என்ற உறுதிப் பாங்கும் உள்ளத்தில் பதிகின்றது. தனு, கரண, புவன, போகம். உடம்பு, அவயவங்கள், உலகம் அனுபவிக்கும் இன்மம், தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு நான்கு நான்காகச் சிலவற்றை நயம்பட இறைவன் அமைத்துத் தந்துள்ளான், நான்கும் (நாலும்) நெரிந்தவன் மனிதன் என்ற பழமொழியும் உண்டு.

ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வண வேதங்களும் நான்கே. ஆதி சங்கர பகவத் பாதாளுக்கு நான்கு சீடர்கள். முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை நிலங்களும் நான்கே. ஆயினும் பஞ்சபூதங்களும், பஞ்சாட்சரத்திற்குள் அடங்கி ஆனந்தம் அடைகின்றன. பஞ்சேந்திரியங்களும், பஞ்சாட்சரத்திற்குள் ஒடுங்கி, உண்மை, அறிவு, மகிழ்வு (சச்சிதானந்தம்) பெறுகின்றன.

“நமச்சிவாயவே ஞானமும் கல்வியும்
நமச்சிவாயவே நானறிவிச்சையும்”

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்த பின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே”

நிஷ்டை கூடிய உயர் யோக நிலையிது. “ஞாதுரு ஞானம், ஞேயம்” என்பர் உயர் சாத்திரம் பயின்றோர், காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள்.

“அறிவானுந்தானே!

அறிவிப்பான் தானே

அறிவாய் அறிகின்றான் தானே

என்கிறது காரைக்காலம்மையாரின் மூத்ததிருப்பதிகம்.

திருவண்ணாமலையில் மலையைச் சுற்றியுள்ள குகை ஒன்றில் ஒரு துறவி வசித்து வந்தார். குகையில் வசித்ததால் குகை நமசிவாயர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

இவரிடம் ஒரு சீடர் வந்தார். அவர் பெயரும் நமசிவாயர் தான். தாம் குகை நமசிவாயராகவும் வந்த சீடர் குரு நமசிவாயராகவும் இருக்கப் பணித்தார்.

குகை நமசிவாயர், சித்திரை மாதத்துக் கொளுத்துகிற வெயிலில், மரக் கிளையில் அமர்ந்திருந்தார் குரு நமசிவாயர் குகை நமசிவாயருக்கு வெப்பம் தவிர்க்க விசிறிக் கொண்டிருந்தார். நல்ல உச்சிப் பொழுது. மலையைச் சுற்றி அந்த வெப்பமான வேளையில் யாரும் நடக்கவில்லை. விசிறிக் கொண்டிருந்த குரு நமசிவாயர் திடீரென்று சிரித்தார். குகை நமசிவாயர் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தார். யாரும் சந்தடியில்லை. இந்நிலையில், யாரைப் பார்த்து எதற்காகக் குரு நமசிவாயர் சிரித்தார்? தெரியவில்லை.

“ஏனப்பா சிரித்தாய்”?

யாரைப் பார்த்துச் சிரித்தாய்?

என கேட்டார். அதற்கு குருநமசிவாயர் சொல்லுகிறார்:—

“திருவாரூரில் தியாகராஜரும், கமலாம்பிகையும் பவனி வருகின்றனர். அவர்கள் முன்னிலையில் ஒரு தாசி பரத நாட்டியம் ஆடுகிறாள். ஆடிவரும் போது, ஒரு வாழைப்பழத் தோலிலே வழக்கி விழுகிறாள். அதைக் கண்டு எல்லோரும் சிரித்தனர். நானும் சிரித்தேன்” என்றார்.

இன்று தொலைக்காட்சியைக் கண்டு அதிசயிக்கின்றோம்.

குரு நமசிவாயர் இருந்த இடம் திருவண்ணாமலை குகையில்; பார்த்துவிட்டுச் சிரித்த நிகழ்ச்சி, நடந்த இடமோ திருவாரூர். பார்த்தார் குகை நமசிவாயர், சிஷ்யராக வந்த குரு நமசிவாயர், நமக்குத்தெரியாத காட்சியை அவர் கண்டு விட்டார்; இவர் பெரியவரே என்றெண்ணி, ஒரு சோதனை செய்கிறார்.

“குரு நமசிவாய! எமக்கு வாந்தி வருகிறது” என்றார். உடனே குரு நமசிவாயர், தமது இரு கரங்களையும் ஏந்தினர். அவர் கரங்கள் நிரம்புகிற அளவிற்கு வாந்தி எடுத்து குகை நமசிவாயர் நிறுத்திக் கொண்டார்.

திடீரென்று யாருக்கும் உடனாக வாந்தி வந்து விடாது; வந்த வாந்தியையும் அளவோடு நிறுத்திக் கொள்ளவும் இயலாது. குகை நமசிவாயரோ திடீரென்று வாந்தி எடுத்தார். குரு நமசிவாயரின் குவிந்த கைகள் நிரம்பியதும் நிறுத்திக் கொண்டார்.

“குரு நமசிவாயா! நான் எடுத்த வாந்தியை—மனிதர்களது காலடி படாத இடத்திலே கொட்டிவிட்டு வா” என்றார்.

மனிதர்களது காலடி படாத இடம் எது? அது தன் வயிறு தான் என்று உடனாக நிர்ணயித்து, தன் வாயின் வழியாக வயிற்றுக்குள் கொட்டிக் கொண்டார். நாயைத்தவிர வேறு யாராலும் இச் செயலைச் செய்ய முடியாது. எப்படி மனம்

ஒப்பி இப்படிச் செய்தார்? ஓடும் செம் பொனும், ஒப்பவே நோக்குகின்ற சம நோக்கோ? பார்த்தார் குகை நமசிவாயர்- அப்பனே! குரு நமசிவாயா! இனி நீ நம்மிடம் இருக்க வேண்டியதில்லை. தெற்கே செல்; திருமடங்களை அமைத்து வழி வழி குரு நமசிவாயமாக விளங்குவாயாக'' என வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

□

3

தன்னையறிந்து தலைவனை உணரவேண்டும்

நான் யார்? என் உள்ளம் யார்?

நான் பெற்ற ஞானங்கள் எவை?

என ஞானியர், தம்மைத் தாமே கேட்டுக்கொண்டனர்.

17 வயது இளைஞர்-திருச்சுழியில் உதித்த உத்தமர்.

“நான் யார்?” என்ற வினாவிற்கு விடைதேடி,

வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

திருவண்ணாமலையில், ஆண்டுகள் பல, ஆடாது அசையாது, உணவுகொள்ளாது, உறக்கமில்லாது, மோனத்தவமிருந்து ஞானம் பெற்றார். அவர்தாம் ரமண மகரிஷி.

நான் என்பது என்ன? அது என்னுடைய கையா? காலா? நரம்பா? எலும்பா? தசையா?

வெங்காயத்தினுடைய தோலை உரிக்க உரிக்கத் தோலே தான் வரும். விதை காணமுடியாது. அதுபோல நான் என்பதை ஆராயப் புகுந்தால் எதுவும் கிடைக்காது.

“யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்

தானாய் நிலைநின்றது தற்பரமே”

என்பர் அருணகிரி நாதர்!

“நான்” என்ற ஆணவம், மிடுக்கு, செருக்கு, அற்றுப் போகவேண்டும். அப்போது இறைவன், இறங்கியும் வருவான், இரங்கியும் வருவான்.

“Who know not the Soul
No not the Lord”

எவன், தன்னையறியவில்லையோ அவன் தலைவனையும் அறியமாட்டான்.

“தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை தன்னையறியாமல் தானே கெடுகின்றான், தன்னையறியும் அறிவை அறிந்தபின் தன்னையே அர்ச்சிக்கத்தானிந்தேனே”

இந்தச் சீவன், சிவனாகின்ற நிலை இது.

நாம் மூச்சுவிடுகிறோம்—இல்லையா? மூச்சு விடாவிட்டால் உலகில் நமக்கென்ன வேலை? ஒரு நிமிடத்திற்கு, எத்தனை மூச்சுக்கள் விடுகிறோமென்று தெரியுமா? இப்படிக்கேட்டால் உலகிடை ஒவ்வொருவரும் ஏதோ சொல்லுகிறார்கள்.

நாம், ஒரு நிமிடத்திற்குப் பதினைந்து மூச்சுக்கள் விடுகிறோம். இதனைத் திருமுலர் பதினாறு மாத்திரையென்பர்.

பதினைந்து, கணக்கிற்கும் சரியாக வருகின்றது.

ஒரு நிமிடத்திற்கு 15 மூச்சுக்கள்

ஒரு மணிக்கு 900 மூச்சுக்கள்

ஒரு நாளைக்கு 21,600 மூச்சுக்கள்.

இப்படி நம் நாட்டில் பஞ்சாண்டிய நாட்கள். ஆயின், மேலைநாடுகளில் இதற்குச் சாட்சி சொல்லியாக வேண்டும். தென்னிந்தியாவிலே புதுக்கோட்டை மாவட்டம். இதிலே, அழகு தமிழிலே திருப்பெருந்துறை. பழகு தமிழிலே ஆவுடையார்கோயில். அங்கே உள்ள சிவபெருமானுக்குப் பெயர் ஆத்மலிங்கம். இந்த ஆத்மலிங்கத்தைப் பல ஆண்டுகளாக நாம் பார்த்ததே இல்லை. ஒருமுறை பார்க்க ஆசைப்பட்டோம்.

சிவாச்சார்யார்களிடம் கேட்டோம். மேலே சார்த்தியிருந்த அங்கியை எடுத்தனர். அங்கே ஒன்றுமில்லை.

ஒன்றுமே இல்லாத ஒன்றுக்கு ஒரு பெயர் எப்படி வந்தது? பல பேர்களை கேட்டோம்; பதில் கிடைக்கவில்லை. உற்ற பதிலை நாம் பெற்றுக்கொள்ள இயலாது தவித்தோம். கடைசியில், ஒரு பேரறிஞரை, பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அய்யா அவர்களை, திருவாரூர் மடப்புரம் ஸ்ரீ தெட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் மடாலயத்தில் சந்தித்தபோது கேட்டோம். அவர்கள் கேள்விக்குப் பாராட்டுக் கூறி விடை பகர்ந்தார்கள்.

ஒரு குதிரை. அதன்வாலில் முடிகள். அதிலே ஒரு முடியை எடுத்து, இருநூறு கூறுகள் செய்து. (செய்ய இயலுமா?) அதிலே ஒரு கூறு தான், அந்த ஆத்மலிங்கத்தின் உயர, அகல, நீளம், அதன் பரிணாமம் என்றார்கள். இப்பதில் எம்மைச் சிந்திக்க வைத்தது. இதே திருத்தலத்தில் திருவாசகம் துவக்கப்பகுதி சிவபுராணம் அருளிய மணிவாசகப் பெருந்தகையின் ஒரு வரி, உள்ளத்தைத் தொட்டது.

“நோக்கரிய நோக்கே—

நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே”

பார்த்தல் எளிது; நோக்கல் அரிது; அதிலும் அரிய நோக்குத் தேவை. அரிய நோக்கின் வாயிலாகச் சிறியதிலும் சிறியதாக—

நுணுக்கரியதை—நுண்ணுமையான் உணர்வுடன் கூடியதை அறியலாம் என்பதை, ஒரு வரிக்குள்ளே விளக்கியிருப்பது, எத்தனையோ ஆண்டுக்குப் பின் உணர் முடிந்தது.

“நோக்கரிய நோக்கே!

நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே”.

இதையெண்ணும் போது நமக்கே—நம் நோக்குப் புதியதாகவும்; இதனால் ஏற்படுகின்ற நுண்ணிய உணர்வுடன் கூடிய ஆனந்தானுபவம், அற்புதமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இதனை அறிவினால் பெற முடியாது—

உணர்வினாலேதான் பெற இயலும். வெளிப்பார்வைக்கு திருப்பெருந்துறை இறைவன்—அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள ஆத்மலிங்கம் உருவமற்றது.

உருவமற்ற இந்த ஆத்மலிங்கத்திற்கு நைவேதனம் என்ன தெரியுமா?

ஒரு பாத்திரத்தில் சாதம் பொங்கி, அதனை ஆத்மலிங்கத்திற்கு எதிரே உள்ள படைப்புக் கல்லில் கொட்டிக் கதவை இழுத்து சாத்திக் கொண்டு வெளியே வந்து விடுகின்றனர்.

உருவமற்ற இறைக்கு, அன்னம் நைவேதனமல்ல; அன்னத்தினுடைய ஆவி—உருவமற்ற ஆவி, நைவேதனம். என்ன சம்பிரதாயம் பாருங்கள்.

இந்த ஆத்மலிங்கத்திற்கு மேல்விதானத்திலே செப்புத் தகடுகள் வேயப் பெற்றிருக்கின்றன. அந்தச் செப்புத் தகடுகளிலே 21,600 செப்பு ஆணிகள் அடிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

நாம் விடுகின்ற ஒவ்வொரு முச்சிற்கும் சாட்சியாக அவை இருக்கின்றன.

சிதம்பரம் நடராஜப் பெருமான் திருக்கோயில். சைவர்களுக்கு கோவில் என்றால் சிதம்பரம். வைஷ்ணவர்களுக்குக் கோயில் என்றால் திருவரங்கம். சிதம்பரம் திருக்கோயிலில் நடுவில் நடராஜர், இடதுபுறம் சிவகாமி. வலதுபுறம் சிதம்பர ரகசியம்.

“ஆதிபரன்ஆட அங்கைக் கனலாட
ஒதுஞ்சடையாட உன்மத்தமுற்றாடப்
பாதி மதியாடப் பாரண்ட மீதாட
நாதமோ டாடினான் நாதாந்த நடட்டமே”

அந்த அம்பலக் கூத்தன் அருளாட்டத்திற்கு மேலே, அவன் தங்க—நடராஜப் பெருமான் தங்க—தங்க ஓடுகள்—21,600 ஓடுகள் வேயப் பெற்றிருக்கின்றன. நாம் விடுகின்ற முச்சிற்குப் பேச்சு அவை.

அடுத்து, வடலூர் பெருவெளி இராமலிங்கப் பெருந்தகை எழுப்பிய அருள்ளானப் பெருவெளி. இதனைச் சுற்றிலும் சங்கிலிக் கோர்வைகள்—21,600.

இந்த மூன்று திருத்தலங்களிலும் நாம் அன்றாடம் விடுகின்ற முச்சிற்குச் சாட்சியிருப்பதை நாம் காட்சியாகக் காணலாம்.

இதெல்லாம் அறிய உணர, தன்னைத்தானறிதல் அவசியம். வள்ளலார் பெருமான்—

தன்னையறிந்ததின் பமுற வெண்ணிலாவே நீ ஒரு
தந்திரம் சொல்லவேணும் வெண்ணிலாவே’

என முழு நிலாவிடம் பெளர்ணமிச் சந்திரனிடம் கேட்கின்றனர்.

ஏன் முழு நிலாவிடம் இம்முறையீட்டை வைக்கின்றனர்?

ஐந்து கண்டங்களிலும் இன்றைக்கு எண்ணூறு கோடி மக்கட்கும் அதிக மக்கள், அகமகிழ்வுடன் அல்ல; அதிக வேதனையுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரையும் பெளர்ணமிச் சந்திரன் ஓரிரவிலே சந்தித்து விடுகிறான். எல்லோரையும் ஓரிரவிற்குள்ளே சந்திக்கும் சந்திரனை, நல்ல தூதுவனாக மதித்துத் துதித்துப் போற்றிப் பாராட்டித் தூதுவிடுகிறார்—வள்ளலார் பெருமான்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை தானறிந்து இன்பமுற வெண்ணிலாவே—நீ தான் ஒரு தந்திரம் (தன் - திரம் தன்னுடைய திரம்)

சொல்லி வரவேண்டும் என்பவர் மேலும் விரிக்கிறார்.

“வாசி வாசி என்கிறார் வெண்ணிலாவே—அந்த வாசி என்ன பேசு கண்டாய் வெண்ணிலாவே”

யோக சாத்திரத்திலே, நாம் விடுகின்ற மூச்சிற்கு வாசி என்றொரு பெயருண்டு. “வாசி” இதனை திருப்பிப்போட்டு வாசித்து பாருங்கள்—சிவா என்று வரும்.

“சிவசிவ என்கிலர், தீவினையாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவார்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே”

உலகில் எவர் எங்கிருந்தாலும் எல்லோரும் விடுகின்ற மூச்சே “சிவா” தான்.

சிவ—என்றால் சிவத்தைக் குறிக்கும்.

சிவா—என்பது சிவசக்தியைச் சேர்த்துக் குறிக்கும்.

சிவா என்று மூச்சு விட்டுச் சிவ சிந்தனையோடு, வாழ்கின்ற நிலை என்ன எல்லோருக்கும் கிட்டிவிடுமா? என்ற

வினா எழும்புமேயானால், மனிதன் முயன்றால் எதுவும் இயலும் என்பதே வரலாறு கண்ட உண்மையாகும்.

“சிவனொடொக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனொடொப்பார் இங்கு யாவருமில்லை”

இதனை சீவன் அறிய வேண்டும். இந்தச் சீவனோ அற்ப எண்ணம் உடையது. ஆற்றில் வெள்ளம் அதிகம் போனாலும் நாய் நக்கிதான் தண்ணீர் குடிக்கும். அதுபோலச் சீவன் அற்பமாயுள்ள, சிற்றின்பங்களிலே நாட்டமுடையது. தன் நலமே கருதும் இதனைப் பேரின்பத்திற்கு திருப்ப வேண்டும். 360 எலும்புகளைக் கொண்டது இவ்வுடம்பு, மூன்றரைக் கோடி ரோமங்கள் நம்முடலில் இருக்கின்றன.

மனிதர்களுடைய மேல் கழுத்திற்குக் கீழ் ‘புரீதத்’ என்ற மாமிச பிண்டம் இருக்கிறது. அதனிடையில், காம்புடன் கூடிய மொக்குப் போல இருக்கிறது இருதயம். இது கீழ் முகமாக, சூட்சுமமான துவாரமுள்ளதாக அமைந்துள்ளது. இதன் மத்தியில் உள்ள தகர காசத்தில் சீவன் இருக்கிறது.

நம் உடலுக்குள்ளே ஒரு நாளில் நடக்கும் அற்புதங்களை எண்ணிப் பார்த்தால் மிகுந்த வியப்பு உண்டாகும்.

ஒரு நாளில்

1. இருதயம் 1,03,680 தடவைகள் துடிக்கின்றன.
2. இரத்தம் 16,80,000 மைல்கள் ஓடுகின்றன.
3. சுவாசம்—மூச்சு 21,600 தடவைகள் நிகழ்கின்றன.
4. 483 கன அடிகள் காற்றை உட்கொள்கிறோம்.
5. 7, 8 இராத்தல், கழிவு ஏற்படுகிறது.
6. 1.43 பாயிண்டு வேர்வை வெளிவருகிறது.
7. 3.25 இராத்தல் உணவு சாப்பிடுகிறோம்.

8. 29 இராத்தல் திரவ பதார்த்தம் அருந்துகிறோம்.
9. 8.56 டிகிரி “எப்” வெப்பம் வெளிவருகிறது.
10. உறக்கத்தில் 25 முதல் 30 தடவை வரை புரளுகிறோம்.
11. 48,000 வார்த்தைகள் பேசுகிறோம்.
12. 750 பெரிய தசை நார்களை இயக்குகிறோம்.
13. 0.000046 அங்குலம் நீளம் நகம் வளர்கிறது.
14. 001714 அங்குலம் தலைமயிர் வளர்கிறது.
15. 70,00,000 முளை அணுக்கள் வேலை செய்கின்றன.

மனித உடலில் உற்பத்தியாகும் வெப்பம் தொடர்ச்சியாக வெளியேற்றப்படாவிட்டால் அதன் உஷ்ணநிலை, ஒருநாளில் 98.4 டிகிரி பாரன்ஹீட்டாக ஏறிவிடும். இது ஐந்து பூதங்களில் தேயு—அக்கினி அம்சம். மனித உடம்பில் முக்கின் நுனிதான் மிகவும் குளிர்ச்சியான பாகம். இதன் உஷ்ணம் 80 டிகிரி பாரன்ஹீட்.

“ஆகாசம்” என்ற இடம் இந்த உடலில் இல்லாமல் இல்லை. இந்த உடல் பஞ்சபூதங்களின் கூட்டுறவினால் உண்டானது என்று முன்னர் கண்டிருக்கிறோம்.

மனித உடலில் பல அதிசயமான நிகழ்வுகள் நடந்து கொண்டிருப்பதை அறியும் நமக்கு, இந்த உடம்பை வெற்றுடம்பாக நினைப்பதற்கில்லை. உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன் என்ற திருமூலர் வாக்கு அருளொடு பொருளும் நிறைந்தது என்பதை மேற்கண்ட நிகழ்வுகளால் நாம் நன்குணரமுடியும்.

மனித உடலில் உள்ள சிரைகள், தமனிகளையும் இணைத்தால் மொத்த நீளம் 3,50,000 மைல் இருக்கும், இது பூமியைப் பலதடவைகள் சுற்றிவர ஆகும் தூரத்திற்குச் சமம்.

சாதாரணமாக ஒரு மணிதனால் 84 மணிநேரம் தான் தூங்காமல் இருக்க முடியும். 8 மணி நேர தூக்கத்தில், குறைந்த பட்சம் 30 தடவைகளாவது தன் நிலையை மனிதன் மாற்றிக்கொள்கிறான்.

ஞானியர்கள், தவசிரேஷ்டர்கள், முனிபுங்கவர்கள் எப்படி பல ஆண்டுகள், மோனத்தவமிருந்து, அன்ன ஆகாரமின்றி உலக தொடர்புகளற்று, தனிமையில் இனிமையாகக் குகைகளுக்குள்ளே இருந்து, குறியைக் குறியாது குறித்தறியும் நெறியைப் பெற்றனர் என்பது விஞ்ஞானத்திற்கு எட்டாத மெய்ஞான நிலை என்றே சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது.

ஐம்புலன்களால்தான் இயற்கையில் உள்ள ஐம்பூதங்களை உணர்கிறோம். பஞ்ச பூதங்களாக இருக்கும் இவைகளே, நம் ஐம்புலன்களாக இருக்கின்றன. இறைவன் இவ்வளவு பேதங்களோடு இருப்பினும் பேதம் இல்லாத ஒரே பொருள் அதுதான் இறையின் தனிப்பெருமை.

“பூதங்கள் ஐந்தாகிப் புலனாய் பொருளாகி

பேதங்கள் அனைத்துமாய் பேதமில்லாப் பெருமையின்”

என்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

“ஊனுடம்பு ஆலயம்” என்பது ஞானியர் கண்ட உண்மையன்றோ?

இந்த உடம்பு ஒரு அற்புதமான இயந்திரம். இதில் ஒவ்வொரு பாகமும் ஒவ்வொரு விதமான காரியத்தைச் செய்கிறது.

கண், பார்த்து அறிவைப் பெருக்க உதவுகிறது. காது, ஒலிகளைக் கேட்கிறது. இருக்கிறது ஒரே ஆத்மா.

எத்தனை எத்தனையோ அவயவங்களுக்குள்ளேயும் ஒரே ஒரு ஜீவன் தான் இருக்கிறது. ஆனால் கண்ணால் கேட்க

முடியாது. காதால் பார்க்க முடியாது. பல பொருள்களைப் பிடிப்பதற்கு ஏற்றபடி கையும் விரல்களும் அமைந்துள்ளன.

இரண்டே கால்களில் இந்த உடம்பு நிற்கிறது. நடக்கிறது. உட்கார வசதியாக முழங்காலிலே நரம்புகளின் அமைப்பு அற்புதமாக சிருஷ்டிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

ஆகாரத்தை ஜீரணிக்க ஒரு அங்கம். மூச்சுவிட ஒன்று. இரத்தத்தை “பம்பு” பண்ண ஒன்று. எல்லாவற்றிலும், எல்லாக் காரியங்களையும் மேற்பார்வையிட முனை.

சதை, இரத்தம், தசை, நரம்பு, எலும்பு என்ற ஒவ்வொன்றும் ஒரு அற்புத உலகம். இவையெல்லாம் ஒன்றுக் கொன்று இசைவாகச் செயல்படுகிறது என்பதே ஒரு பேரதிசயம்.

யோகப் பயிற்சி தினமும் நன்கு நடைபெற்றால் உடலில் நோய் அணுகாது. இந்த உடம்பை உறுதி உள்ளதாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

உடலில் ஒன்றுகூட்டி வைத்துள்ள சக்திகள் நீங்கினால் உடல் விழுந்து விடும். இந்த உடலைக் கொண்டே நாம் மேலான நிலையை அடையவேண்டும்.

ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்கள் என்று மூன்றும் செய்கின்ற அதிசயங்கள் அற்புதமானவை.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வோம். இறுதியாக— உறுதியாக மனிதன் நூற்றிரூபது ஆண்டுகள் வாழமுடியும். வாழலாம். கடைசியில் ஒரு நாள் உலகிடை உத்தரவு பெறத்தான் வேண்டும்.

அப்போது எது முதலில் கெடுகிறது தெரியுமா?

“ஊன் கெட்டு” உடம்பு கெட்டுப் போகிறது. உடம்பு கெட்டபின் ‘உணர்வு கெட்டு’ உணர்வில்லாமல் போகிறது.

“உள்ளமும் கெட்டு” அதுவரை நன்றாக இருந்த உள்ளமும் கெட்டுப் போகிறது. கடைசியாகத்தான் ஒன்று கெடுகிறது. மூன்றும் கெட்ட பின் தான், அதுவரை அகலாது நம்முடன் இணைந்து நம்மை மேலேபோகாது கீழே இழுத்து இழுத்துத் தள்ளிக்கொண்டிருந்த “நான்” கெடுகிறது. கடைசியாகத் தானே கெடுகிறது—இந்த “நான்” நம்முடனே இருந்து எவ்வளவு பெரிய தீங்கைச் செய்து கொண்டிருந்து விட்டுக் கடைசி—கடைசி; இறுதி—இறுதி என்று போகிறது? இதனை நாம் உணர உணர்ந்து உய்ய, முன்னரே தெரிந்து முறையாக நடக்க, மணிவாசகப் பெருந்தகை திருவாசகத்தின் மூலம் தெளிவுறுத்துகிறார்—

“ஊன் கெட்டு, உணர்வு கெட்டு

உள்ளமும் கெட்டு,

நான்கெட்டவா பாடித்தெள்ளேணம் கொட்டாமோ”.

□

சின்முத்திரைத் தத்துவம்

ஒரு நீதிபதி குற்றவாளி ஒருவனுக்கு ஏழு வருடங்கள் தண்டனை தர வேண்டியிருந்தது. குற்றவாளியோ, தன் குற்றத்தை ஒத்துக்கொண்டு, நீதிபதியிடம் கசிந்து கனிந்துருகி வேண்டுகின்ற போது,

நீதிபதி, முற்றிலும் தண்டனையை நீக்காவிட்டாலும், ஏழு ஆண்டுகளை, நான்கு ஆண்டுகளாக மனமிரங்கி குறைப்பது போல,

ஆண்டவனும், வினைப்பயனுக்கு ஏற்ப, நற்பயன் அல்லது தீப்பயனை நல்குகின்ற போது, அவனவன் பிரார்த்தனைக்கேற்ப கசிவு, கனிவு, உருக்கம் இவைகளுக்கு ஏற்ப தீப்பயனைக் குறைத்து நற்பயனை நல்குகிறார்.

“கடையேன் இருவினை நோய்மல மாண்டிட”
வேண்டுகிறார்—அருணகிரி நாதரும்.

இருவினைகளை வென்றவன் ஞானி, அவன் தன்னை யறிந்து தலைவன் தான் நாடி நிற்பவன்—இதற்கு முன் அவன் செய்தது பாவமோ, புண்ணியமோ, எல்லாம் இறைவன் செயல் என எண்ணி, ஆன்ம விடுதலை வேண்டி, ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்பவன் எவனோ அவன், வினையி லிருந்து விடுபடுகிறான்.

மனிதன் உயர மூன்றுண்டு 'இருவினை ஒப்பு' முதலில் ஏற்பட வேண்டும்.

நல்வினை, தீவினை இரண்டையும் சமமாகக் காண்கின்ற ஒத்த நோக்கு. இந்த இருவினை ஒப்பை வள்ளுவரும்,

“இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இலன்”

என்கிறார். இன்பத்தை இன்பமென்று விரும்பி ஏற்காதவன் எனவோ அவனே, துன்பத்திலும், துன்பம் அடைய மாட்டான். இதனையே வடமொழியில் “சமதிருஷ்டி” என்பர். இதனை நாம் “ஒத்த நோக்கு” என உரைப்பதும் உண்டு.

இராமரை, நாளை நாடாளப் போகிறாய் என்ற போதும், பதினான்கு ஆண்டுகள் “வனவாசம் போ” என்ற போதும், அன்றலர்ந்த தாமரை போல அந்த முகம் இருந்த தாம். இதுதான் ஒத்த நோக்கு—சமதிருஷ்டி !

இருவினை ஒப்பு மனிதனுக்கு வந்ததும், அவனுடைய மலங்களுக்கு ஒரு பரிபாகம் அல்லது பக்குவம் வருகிறது.

மாயா மலம், கன்ம மலம், (கர்மாவுக்குரியது), ஆணவ மலம் எனச் சாத்திர வல்லுனர்கள், சரித்திரம் படைத்தார்கள்.

யா—எது

மா—இல்லையோ—அதுதான் மாயை. இல்லாத ஒன்றின்மேல் ஆசை வைப்பதெல்லாம் மாயை.

ஒருவர், தொடர்ந்து புகைப்பிடிக்கிறார். ஏன் புகைப் பிடிக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டால், அப்போது தான் “மூட்” வருகிறது என்கிறார்.

புகைப் பிடித்தால் தான் “மூட்” வருமா?

இன்னொருவர், இரவு முழுதும் கண்விழித்துச் சீட்டாடு கிறார்—“ஏனய்யா இரவெல்லாம் கண் விழித்துச் சீட்டாடு கிறீர்கள்” என்றால்,

“கவலைமறக்க, கருத்தைச் சீட்டில் செலுத்துகிறேன்” என்கிறார். சீட்டாடினால் கவலை மறந்து போகுமா என்ன? இல்லாத ஒன்றின் மேல் ஆசை வைப்பதெல்லாம் மாயை.

இந்த மாயை அகலவேண்டும். அடுத்து ஆணவம். இது மிகமிகக் கொடியது.

எங்கும் நான்;

எதிலும் நான்;

எப்போதும் நான்;

“What is my ego?”

நான் என்பது என்ன என்று கேட்டுப் பார்த்தால், விடை என்ன காணமுடியும்?

“நான் என்னும் அகந்தை வேண்டாம் நெஞ்சே—
நானெனும் அகந்தை வேண்டாம்”

என்று இசைபாடினார்—மதுரை ஞானி மாரிமுத்து சுவாமிகள்.

இந்த நான்—மிகமிகக் கொடுமையானது—கொடூரமானது.

அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு அமர்ந்திருக்கின்ற ஆண்டவனது சாணித்யத்தைப் பேரருளைப் புரிந்து கொண்டால் “நான்” என்ற கொடிய விஷம், கொஞ்சம் இறங்கும்.

நம் ஒரு கைக்குள் ஐந்து விரல்கள்

இதில் சுண்டு விரல் மாயா விரல்.

மாயை அகல வேண்டும். மோதிர விரல்—இது கர்மாவைக் குறிக்கும். பிறவியைக் காட்டும். இத்தரையில் எத்தனை எத்தனை பிறவிகள் பிறந்தோமோ? என்னென்ன வகையான பிறப்புக்களோ?

என்னதான் சாத்திர தோத்திரங்கள் கற்றிருந்தாலும் இதற்கு முந்தியபிறவி தெரியாது. அடுத்த பிறவியும் புரியாது.

“புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என் மனத்தே வழுவாதிருக்க நீ வரந்தர வேண்டும்” என்று கேட்டனர்.

“அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடமையெல்லாமும் குன்றே அனையாய் எனை ஆட்கொண்ட போதே
கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூறு எனக்குண்டோ
எண்தோள் முக்கண் எம்மாளே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே”

என, எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் இறைவனிடமே ஒப்படைத்தனர் நம் அருளாளர்கள்.

ஏழு கடல்களின் மணல்களை விட நாம் அதிகப் பிறவி பிறந்திருக்கிறோம் என்பதை, நயம்பட அருணகிரிப்பெருமான் அருளுகிறார்.

“ஏழுகடல் மணலை அளவியில் அதிகம் எனதிடர் பிறவி அவதாரம்” ஏழுகடல் மணல்களை விட அதிகமா? ஒரு கையில் மணலை அள்ளிவைத்து எண்ணிப்பார்க்க நமக்குச் சக்தியில்லையே?” ஏழுகடல்களின் மணல்களா? அதிலும்,

“இப்பிறவி தப்பினால்
எப்பிறவி வாய்க்குமோ?”—அதுவும் நாமறியோம்.

மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்தில் அருளும் போது,

“புல்லாகிப் பூடாகிப் புழுவாகி மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாய்
கல்லாய் மனிதராய் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய் நின்ற இத்
தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்”

என்று நமக்கு உணர்த்துகின்றார். எல்லாப் பிறப்பும்,
பிறந்து மகிழ்ந்தேன், உவந்தேன், எக்களித்தேன்,
இறுமாந்தேன் எனக் கூறவில்லை. பிறந்தால் இளைப்பு—
இது புரிய வேண்டும். பிறவியை உடனே இல்லாததாக
ஆக்கிவிட முடியாது. பிறவிகள் குறைய வேண்டும். நூறு
பிறவிகள் எடுப்போமென்றிருந்தால் அது ஐம்பதாக,
நாற்பதாக, பத்தாக, ஐந்தாகவாவது குறைத்துக்கொள்ள
நாம் முயல வேண்டும்.

சுண்டுவிரல்—அது மாயை—

அந்த மாயை அகல வேண்டும்.

மோதிர விரல்—கர்மா விரல்—

பிறவி குறைய வேண்டும்.

நடுவிரல்—ஆணவ விரல்—

இது ஒடுக்கப் பெறல் வேண்டும்.

மாயை அகன்று, கர்மா குறைந்து, ஆணவம் ஒடுக்கப்
பெற்றால் இந்த மூன்று விரல்களும் தனியே ஒதுங்கினால்
சுட்டிக்காட்டிச் சொல்கின்றோமே—இது ஆள்காட்டி விரல்,
பசுவாகிற உயிர்—இது நாம்; பதியாகிற இறை—கட்டை
விரல்; மாயை அகன்று; கர்மா குறைந்து; ஆணவம்
ஒடுக்கப் பெற்றால், பசுவாகிற உயிர் பதியாகிற ஆண்டவ
னுடைய திருவடிப் பேற்றைத் துய்ப்பது தான், சின்முத்திரை
தத்துவம் என்பதைச் சொல்லால் சொல்லாமல், திருக்கரக்
குறிப்பால் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றது — தக்ஷிணா
மூர்த்தம்; தென்முகக் கடவுள்; ஆலமர்செல்வன்; நீலமணி

மிடற்றொருவன் என்பதை நாம் உணர்ந்து உய்தி பெற்றுயர்ந்து, மனிதன் தெய்வமாகலாம் என்பதை மெய்ப்பிக்க முயல வேண்டும்.

“அங்கை கொடுமலர் தூவி
அங்கமது புளகிப்ப
அன்பினால் உருகி விழி நீர்
ஆறாக ஆறாத முத்தினதாவேச
ஆசைக் கடற்குள் மூழ்கி,
சங்கரா! சுயம்புவே! சம்புவே!
எனவு மொழி தழுதழுத்திட
வணங்கும், சன்மார்க்க
நெறியிலா துன் மார்க்கன்
எனையும் தண்ணருள் கொடுத்தாள்வயோ?
துங்க மிகு பக்குவ ஜனகன் முதல்
முனிவோர்கள் தொழுதருகில்
வீற்றிருப்ப, சொல்லரிய
நெறியை ஒரு சொல்லால்
உணர்த்தியே சொரு பானு
பூதி காட்டி,
செங்கமல பீடமேல் கல்லால்
அடிக்குள் வளர் சித்தாந்த
முத்தி முதலே, சிரகிரி
விளங்கவரு, தக்ஷிணா
மூர்த்தியே சின்மயானந்த குருவே”

எனத் தாயுமானவர் தயவுடன் நமக்கருள்கிறார்.
மனிதனது உடம்புக்குள்ளே பஞ்சபூதங்கள்.
மனிதனது உடம்புக்குள்ளே பஞ்சாட்சரங்கள்.
மனிதனது கைவிரல்களிலே சின் முத்திரை தத்துவம்

மனிதனே! இவ்வளவு அதிசய அற்புத ஆற்றலை பெற்றவன் நீ.

“உன்னை ஏன் இன்னும் நீ உணரவில்லை”

தேவாரப் பேராசிரியர், நமக்கொரு அன்பான அழைப்பு விடுகிறார்.

இந்த உலகில் பிறந்த நமக்கு, நாம் சாகிற நாள் என்றென்பது தெரியாது. வாழ்கின்ற — வாழப்போகின்ற நாட்களும் நமக்கு புரியாது. இந்த நிலையில் உள்ள உனக்கு நல்வினை சேர வேண்டுமா? ஒன்று கேள்,

“நீ நாளும் நன்னெஞ்சே
நினைகண்டாய் யாரறிவார்
சா நாளும் வாழ் நாளும்
சாய்க்காட்டு எம் பெருமாற்கே
பூ நாளும் தலை சுமப்பப்
புகழ் நாமம் செவி கேட்ப
நாநாளும் நவின்றேத்தப்
பெறலாம் நல்வினையே”

தித்திக்கும் தேவாரம் தெளிவினை குறிக்கின்றது.

தலையில் பூக்கூடை சுமந்து சென்று திருக்கோயிலில் உள்ள இறைக்கு அர்ப்பணித்து, அங்கு ஓதப்பெறும், வேதங்கள், தேவார திருவாசக திவ்விய பிரபந்தங்களைத் தம் செவிகளால் கேட்டு, கேட்டவற்றைத் தினமும், உருப்போட்டு வந்தால் நல்வினை பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று அருளாளர்கள் நம்மை ஆற்றுப் படுத்துகின்றனர்—வழிப்படுத்துகின்றனர் நன்னெறியில் புக வைக்கின்றனர்.

தீவினை யகற்றி நல்வினை பெற எவ்வளவு சுலப வழி—எளிய வழி—இதுவே மனிதனும் தெய்வமாகலாம் என்பதையன்றோ அறிவிக்கின்றது!

மேலும் தேவாரம்—நம்மை நாம் தெளிவாக உய்த்துணர்வழியருள்கின்றது.

திருநாமம்—நமசிவாய !

திருவைந்தெழுந்து சிவாயநம.

“திருநாமம் ஐந்தெழுத்தும் செப்பாராகில்
தீவண்ணர் திறம் ஒரு கால் பேசாராகில்”

நமசிவாய என்றும் சிவாயநம என்றும் ஒதாதவர்,

நெருப்பு வண்ணமாக இருந்தருளும் சிவபரம் பொருளின்
மேலாம் தன்மைகளை, ஒரு தரமாவது பேசாதவர்.

“ஒரு காலும் திருக்கோயில் சூழாராகில்”

இருகால்களை இறைவன் நமக்குத் தந்தது. ஒருபோதாவது
அவனைச் சுற்றிவர வேண்டும் என்பதற்கே இதனை உணராது,
ஒரு நாளைக்கொரு வேளை கோயிலை வலம் வந்து
நலம் பெறாதவர்.

“உண்பதன் முன் மலர் பறித்திட்டு
உண்ணாராகில்,

தாம் உணவு உட்கொள்ளுமுன் இறைவனுக்கு ஒருமலராவது
பறித்துப் பக்தியுடன் அர்ப்பணிக்காதவர்

“பெருநோய்கள் மிக நலிய வெண்ணீறு அணியாராகில்”

மனிதர்களுடைய தலைகளிலே முப்பத்தாறு நீர்கள்.
கபால நீர்கள் இருப்பதை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமா? இடது
பொட்டிலிருந்து வலது பொட்டு வரை, முப்பட்டைகளாகத்
திருநீறு அணியவில்லை என்றால்,

“அனியற்றார் பிறந்தவாறு ஏதொ என்னில்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாறே”

திருவருள் பேறு பெறாத இவர் மண்ணில் பிறந்தது ஏனென்றால், பிறப்பதும் இறப்பதும், மறுபடிப் பிறப்பதும் இறப்பதும் இதுவே இவர்கட்கு ஒருதொழிலாகி விடுகின்றது. இவர்கள், தத்தம் பிறப்புகளால் பெரும் பயன்—பெறுகின்ற பயனும் கூட இதுவன்றி. வேறில்லை என்று உணர்த்துகிறார் தேவாரப் பேராசிரியர்!

அமெரிக்காவில் மினியா போலிஸ் என்றொரு நகரம். அங்குள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் பேசும் போது விபூதிப்பட்டை மூன்று போடவேண்டும், போட்டுக் காட்டினோம். ஐரிஷ்காரப் பெண்ணொருத்தி கேட்டாள்;

“ஏன் சாயிமாதா? இரண்டு பட்டை போட்டாலென்ன? அல்லது நான்கு பட்டைகள் போடக்கூடாதா?” என்று கேட்டாள்.

அப்போது நமக்கொரு விளக்கம் சொல்ல தோன்றியது. முப்பட்டைகளும் மாயை, கன்மம், ஆணவம் நீக்கப்போடப் படுவதாகும்.

அதோடு கூட மூன்று பட்டைகளிலே முதல் பட்டை, புருவத்தை ஒட்டியிருப்பது, உடல் சுத்தத்தைக் குறிக்கும். நடுப்பட்டை வாக்குச் சுத்தத்தைக் குறிக்கும், மேல்பட்டை மனச்சுத்தத்தைக் குறிக்கும். ஆக மூன்று பட்டைகள் தாம் சிறப்பானவையெனச் சித்தரித்தோம். இதற்குச் சில பல உதாரணங்களும் சொன்னதும், கேள்விகேட்ட பெண்ணும் மற்றவர்களும் கூட மகிழ்ந்தனர்.

சரி சாயிமாதா? நெற்றியிலே பட்டை, கழுத்திலே கொட்டை எதற்கு? என்று இன்னொரு மாணவர் கேட்டார்.

இது வெறுங் கொட்டையல்ல; ருத்ராஷ்டம். உருத்திராக் கம் — அக்ஷம் என்றால் கண். ருத்ர = சிவபெருமான், சிவபெருமானுடைய கண்ணீர் துளிகள் உருத்திராக்க மரங்களாகி ருத்திராக்கமாக மிளர்கின்றன என்று நாம் சொன்னோம்.

“சிவபெருமான் ஏன் கண்ணீர் விட்டார்? அவருக்கு என்ன கவலை?” என்று உடன் கேட்டார்.

யார் தவமிருந்தாலும் அந்தத் தவத்திற்கு இறங்கியும், இரங்கியும் வரக்கூடியவர் சிவபரம் பொருள். அசுரர்கள் தவமிருந்தனர். அவர்கள் கேட்ட வரங்களைச் சிவ பெருமான் அள்ளி வழங்கினார். பெற்ற வரங்களைக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யாமல், தேவர்களைத் துன்பப் படுத்திக் கொண்டே இருந்தனர். பொறுக்க முடியாத தேவர்கள், சிவபெருமானிடம் சென்று, அழுது புலம்பி முறையிட்டனர். யாருக்கு? என்ன? உதவுகிறோம் என்றெண்ணாமல் தவத்திற்கு இரங்கி வரங்களைத் தந்தோம். அந்த வரங்களால் தேவர்கள் சொல்லொணாத்துன்பத்தைப் பெற்றுவிட்டார்களே என்றிரங்கிச் சிவம் கண்ணீரைச் சிந்தியது. அக் கண்ணீர் ருத்ராக்க மரமாகி, அதிலிருந்து ருத்ராக்கம் தோன்றியது. ருத்ராக்கம் வெறும் கொட்டைகள் அல்ல, மரக்கட்டைகளை விட மரத்துப் போன நமக்கு உணர்வுகொடுத்து உய்ய வைப்பது, உடலையும் உள்ளத்தையும் உய்ய வைப்பது ருத்திராக்கம். இதனை அணிவதால் நோய் அணுகாது. பாவம்விலகும் புண்ணியம் பெருகும்.

சிவபெருமானுடைய திருமுர்த்தங்கள் இருபத்தைந்து, அவற்றிலே, சின்முத்திரையுடன் கூடிய தக்ஷிணாமுத்தம் முக்கியமானது. அதுவும் ருத்ராக்கங்களை அணிந்து அருளை பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது என்று நாம் விளக்கியதும் கேட்டவர்கள் மனம் மகிழ்ந்து கையொலி எழுப்பினர்.

சிவ சின்னம் திருநீறு— ருத்ராக்கம் என்றதும், புத்தி சாலித்தனமாய், “அது எங்கட்குக் கிடைக்குமா?” என்றனர். இந்தியா வாருங்கள், நிறையவே தருகிறோம் என்றோம். மேற்கு, கிழக்கை நோக்கி வந்தது—வருகிறது—வரப்போகிறது. எல்லாம் அருள்மாட்சி கருதித்தான்.

□

ஓங்காரத்தின் உட்பொருள்

“செடி முளைத்த காட்டுக்குள்ளே
 சிதம்பரத் தேவன் வீட்டுக்குள்ளே
 இருவரும் மூவரும் கூடிக் கொண்டு
 குடியிருந்து குடிபோயினார்
 குருநாதா வேதா என்னுங்கடி, அதுமாவடி
 இது அல்லவடி
 இது ஓமடி, இது ஒக்குமடி”

என்று ஒரு பழம் பாடல், யாரோ ஒரு ஞானி பாடியிருக்க வேண்டும். பொருள் செறிந்த பாடல்.

மனிதன், வினையிலிருந்து விடுபட “மரணம்” என்பது பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. அப்போது பஞ்ச பூதங்களினால் உண்டாகிய உடம்பு அழிகிறதே தவிர ஆத்மாவிற்கு அழிவு கிடையாது. அது நிலை பேறுடையது.

இருவரும் மூவரும் என்பது, $2+3=5$ பஞ்சபூதங்கள் இருந்தன; சென்றன, என்பதாகும். இருவரும் மூவரும் கூடிக்கொண்டு குடியிருந்து, குடிபோயினார் என்பது பொரு ளாகிறது.

இன்னொரு கருத்தும் எண்ணிப்பார்க்கலாம். இருவினை கள் (நல்வினை—தீவினை) மும்மலங்கள் (மாயை, கன்மம்,

ஆணவம்) ஆக இந்த இரண்டும் மூன்றும் இருந்தன; சென்றன என்றும் கொள்ளலாம்.

குருட்டினைப் போக்குபவர் குருநாதர்;
உலகத்தின் இருள்நீக்கி குருநாதர்:

குரு பார்க்கக் கோடி பாவம் தீரும். கு—என்றால் இருள். 'ரு' என்றால் நீக்குபவர். இருளை அகற்றி ஒளியை அருளும் இருள் நீக்கி அவர் பார்த்தும், தொட்டும். நினைந்தும் அருளைத் தருகிறவர் குருநாதர்.

சட்ச தீட்சை, ஸ்பரிசதீட்சை,; மானஸதீட்சை என்று இவற்றிற்குப் பரிபாஷைப் பெயர்கள்.

மீன் முட்டைகளைக் கண்களால் பார்க்க மீன் குஞ்சுகள் உருவாகின்றன. கோழி, தன் முட்டைகளைத் தொட்டுக் கொண்டு இருப்பதாலே கோழிக்குஞ்சுகளாகின்றன. ஆமை, தன் முட்டைகளை எண்ணி நினைந்து பார்ப்பதாலே முட்டைகள் ஆமைக் குஞ்சுகளாகின்றன.

இவற்றிற்கு இவ்வல்லமையிருக்கின்றபோது, அனுக்ரஹ சக்தியுடைய குருநாதருக்கு இவ்வல்லமைகள் உண்டுதானே! இதனைச் சீடர்கள் உணரவேண்டும்.

உண்மையான குருவின் மூலமாக ஒரேழுத்து மந்திரமாகிய "ஓம்" என்ற மஹாமந்திர உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஓங்காரத்திற்கு எத்தனையெத்தனையோ பொருள்கள் கூறலாம்.

"ஒரெழுத்தில் ஆறெழுத்தை உணர்வோனே"

என்கிறார் அருணகிரியார்.

ஒரெழுத்து "ஓம்,"

ஆறெழுத்து "சரவணபவ,"

தம் முதல் குருவுமாயத் தவத்தினில் உணர வவக்கும் குரு நாதரை வணங்கி வேண்டினால் “இதுவல்ல; இதுவல்ல” என்பது புரிந்து “அதுதான், அதுதான்” என்பது புரியும் என்கிறார்கள் தவ ஞானியர்.

“ஓம்” என்பது அகர, உகர, மகரம் என்ற அ உ ம என்ற மூன்று அட்சரங்கள் சேர்ந்தவையாகும். இவைகளை, மாத்திரைகள் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

இவைகளைத் தவிர நான்காவது மாத்திரை அல்லது அர்த்த மாத்திரை அல்லது அமாத்திரை என்று சொல்லக் கூடிய ஒன்றும் இதிலே உள்ளடங்கி இருக்கின்றது.

இவைகளின் பொருள் தெரிந்துகொள்ளாவிடில்; மனிதன் பிறும்ம ஞானம் பெறமுடியாது.

“ஓம்” என்பது பிறும்மத்தின் பெயர் ஓமித்யேகாக்ஷரம், ப்ரஹ்ம த்யேயம், ஸர்வ முமுக்ஷிப்பி,” என்று த்யானபிந்தாபநிஷதம் கூறுகின்றது.

இது, தியானத்திற்கு மிகவும் அவசியமானது. ஸகுணம், நிர்குணம் இரண்டு உபாசனைகளுக்கும் ஏற்புடையது.

நிர்குண உபாசனை—அதாவது உருவமல்லாத ஒன்றை உடனடியாகத் தியானிக்க முடியாத நிலையில், சகுண தியானம்—அதாவது உருவதியானம் பயன் பெறுகின்றது.

“ஓர் ஒருவம் ஓர் நாமம் ஒன்றும் இல்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம்” பாடுவதன் கோட்பாடும் இதுதான்.

இதற்கு ஒரு மூர்த்தியை; சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ கணபதி, முருகன், பார்வதி, லக்ஷ்மி போன்றவர்களையோ இன்னும் அவரவர்க்கு விருப்பமான தேவதா ஸ்வரூபங்களை அதாவது தலை, முகம், கை, கால் முதலான கர சரண

அவயங்களுடன் ஒரு பிம்பத்தை மனக்கண்ணால் பார்த்து அதிலே மனத்தை ஒரே நாட்டமாக நயம்பட நிறுத்தி, அப்பியாசம் செய்து, அந்தப் பயிற்சியின் முதிர்ச்சியினால், தன்னை அறவே மறந்து, தியானிப்பது சகுண உபாசனையாகும்.

இதன் பயன், எந்தமானுடம், எந்தத் தேவதையை இந்த வகையில் உபாசிக்கின்றதோ, அந்த தேவதையின் ஐஸ்வர்யங்கள் அனைத்தையும் உபாசிக்கும் மனிதன் அடைகின்றான்.

இதனையும் விடச் சிறந்த தியானம் எது என்றால், “அவயங்கள் உள்ள தேவதா பாவனையை விட்டு விட்டு, மனதை, ஒரே இடத்தில் நிறுத்துவதற்காக, ஒரு அடையாளத்தை அதாவது ஒரு லிங்கத்தை மனத்தில் நிறுத்தி, அதனை மிக நுணுக்கமாய், அதிகுட்சுமமாய்; பரம்பொருளாக நினைத்து, அதில் மனதை லயமாக்கி, பிறும்மத்தன்மையை அடைந்தால், உபாசகன், பிறும்மமாகிறான்” என ‘வேதம்’ சொல்கிறது.

“யத்பாவம், தத்பவதி” நீ எதுவாக ஆக எண்ணுகிறாயோ, அதுவாக ஆவாய்” என்பது இதன் பொருள் பொதிந்த அருளாகும். இப்படியாக, மனிதன் தெய்வமாக வளர உதவியாக இருப்பவை பல லிங்கங்களாகும். இவற்றிலே “ஓம்” மிகவும் சிறந்தது.

“ப்ரஹ்மை சர்வம் வேதம்”

“ஆத்மை வேதம் சர்வம்”

“அஹமேவ இதம் சர்வம்” என்றும், வேத மஹாவாக்கியங்கள் விளங்குவது போல,

“அண்ட பிண்ட சராசரங்கள்,

பிறும்மத்தைத் தவிர வேறல்ல”

என்ற ஏகத்துவஞானம் என்று சொல்லக்கூடிய அபேத ஞானமாகிற, பாகுபாடற்ற அறிவு ஏற்படுகிறதோ, அந்நிலையில்

ப்ருமத்தில் லயிப்பது சாத்யமாகும். இந்த அகண்டாகார விருத்தியை மனிதன் அடைந்து, ப்ரும்மத்தோடு லயிக்க “ஓம்” காரதியானம் உத்தமமானது. இது தவிர மனிதனுக்கு “ஆன்ம போதம்” ஏற்பட வேறு வழிவகை கிடையாது.

வினைப்பிறவி சாராமல் — வெவ்வினை நோயை வேரறுக்க வல்லது ஓம் காரமாகும். எனவே, எப்போதும் ஆனந்தமயமாக மனிதன் திளைக்க, ஓம்காரமென்னும் மந்திரத்தின் மாத்திரைகளையும், அவைகளின் ரகசியங்களையும் மனத்தில் நிறுத்தி மனனம் பண்ணி, உபாசனை செய்யத் துவங்க வேண்டும். எனவே இதன் உள் அர்த்தங்களை நாம் அறிதல் அவசியமாகின்றது.

“ஓம்” என்பது மஹா புனிதமான அக்ஷரம். அதாவது அழியாப் பொருள் என்றால் பரப்ரும்மம். “இதற்கு எப்படி “ஓம்” என்ற பெயர் வந்தது என்றால், “ஓம்” என்று சொன்ன மாத்திரத்தில், சொல்லுபவனை மேல் பதவிக்கு (ப்ரும்மத்திடம்) கொண்டு செல்லுகிறதோ அந்தக் காரணத்தினால் “ஓம்” என்பது மஹா மந்திரமாகிறது” என உபநிஷதங்கள் உபதேசிக்கின்றன.

“ஓம்” என்பதற்குப் “பிரணவம்” என்ற பொருள் உண்டு.

“ப்ராணான் ஸர்வான் பரமாத்மனி
ப்ரணாமயதி இதிப்ரவை:”

என்று அதர்வசிகோபநிஷத் சொல்லுவதால் அறிய முடிகிறது.

பிராணிகளை, பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் லயிக்கச் செய்கின்ற சாமர்த்தியம் இருப்பதால் “பிரணவம்” என்று சொல்லப் பெறுகின்றது.

“அ” என்றால் மண்ணுலகம்
 “உ” என்னறால் பாதாள உலகம்
 “ம்” என்றால் மேல் உலகம்

ஆகையால் ஓம் என்பது, எல்லா உலகங்களையும் குறிக்கும்.

“அ” என்றால் சூரியன்
 “உ” என்றால் சந்திரன்
 “ம்” என்றால் அக்கினி.

அதாவது ஓம் என்பது எல்லா பிரகாசங்களும் உடைய
 ஸ்வரூபம்.

“அ” என்றால் ஸ்தூலம்
 “உ” என்றால் சூட்சுமம்
 “ம்” என்றால் காரணம்.

ஸ்தூல, சூட்சும, காரண சரீரங்கள் மூன்றாகவும் “ஓம்”
 இருக்கின்றது.

“அ” என்றால் பெண்
 “உ” என்றால் ஆண்
 “ம்” என்றால் நபும்கசன்.

அதாவது ஓம் என்பது லிங்க சமஷ்டி.

“அ” என்றால் ரிக் வேதம்
 “உ” என்றால் யஜுர் வேதம்
 “ம்” என்றால் ஸாம வேதம்.

“ஓம்” என்பது எல்லா வேதங்களின் சாரமாகத் திகழு
 கின்றது.

“அ” என்றால் பாதம்
 “உ” என்றால் நாடி
 “ம்” என்றால் சிரசு.

ஆகவே ஓம் என்பது எல்லா அவயங்களோடு கூடிய விசித்திர உடலமைப்பைக் குறிக்கின்றது.

“அ” என்றால் புத்தி
 “உ” என்றால் மனம்
 “ம்” என்றால் அகங்காரம்,

ஓம் என்பது எல்லா இந்திரியங்களின் கூட்டாகின்றது.

“அ” என்றால் ரஜோ குணம்
 “உ” என்றால் சத்வ குணம்
 “ம்” என்றால் தமோ குணம்.

அதாவது, ஓம் என்பது சகல குண பேதங்களுக்கும் ஆதாரமானது.

“அ” என்றால் சிவப்பு
 “உ” என்றால் கபில வர்ணம்
 “ம்” என்றால் கறுப்பு.

ஓம் என்பது, எல்லா வர்ணங்களின் பேதமாகிறது.

“அ” என்றால் பூரகம் சுவாசத்தை உள்ளே இழுத்து நிறுத்துவது.

“ம்” என்றால் ரேசகம். சுவாசத்தை வெளிவிடுதல்.

ஆதலால் “ஓம்” என்பது, பிராணாயாம யோகத்தை உணர்த்துகிறது.

“அ” என்றால் நாதம்
 “உ” என்றால் பிந்து
 “ம்” என்றால் கலை.

ஆதலால் “ஓம்” என்பது நாத, பிந்து, கலைகளாகிறது.

“ஆ” என்றால் கிரியா சக்தி
 “உ” என்றால் இச்சா சக்தி
 “ம்” என்றால் ஞான சக்தி.

முன்று வித சக்திகளின் ஸ்வரூபம் ஓம். இதனையே
ப்ராம்மி, வைஷ்ணவி, ரௌத்திரி என்பர்.

“அ” என்றால் பிரம்மா
“உ” என்றால் விஷ்ணு
“ம்” என்றால் ருத்திரன்.

“ஓம்” என்பது மும்மூர்த்திகளின் ஸ்வரூபம்.

“அ” என்றால் சென்ற காலம்
“உ” என்றால் நிகழ்காலம்
“ம்” என்றால் எதிர்காலம்.

“ஓம்” என்பது, முன்று காலங்களையும் நிர்ணயிக்கின்றது.

அதாவது “ஓம்” என்கிற மகாமந்திரமானது, சர்வ
நாம ரூப கர்மாக்களினால், சம்சாரமாகிய எல்லாப் பிரபஞ்சங்
களையும் சேர்த்துப் பிணைத்துக் காட்டுகின்ற மேலாம்
பொருளாக மிளிக்கின்றது.

இப்படி எல்லாமாக இருக்கின்ற இந்த ஓம் காரத்தை,

“அமாத்ரஸ் சதுர்த்த; அவ்ய வஹார்ய;
ப்ரபஞ்சோப ஸம;

ஸிவ; அத்வைத: ஏவம் ஓம்கார ஆத்மபைவ”

என மாண்டுக் உபநிஷதம் பாராட்டிப் போற்றுகின்றது.

இப்படியாக ஓம்காரத்தின் முன்று அக்ஷரங்களும்,
இந்த ஜகத்தை எடுத்துக் காட்டிக் காணப்படாத நான்காவது
மாத்திரையை, காணப்படும் இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு அந்தர்யா
மியாக உணர்த்துகிறது. அது எப்படி எனில், முத்துச்சரத்
திற்குள் கயிறு இருந்தாலும், அக்கயிறு முத்துக்களால்
மறைக்கப் பெற்று வெளித் தெரியாததைப் போலவும்
(“ஸுத்ரே மணி கணா இவ”) தயிரில் நெய் போலவும்
(த தினீவஸர்பி:) எள்ளிற்குள் எண்ணெய் போலவும்,

(திலேஷுதைலம்) இருந்து கொண்டு, ஏகமாயும், எங்கும் வியாபித்தும், அகண்ட மாயும், நிர்மலமாயும் இருந்து பிருமத்தை அந்த ஓங்காரம் உணர்த்தி உய்வழி கூட்டுகின்றது.

இப்பேர்ப்பட்ட அற்புதமயமான — தியானத்திற்கு மூலமான ஓங்காரத்தை, எப்போதும் உச்சரிக்கலாம். எங்கும் நினைக்கலாம், எப்படியும் தியானிக்கலாம்.

இந்த அளப்பரிய ஆற்றல்கள் அனைத்தும் கொண்ட “ஓம்” காரத்தை, உள்ளத்திலே எப்பொழுதும் ஓடவிட்டால் ஜனன மரண பயத்திலிருந்து மனிதனால் மீளமுடியும். இளமை குன்றா உடலுடன் வையகத்தை வலம் வரமுடியும். வியாதி அணுகாது. எதிரி கிடையாது. மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் உண்மை ஞானம் பெற ஓம் காரத்தை உருப் போட்டு, உள்ளத்தில் அதனையே ஓட விட்டு உய்கதி பெறுவோமாக என வாழ்த்துவதோடு,

“உய்ய என் உள்ளத்தில்

ஓம் காரமாய் நின்ற

மெய்யா! விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்

ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே”

என்ற திருவாசகத்தையும் நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து, நிலைபேறு பெறுவோமாக!

“உய்ய என் உள்ளத்துள்

ஓங்காரமாய் நின்ற”

என்று, மாணிக்கவாசகர் மனமுருகி “ஓம்” காரத்தை இறைப் பொருளாகவே உணர்த்துகின்றார்.

கடல் அலையும், ஓம் என்ற ஒலியையே கணத்திற்குக் கணம் நமக்கு அறிவிக்கின்றது. அடர்ந்த கானகத்தின் நடுவில் நின்றால் அங்கு எழும் ஒலியும் ஓம்தாம். இமயத்தின் உச்சியில் அதன் தொடர் மலையில், காற்றின் ஓசையில் எழுப்பும் ஒலியும் ஓம்தாம். வானின்று இறங்கி வரும் மழையும் “சோ” என்ற ஒலியை முதலில் எழுப்பினாலும் அதற்குள்ளும் ‘ஓம்’ உட்கலந்திருக்கின்றது. வேகமாகச் சுழற்றி அடிக்கும் புயற் காற்றிலும் உற்று நோக்கினால் ‘ஓம்’ என்ற ஓசை அதிலும்—அக்காற்றிலும் கலந்திருப்பதை உணரலாம். “ஆடும் பரிவேல் அணிசே வலென” என அனுபூதி அருளிய அருணகிரிப் பெருமான்,

ஆ—அகரத்தை

ஓ—உகரத்தை

ம்—மகரத்தைச் சேர்த்து, ஓம் காரத்தை உருவாக்கி ஆடும் மயிலை ஆனந்தமாகப் பாடுகிறார்.

எத்தனை எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர், கடல் ஆராய்ச்சியின் மூலம் நம் பண்டையத் தமிழர்கள் அற்புத அதிசய வினோத சம்பவங்களைக் கண்டு பிடித்திருக்கின்றனர்.

ஆயிரம் சிப்பிகள் ஒன்றாகக் கூடிக் கிடக்கும் கடலுக்குள் ஒரு இடம்புரிச் சங்கு கிடைக்குமாம்.

ஆயிரம் இடம்புரிச் சங்குகள் ஒன்றாகக் கூடிக்கிடக்கும் கடலுக்குள், ஒரு வலம்புரிச் சங்கு கிடைக்குமாம்.

ஆயிரம் வலம்புரிச் சங்குகள் ஒன்றாகக் கூடிக்கிடக்கும் கடலுக்குள், ஒரு சஞ்சலம் என்ற சங்கு கிடைக்குமாம்.

ஆயிரம் சலஞ்சலம் என்ற சங்குகள் கூடிக்கிடக்கும் கடலுக்குள், ஒரு “பாஞ்ச சன்யம்” என்ற பெருமைக்கும் அருமைக்கும் உரிய சங்கு கிடைக்குமாம்.

உலகிடைப் பாஞ்ச சன்யம் என்ற சங்கு ஒன்றே ஒன்று தான். அது தான் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் திருக்கரத்தில் திகழ்வது.

எல்லாச் சங்குகளும் ஓங்கார நாதத்தை உள்ளபடி எழுப் பினாலும், இந்த பாஞ்சசன்யத்தின் நாதமே சுத்த நாதம்.

ஞானியர், “ஓம் தத் சத்” என்பர்.

ஓம்—ஓங்காரம்.

தத்—அது.

சத்—உண்மை;

ஓம் என்னும் அது உண்மை.

□

யோக சித்தி

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவஸ்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே—வித்தகமாய்
காதிவிளையாடி யிருகை வீசி வந்தாலும்
தாதிமனம் நீர்க்குடத்தேதான்.

மனம் எங்கும்போய் அலைக்கழியாமல் ஆத்மசொருபத்
திலே லயித்ருப்பது யோக சித்தியாகும். யோகாப்பியா
சத்தின் மூலம் ஐயாயிரம் பிரணவங்களை உச்சரிக்கும் வரை
யில் சுவாசத்தை நிறுத்த யார் பழகியிருக்கிறார்களோ,
அவர்களது மனம், காற்றில்லாத இடத்தில் ஏற்றி
வைக்கப்பெற்ற தீபம் போல் அசையாமல் நிற்கும்.
இதுசமயம் இவருடைய கண்கள், காதுகள், மூக்கு, வாய்,
தேகசர்மம் என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களும் உலக
விஷயங்களில் ஓடாமல், அசையாத தீபம் போல் இருக்கும்.
தீபத்தை அசையும்படி செய்வது காற்று. இந்த
வாயு இல்லாவிட்டால் தீபம் அசையாது. அது
போல மனதை அசையும்படி செய்வது மேற்கூறிய
பஞ்சேந்திரியங்களே. சமாதி நிலையில் நிற்கும் போது மேற்
சொல்லிய ஐந்து இந்திரியங்களும் சமாதி நிலையில் சாந்த
மடைந்து விடுகின்றன. பஞ்சேந்திரியங்களை நிறுத்தப்
பழகியவனே யோகசித்தி பெற்றவன்.

மூச்சை நிறுத்தி வைக்கப் பழகும் மனிதர்கள், முதலில் 25 எண்ணுகின்ற வரைக்கும், பின்னர் 50 எண்ணுகின்ற வரைக்கும், இதன்பின் 75 எண்ணுகின்ற வரைக்கும், இப்படியே படிப்படியாக 25 எண்ணிக்கையை ஒவ்வொரு நிலையிலும் கூட்டிக் கொண்டே வரப் பழகினால் 5,000 10,000 எண்ணுகிற வரைக்கும் கூடச் சரதகன், மூச்சை நிறுத்தப் பழகினால் அவனே மிகப்பெரிய யோகியாகிறான்.

25 எண்ணுகின்ற வரைக்கும் மூச்சை நிறுத்த ஒரு மூன்று மாதம் பழக வேண்டும். இப்படியே ஒவ்வொரு 25க்கும் மூன்று மூன்று மாத காலப் பயிற்சி தேவை.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, இடது முக்கு, வலது முக்கு, புருவமத்தி.

குதிரை கட்டிய லாயத்திலே மனக்கோட்டையிலே
சந்தைப் பேட்டையிலே
எதிரிதான் வந்து தட்டுகிறான் ஏதென்று கேளடி
ஞானப் பெண்ணே
என்று சித்தர் ஞானக்கும்மி பாடுகிறார்.

பிறவி முழுதும் செய்து வருகின்ற பிராணாயாம சாதனையால் பிறவியின் தத்துவம் அறியப் பெறுகிறது. உடல் சுத்தமடைகிறது. உள்ளத்தின் ஒளி பிரகாசம் அடைகின்றது.

இடது ஆள்காட்டி விரலால் இடது நாசியை முடிக்கொண்டு, வலது நாசி வழியாக மூச்சையிழுத்து, இடது நாசி வழியாய் மூச்சை விடவேண்டும். பின், வலது கை மோதிர விரலால் இடது நாசியை முடிக்கொண்டு. வலது நாசியினால் மூச்சை இழுத்துக்கொண்டு, பின்னர் இடது நாசி வழியாய் மூச்சை விடவேண்டும், மாறி மாறிச் செய்யும் போது இதே பழக்கம் பழகிப் போய் முக்கை முடாமலே இடைகலை பிங்கலை வழிகளால் மூச்சு இழுத்தலும் விடுதலும் எளிதாகப் பின்பற்றப் பெறுகின்றது. இழுத்த மூச்சை சற்று சற்று நேரமாய் நிறுத்தப் பழகுதலே கும்பகமாகும். இப்பழக்கம்

25 எண்ணுகிறவரை ஒவ்வொரு மூன்று மாதங்களாகப் பயிற்சி செய்து எண்ணிக்கையைக் கூட்டி, பேச்சற்று மூச்சற்றுப் பேரானந்தம் பெறச் சாதகன் முயல் வேண்டும்.

மனிதர்கள், அவர்கள் ஆண்களாக இருந்தாலும் பெண்களாக இருந்தாலும் எல்லோரும் கடைப்பிடிக்கலாம். கவலை மறக்கலாம். மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கி மூலாதாரக் கணலை வென்று நின்றபோது ஏற்படுகின்ற கணநேர இன்பமே சிவலோக, ப்ரும்மலோக, வைகுந்த, சொர்க்கலோகக் காட்சிகளாகும்.

மனம், கண்கள் முதலாகிய இந்திரியங்களை ஒரே நிலையில் நிறுத்துவதே சிறந்த தவம் என்று முனிபுங்கவர்கள் கண்டு சொல்லியிருக்கின்றனர். இத் தவத்தினால் பிறப்பு இறப்புகள் இல்லை. இப்படிப்பட்ட நிர்விகல்ப சமாதியும் தவம் என்றே கூறப்பெற்றது.

மனம் லயமாகும் வரையில் வாசனை நசிக்காது. வாசனை நசிக்கும் வரையில் சித்தம் நசிக்காது. சித்தம் நசிக்கும் வரையில் தத்துவ ஞானம் உண்டாக மாட்டாது. தத்துவஞானம் உண்டாகும் வரையில் மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை இவை மூன்றும் நசிக்காது. இவை நசித்தபின் மனிதன் யோகியாகிறான், ஞானியாகிறான் ஞானம் என்பது விலை கொடுத்து வாங்கக் கூடிய பொருள் அல்ல. “சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன் எனக்கருளியவாறு யார் பெறுவார் அச்சோவே” என மணிவாசகர் அருளுவது நினைவில் நிறுத்தவேண்டும்.

“காயமே இது பொய்யடா

காற்றடைத்த பையடா.”

உண்மையிலும் உண்மை; சத்தியத்திலும் சத்தியம், இன்றிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பர் என்றெண்ணவோ

திடமுயில்லை. அநியாயமாய் இந்த உடலை நான் நான் என்று வரும் அந்தகனுக்கு (யமனுக்கு) ஆளாக்கவோ? என்று பரிந்துரை வழங்கினார்கள் நம் ஞானியர்கள் நமக்காக!

நாம் சிரமம் பாராது பிராணாயாமப் பயிற்சி பெற்றபின் ஓரளவு நமக்குள் நம்மைப்பற்றிய தவமும் தவமுடையார்க்கே என்பதுபோல் சிந்திக்கின்ற போது தசவித நாதங்கள்; பத்து வகை முழக்கங்களை நாம் உணர முடியும்.

நமது ஆலயங்களில் அபிஷேகம் செய்கின்ற காலத்து, சர்வ வாத்திய மண்டபத்தில் பத்துவித வாத்தியங்களும் வாசிக்கக் கேட்கிறோம். (இப்போது பத்துவித வாத்தியங்கள் இல்லை) பின்பு நாம் மூலவரை தரிசிக்கப் போகின்ற போது கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவ்வாத்திய சப்தங்கள் குறைந்து கொண்டே வர, நாம் மூலப்பொருளில் முழுக் கவனத்தையும் வைக்கின்றோம்.

அந்த வாத்தியங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதன் நாதம் நம் காதில் விழாத ஒரு ஒன்றுபட்ட நிலைக்கு நம்உள்ளம் பக்குவப்பட்டு, எதிலும் சிந்தைசெல்லாது, முந்தை வினை முழுவதும் ஓய்ந்து போய், மூலப்பொருளில் ஒன்றிப் போகின்றது. இந்நிலையிலே தான் வள்ளல் பெருமானும்,

“வானத்தின் மீது மயிலாட கண்டேன்

மயில் கு லா ச்சுதடி”

என்று பாடினார்.

ஆடுகிற ஒன்று, பாடுவதையும் அவரால் கேட்க முடிந்திருக்கின்றது. “சுருதியும் லயமும்” இணைந்ததை, இசைந்த இதயத்தில் பதிய வைத்திருக்கிறார்.

மனம் ஐக்கியமாகி விடுவதால் தமது உண்மை உரு தானாகவே நின்று கொண்டிருக்கும். அதாவது, தானே தானாவது நிகழும். யாவாகிய என்னை விழுங்கி வெறுந் தானாய் நிற்கும் நிலை அது போலும்.

ஒடுங்கி ஓங்காரத்துக்குள்ளே நிற்கும்போது, தமக்குள்ளே சிவலிங்கம் காணலாம். நாம் உண்ணும் உணவில் கூட ஒரு ஒழுங்கு-ஒரு நியதியை, ஞானியர்கள் வகுத்துத்தந்துள்ளனர்.

உண்ணும்போது, முதல் சாதத்தில் நெய் கலந்து உண்ண வேண்டும், இந்த நெய் பசை, மற்ற உணவுகளை குடலில் நழுவிப் போகச் செய்யும். நெய் கிடைக்காதவர்கள், அல்லது கொழுப்புச் சத்து மிகுதியாக இரத்தத்தில் உள்ளவர்கள், அரை டம்ளர் தண்ணீரைச் சாப்பிட்டு, ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து, உணவினை உண்ண வேண்டும்.

பசையில்லாத உணவு உண்ணும் போது விக்கல் ஏற்படுகின்றது. தண்ணீர் குடித்தவுடன் விக்கல் நின்று போவதைக் கண்டிருக்கிறோம்.

மேலை நாட்டார்கள், உணவிற்குமுன் சூப் சாப்பிடுவார்கள். இந்த சூப்பிலுள்ள நெய் குடலில் விழும் பொருள்களை நழுவ உதவும். இது போல் ஞானிகள், காற்றைப் புசிக்கு முன், நான்கு விழுங்கு நீரை சாப்பிடுவார்கள். இவர்கள் தண்ணீர் நிறைந்த கமண்டலத்தைக் கையிலே வைத்திருப்பார்கள். ஞானிகள், காற்றைப் புசிப்பதை வாயு பக்ஷணை என்று சொல்லுவார்கள். பிராணாயாமம் அதாவது வலது நாசியிலும் இடது நாசியிலும், இரண்டு நாசிகளிலும், முச்சை இழுத்து மாற்றி மாற்றி விடுமுன், நான்கு மடக்கு நீரைப் பருகிய பின்னரே பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டும்.

சுகப்பரும்ம ரிக்ஷி யினுடைய யோக சாஸ்திரப்படி, 6 நிமிஷங்கள் சுவாசத்தை நிறுத்தப் பழகியவன், பிராணாயாமத்தைச் செய்து முடித்தவனாகவும், காசி காண்டத்தில் 500 விநாடிகள், சுவாசத்தை நிறுத்தப் பழகியவன் பிராணாயாமம் செய்து முடித்தவனாகவும் கூறுகின்றன. இப்படிப் பிராணாயாமம் செய்து முடித்த யோகிகள், தங்கள் மனம் வேறெதிலும் நாட்டம் கொள்ளாதவாறு, மனித சஞ்சார மில்லாத ஏகாந்தமான இடங்களை நாடிச்சென்று, தன்

மனத்தை ஒரே நாட்டத்தில் வைத்து, சுகானந்தத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

கடவுளின் உயர்ந்த வேலைப்பாடு நேர்மையான மனிதன்
An Honest man is the noblest work of God என்று
போப்பாண்டவரும் கூறியதை நினைவிற்குக் கொண்டுவர
வேண்டும்.

நேர்மைக்காக, வாய்மைக்காக—தூய்மைக்காக—எளிமைக்
காக—அருமைக்காக—இரக்கத்திற்காக — பண்பாட்டிற்காக
மனிதன் பேரறிவு பெற்றும் தன்னில்தானே மனத்தை அடக்கி
முச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிப் பெறும் பேறுகள் பலவும் பெற்றுத்
திகழ்பவனே மனிதனில் தெய்வமாக விளங்க முடியும்.

ப

“சமயமும் சமுதாயமும்”

உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பத்தையே நாடுகின்றன. யாரும் எவரும் எங்கும்—எப்பொழுதும் துன்பத்தைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் உலகிடைத் துன்பம் இல்லாமல் இல்லை.

துன்பமும் இன்பமும்; இரவும் பகலும் போல!

துன்பமும் இன்பமும்; இருளும் ஒளியும் போல!

தீயதும் நல்லதும் பிறரால் தரமுடியாது. எல்லாம் நம் வினைப்பயன், இதனைப் பரந்து விரிந்த சமுதாயத்திற்கு உணர்த்துவது சமயமாகும்.

உடல் உறுதிக்கு, உடல் ஆக்கத்திற்கு, ஆக்கித்தருவது சமைத்துத் தருவது சமையல், இது உடலை வளர்க்கிறது. உடல் மட்டும் வளர்ந்தால் போதுமா? உள்ளம் வளமாக அமைய வேண்டாமா? அதற்கே சமயம்.

சமுதாயம்—“ஆயம்” என்றால் கூட்டம். சம ஒத்தது ஒத்த தன்மை உடைய கூட்டம்தான் சமுதாயம். இன்றைய சமுதாயச் சூழலிலே நாம் ஒத்த தன்மை காண்பது பகலில் நட்சத்திரத்தைப் பார்ப்பது போலாகிறது. இனி இந்த உலகத்தை, அதிகாரத்தின் மூலமாக அடக்கிவிட முடியாத அளவிற்கு விஞ்ஞானம் வளர்ந்துவிட்ட நிலையில், அன்பின்

மூலமாகத்தான் அன்பினை அஸ்திவாரமாகக் கொண்ட சமயத்தின் மூலமாகத்தான் ஒன்றாகப் பின்னிப் பிணைக்க முடியும்.

“இன்னும் 20 ஆண்டுகளில் மனிதன், படைப்புக் கடவுளுக்குச் சவால் விடக்கூடிய அளவில் வளர்ந்து விடுவான்” என மேலை நாட்டு விஞ்ஞானிகள் அண்மையில் கூறுகின்றனர். படைப்புக் கடவுளுக்குச் சவால் விடுவேன் என்றால் அவர்களே உயிர்களைப் படைப்போம் என்பது தானே அதன் பொருள். அப்படிப் படைத்தால் அதன் விளைவுகளைச் சந்திப்பது யார்? —இதற்குரிய பதிலைச் சிந்திப்போம்.

கடவுளின் விருப்பமின்றி மனிதன் எதுவும் செய்ய முடியாது. மனிதனின் ஆற்றல், எல்லைக்கு உட்பட்டது. அவனது ஆற்றல் கூட ஆண்டவனால் அருளப்பட்டதுதான். மனிதன் படைப்பதெல்லாம் இரண்டாம்தரப் பொருட்களே. கடவுளின் படைப்புகளுக்குக் காரணமுண்டு.

மனிதன், கடவுளின் ஊழியனே. விலங்குகளைப் போலன்றி, மனிதன் ஆன்ம உணர்வுடையவன். மனிதன், கடவுளது கட்டளைகளை ஏற்று நடத்துகின்ற மானேஜர் போன்றவன். அவனுக்கும் சில பொறுப்புக்கள் உண்டு. கடவுளுக்கு அவன் பதில்தரக் கடமைப்பட்டவன். அவன், கடவுளுக்கும், சமுதாயத்திற்கும் நம்பிக்கையுடையவனாக இருக்க வேண்டும்.

மனிதன், ஆத்மாவை நசிக்கச் செய்யும் தீய குணங்களிலிருந்து விடுதலை பெறக் கூக்குரலிடுகிறான். இறைவனை மையத்தில் வைக்காமல், மனிதன், தன்னை மையமாக நினைப்பதால் கெடுதல்கள் பல நிகழ்கின்றன.

மனிதன், பல துறைகளில் வியத்தகு முன்னேற்றம் பெற்ற போதிலும், சகமனிதர்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமை

காரணமாக மனிதன், கடவுள் முன் குற்றவாளியாக நிற்கிறான்.

சாதனைகள் நிறைந்த இவ்வுலகம் இன்னும் இருட்டில் வழிதேடிக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையான வளமான வாழ்வுபெற ஏங்குகிறது, இந்நிலையில், இறைவனையும், இறையருட் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட சமயத்தையும், சமுதாயம் முழுதும் பரப்புவது அவசியமாகிறது; அவசரமாகிறது.

அறிவியலும், தொழில்நுட்பமும் அண்மையில் மணந்து கொண்டன. அறிவியல் அறிவு, இயற்கையோடு இணைகின்ற போது, அது பெருத்த நன்மை அளிக்கின்றது. கடவுளின் விருப்பப்படி மனிதனது விருப்பமும் அமையும் போது, இயற்கை நன்முறையில் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது.

இது, சுய ஏமாற்று யுகம். தொழில்நுட்பமூலம் அளவற்ற அறிவையும் ஆற்றலையும் பெற்றுவிட முடியுமென ஏமாறுகிறோம். ஒரு வகையான பழி உணர்வு, மனிதனிடம் மேலோங்கி உள்ளது. அவனது ஆசைக்கு உட்படாதபொருள் அழிக்கப்படுகிறது. அல்லது முற்றிலும் மாற்றப் பெறுகிறது; நசுக்கப்படுகிறது. நமது அழியுந் தன்மையும், கால ஓட்டத்தை வெறுக்கும் உணர்வும், பழிவாங்கும் உணர்ச்சியாக வெளிவருகின்றன. இயற்கையின் ஒவ்வொரு பொருளும் தன்னாட்சி உரிமை உடையது. தனிப்பட்ட முறையில் மட்டுமின்றி, இனமென்ற முறையிலும் மனிதனுக்குப் பணிவு தேவை. படைப்பின் மீது மனிதனின் ஏகபோக உரிமை நீங்கி, பிராணிகள் அனைத்தும் குடியரசு போல வாழவேண்டும்.

சமுதாயம், பழி உணர்ச்சியிலிருந்து பின்வாங்கிக் காவிய வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். மற்றோரிடமும், உலகிடமும், எரிச்சலற்ற நோக்குடன் பழகுவது காவிய வாழ்க்கையாகும்.

வாழ்க்கையை முழுதும், யாராலும் விளக்க முடியாது. செல்களை, நீர், புரோட்டின் என்றெல்லாம் பிரித்தாலும்

போதாது, எந்த நுண்ணிய கருவியைக் கொண்டும், வாழ்க்கையின் மர்மத்தை அறிய முடியவில்லை.

அறிவியல் முன்னேற்றம், மனிதனைப் பிரபஞ்சக் கட்டுப் பாட்டிலிருந்து விடுவித்துள்ளது. ஆனால், 21ஆம் நூற்றாண்டு இச்சமுதாயத்தின் வாழ்வு, மகிழ்ச்சியுடன் அமையுமா? என்பது, யோசிக்க வேண்டிய விஷயமாகிறது.

மனித வாழ்க்கையில் வசதிகள் பெருகியுள்ளன. முன்பை விட, உடல் உறுப்புக்களை அதிக காலம் இயங்கச் செய்யும் முறைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

படைப்புக் கடவுளோடு சவால் விடுவோம் என்று சொல்லக் கூடிய அளவிற்கு விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி பெற்றிருந் தாலும், இது உண்மைக்கு முற்றிலும் புறம்பானதே.

விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பமும் மனித வாழ்வை எவ்விதம் பாதிக்கின்றன என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு காலத்தில், மனித இனம், மடிந்து போனால், ஆட்சிக்கு வருவது யாராக இருக்க முடியும்?

‘ஏனெனில், வரம்புமீறிய வளர்ச்சி முன்பிருந்த மாபெரும் இனங்கள் மடியக் காரணமாய் அமைந்தது. இதனை உபரி வளர்ச்சி என்கின்றோம். கொம்பின் உபரி வளர்ச்சி, மான் இன அழிவிற்கு ஒரு காரணமானது. மனித முளை, வரம்பு கடந்து வளர்ந்து விட்டது. கடவுள், மக்கள் தொகையை 50+50 சதவிகிதத்தில் படைத்தார். மனிதன், செயற்கையாக உயிரை உருவாக்கினால், விகிதாச்சாரம் பாதிக்கப்பட்டுத் தீமை விளையும். இயற்கையோடு இயைந்து உருப்பெறாத படைப்பு, முழுமையுடையதாக அமையக் கூடிய சாத்யக் கூறுகள் கிடையாது என்பது இன்றைய விஞ்ஞானம் அறிந்துகொண்ட ஒன்றாகும்.

எண்ணற்ற பிரும்மாண்டமான கோளங்களிடையே இச் சிறு உலகம், இயற்கையின் ஆற்றலால் முறைப்படி சுழல்

கின்றது. இயற்கையை, மனிதனால் மாற்ற முடியாது. இயற்கைக்கு மாறாகச்சென்றால், இயற்கை தண்டித்துவிடும்.

எல்லைக்குட்பட்ட நாம் இயற்கையுடன் ஒத்துப்போக வேண்டும். எல்லைக்கடங்கா இயற்கையை, அடக்கி ஆள்வதில் இறங்கக் கூடாது.

கடவுள், உலகைப் படைக்கும்போது, கழிவுப்பொருள்கள் எதுவும் கிடையாது. இன்றோ, நீர் நிலம் காற்று முதலியன நவீன உற்பத்தி முறைகளால் கெட்டு விட்டன. கச்சாப் பொருள்கள், குறைந்து கொண்டே வருவதால், உலகு இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டுதான் நீடிக்க முடியுமென அஞ்சப் படுகிறது.

பொருள் சேர்க்கைக் கண்ணோட்டம் இன்று, சமுதாயத்தில் மிகுந்து போய்கொண்டே இருக்கின்றது. ஆன்மீக நாட்டம் குறைந்து விட்டது.

தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, நம்மைப் புதிய நாகரிகத்திற்கு இட்டுச் செல்லுமென நம்புகிறோம். ஆனால், சமயத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொள்ளாத தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி இடிந்துவிடும்.

Religion without Science is Lame.
Science without Religion is blind.

“விஞ்ஞானம் கலவாத சமயம் நொண்டி

சமயம் இல்லாத விஞ்ஞானம் குருடு” என்ற

தத்துவத்தையும் நாம் மறப்பதற்கில்லை.

சுற்றுப்புறத் தூய்மையை நாம் கெடுத்து அழித்து வருவது அதிர்ச்சி அளிக்கின்றது.

சுத்தம் உள்ள இடமே

இறையின் இருப்பிடம்

சுத்தம் உள்ள இடமே

மனிதனின் உறைவிடம்

என்பதை உணர்ந்து சமுதாயம் நடக்க வேண்டும்.

“டைனாஸோர்” என்ற பிராணி இனம் அழிந்ததைப் போல இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளில் மனித இனமும் அழியலாம் என அஞ்சப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம், மனிதனாகவே இருப்பான்.

உலக அரசுகளும், சுற்றுப்புறத் தூய்மை பற்றிக் கவனிப்பதில்லை. மருத்துவத்திலும், நோயைத் தீர்ப்பது தான் கவனிக்கப்படுகிறது. ஆரோக்ய வளர்ச்சிக்கு அதிக அக்கறை காட்டுவதில்லை.

“சமுதாயத்திலே, சரியான கல்வித்திட்டம் அமையாததால் அறியாமை பரவியுள்ளது. அது, பேராசையுடன் கலந்து கொண்டு, ஆன்மீக உணர்வைத் தடுக்கிறது.

பணம், பதவிக்காகப் பாடுபடும் சுயநலம் மேலோங்கியுள்ளது. மக்கள், சிக்கல்களின் அம்சமாக அல்ல; தீர்வுகளின் அம்சமாக விளங்க வேண்டும். இதற்குச் சிறந்த முன்னுதாரணங்களை வைக்கவேண்டும்.

கருத்தொற்றுமை, நம்பிக்கை, வாழ்க்கையின் புனிதத்திற்கு மதிப்பு, பொறுப்புணர்வு ஆகியவை தேவை. குடும்பம் வர்த்தகம், அரசு ஆன்மீகம் இவற்றில் ஆக்கப்பூர்வ உறவு தேவை.

பொருத்தமான கல்விமுறை, புதிய கருத்துக்களையதார்த்த முறையில் அணுகுமுறை, இவை அவசியம்.

நமது வாழ்விற்கும், பிற உயிரினங்களுக்கும் பேரபாயமாக அணுப்போர் உள்ளது. வேண்டும் என்றும், தவறிப்போயும் இப்போர் நிகழக் கூடும். அமைதியாகச் சிக்கல்களைத்

தீர்த்துக் கொள்ளும் பக்குவம் பெறுமுன், 'தொழில்நுட்பத்தின் முன்னேறி விட்டோம். சமயத்துறையில், உபதேசமும் வாழ்வும் முரண்பட்டுள்ளன. இது சிந்தித்துச் செயல்பட்டு உலகிற்கு ஆன்மீகவாதிகள் தக்க வழிகாட்டிகளாகத் தம்மை ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

போர்தான், தீர்வுக்கு வழி என்ற நிலைமாற, ஆட்சியாளர்கள் ஆன்மீகவாதிகளின் அருளுரைகளை அறிந்துணர வேண்டும்.

பணமானது, மகிழ்ச்சி, சக்தி, சுதந்திரம், வெற்றி ஆகியவற்றைத் தருகிறது. இயற்கையின் வளமனைத்தையும் நாம் நுகரவே, அதனால் ஆணவம் அதிகரித்து, நாம் தாம் தலை சிறந்த உயிரினம் என்ற தவறான எண்ணங்களிலே ஊறி விட்டோம்.

உலகமனைத்திற்கும் பொதுவான உணவு உற்பத்தி யாகிறது. ஆனால் பாதிமக்கள் பட்டினி என்பது வெட்கத்திற்குரிய விஷயமாகிறது. உலகத்தைச் சுற்றி வருவதால் இந்த விஷயங்களை நம்மால் உணர முடிகிறது.

முன்றாம் அணி நாடுகளில் தண்ணீர்க் கஷ்டம் தீர வழி செய்தால் மருத்துவச் செலவைக் குறைக்கலாம். கலாச்சாரங்களிடையும் போதிய வகையில் பரிமாற்றங்கள் இல்லை.

கனிந்த இதயமும், மனிதாபிமானமும் ஆன்மீக உணர்வினால் உந்தப்பட்டுச் சரிவரப் பயன்பட்டால் அழிவைத் தடுக்கலாம். உலகு, ஒரே குடும்பமாக ஆவது, ஆன்மீக முதிர்ச்சியினால் மட்டுமே உண்டாக வேண்டும்.

உலகச் சமயங்களிலே, ஆதியானது அந்தம் அற்றது; அனைவர்க்கும் சொந்தமானது இந்து சமயம். இது காலத்தால் முந்தியது, கருணையால் உயர்ந்தது. ஹிந்து என்றாலே அதன்பொருள் மிகமிகப் புனிதமானது. ஹிம்+து.

= ஹிந்து. ஹிம்' என்றால் ஹிம்ஸை. து— என்றால் நிவர்த்திப்பது. பிறகுடைய ஹிம்ஸை கண்டு இன்னல் கண்டு, துன்பங்கண்டு அதனை எவன் நீக்குகின்றானோ அவன்தான் உண்மையான ஹிந்து, அவன்தான் உலகத்தின் பந்து. அவன்தான் உலகிற்கே உறவினன். உலகநலன் நாடி வாழ்ந்தவர் இராமானுஜர். அவரைத் தேடி அவருக்குத் தெரிந்த ஒருவர் சென்றார். சென்றவர், “இராமானுஜரே!” காயம்பட்ட புண்பட்ட ஒருவனைக்கண்டால் நீர் வருந்துவீரா?

“காயம்பட்ட-புண்பட்ட ஒருவனைக் கண்டால் நான் வருந்தமாட்டேன்”

“காயம்பட்ட-புண்பட்ட ஒருவனைக் கண்டால் நீர் வேதனைப்படமாட்டீரா?”

“காயம்பட்ட-புண்பட்ட ஒருவனைக் கண்டால் நான் வேதனைப்படமாட்டேன்”

“காயம்பட்ட-புண்பட்ட ஒருவனைக் கண்டால் நீர் இரக்கப்படமாட்டீரா?”

“காயம்பட்ட-புண்பட்ட ஒருவனைக் கண்டால் நான் இரக்கப்படமாட்டேன்.”

“ஓய் இராமானுஜரே! நீரா பெரிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்? நீரா பெரிய இரக்கத்தின் இருப்பிடம்?” என்றார். அதற்கு இராமானுஜர் “காயம்பட்ட, புண்பட்ட ஒருவனைக் கண்டால் நான் வருத்தப்பட மாட்டேன். வேதனைப்பட மாட்டேன். இரக்கப்பட மாட்டேன். ஆனால் அந்நக் காயம்பட்ட வனாகவே நான் ஆகி விடுவேன்” என்றாராம்.

இந்த உள்ளமும் உணர்வும் கொண்டது தான் இந்து சமயம். இக்கருத்தையே,

“அறிவினால் ஆவதுண்டோ பிரிதின் நோய் தன்னோய் போல் போற்றாக்கடை”

என வள்ளுவரும் வலியுறுத்துகின்றார்.

இதனையே கடோப நிஷதமும்,

யஸ்து ஸர்வாணி பூதானி

ஆத்மன் யேவான்னு பஸ்யதி!

சர்வ பூதேஷு ஆத்மானாம்

ததோன விஜு குப்ஸதே!!

எவனொருவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் தன்னுடைய ஆத்மாவைப் பார்க்கிறானோ, அதுபோல எல்லா வஸ்துக்களையும் தன்னுடைய ஆத்மாவில் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு என்றும் துக்கமில்லை என்று உணர்த்துகின்றது.

பிற உயிர்களில் தன்னையும்

தன் உயிரில் பிறஉயிர்களையும் காண்பவனே

கருணையுடைய ஞானி.

அவனது பிரார்த்தனையும்கூட அப்படியே அமைந்திருக்கிறது

.. யாதேவி சர்வ பூதேஷு

தயா ரூபேண ஸமஸ்திதா

நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை

நமோ நமஹ

எந்த தேவியானவள், சர்வ ஜீவராசிகளிடமும் கருணை வடிவில் உறைந்திருக்கிறானோ அவளுக்கு நமஸ்காரம் என்று, இந்து இதயம் எண்ணிப் பிரார்த்தனை செய்கிறது.

இந்த நினைவே இதயத்தில் இருக்கிது என்றால், நமக்கும் இறைக்கும் உள்ள மிக நெருங்கிய உறவு நம் நெஞ்சகத்தில் நெகிழ்வை உண்டாக்குகிறதல்லவா?

அன்பை போதிக்கின்றது கிறிஸ்தவ சமயம். இன்று உலகின் பெரும் பகுதியில் பரவியுள்ள கிறிஸ்துவ சமயத்தில்

சிலர் அன்று ஏசுநாதரை சிலுவையில் அறைந்தார்கள், அப்போதும் அவர், துரோகிகளை மன்னித்தார். இதனைத் தான் ஜியூபோப்பும், "To err is human to forgive is divine" என்றார். ஆம் தவறுவது மனித இயற்கை அதை மன்னிப்பது மறப்பது தெய்வீகப் பண்பு இதனைத் தான் வள்ளுவரும்,

பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டமைவர்
நயத்தக்க நாகரீகம் வேண்டுவவர் என்றார்,
கொல்லாமை, திருடாமை, பொய்யாமை
கள்ளண்ணாமை. சூதாடாமை வேண்டும்,
நபிகள் நாயகத்தின் நன்மார்க்கத்தை இன்று
பல நாடுகள் சார்ந்துள்ளன. அன்றோ அவர்
பட்டபாடு, துன்பம், துயரம், கண்டபோர்கள்,
பெற்ற புண்கள் கொஞ்சமல்ல, அவர்
வகுத்த சகேரதரத்துவம் உலகிற்கு உன்னதமானது.
கௌதமபுத்தர் கண்ட விண்டநெறி மிகவும் உயர்ந்தது.

ஆசையே பாவத்திற்குக் காரணம் என்றும், அஹிம்ஸையைக் கைக் கொண்டு ஜீவகாருண்யச் சிந்தையுடன் வாழ வேண்டுமென வழி அருளினார். அதனை ஏற்பவர்கள் எத்தனை பேர்?

தீர்த்தங்கரர்கள் என்றழைக்கப் பெற்ற சமண ஞானிகள் பஞ்ச சீலத்தை அருளினார்கள்.

சமய ஞானிகள்—சமயச் சான்றோர்கள் அனைவரும் இந்தச் சமுதாயம் உன்னத நோக்கோடு, உயர்ந்த கொள்கைகளோடு வாழ வேண்டுமென்ற பேராவலின் காரணமாக மிகச் சிறந்த போதனைகளை அளித்ததோடு தாமும் சாதனை புரிந்து காண்பித்தார்கள். அவர்களது வாழ்வும் வாக்கும் ஒன்றாக-நன்றாக இருந்தன.

எந்தச் சமயச் சான்றோரும், பொய் சொல், திருடு, கொலை செய் என்று சொல்லவில்லை.

பொய் சொல்லாதே; திருடாதே, கொலை செய்யாதே, குற்றம் எதுவும் புரியாதே என்றுதான் சொன்னார்கள். ஆழ்ந்து பார்க்கப் போனால்,

எல்லா சமயங்களும் ஏகதர்மமாகிற ஒரே தீதியைத் தான் வெவ்வேறு வகைகளில் போதிக்கின்றன. மனிதன், மனித சுபாவத்தை உணராவிடில் அதற்கு மதம் என்ன செய்ய முடியும்?

இந்து சமயத்திலே உபதேசம் என்பது உயர்ந்த ஒன்று. சிவாய நம எனச் சைவர்களும் ஓம் நமோ நாராயணாய என வைணவர்களும், குருமகான்கள் மூலமாகக் கேட்கப் பெற்று, இதன் உட்பொருளையும் உணர்ந்து கொண்டு, உருப் போட்டால், உருப்பட முடியும் என்பது ஞானியர்கள் கண்ட முடிவு. இதனை விடுத்து,

நேற்று இப்படி இருந்தது; நாளை எப்படியோ என்பதிலே சித்தம் செலுத்தி, இன்றைய தினத்தை மறந்துவிடக் கூடாது என்பது பாரசீகக் கவிஞர் உமர்கயாம் அவர்கள் தந்த நல்வாக்கு.

“Umborn tomorrow, and dead
Yesterday; Why fret about them
If to day be sweet?”

இன்னும் பிறக்காத மறுநாளைப் பற்றியும் இறந்து மடிந்து விட்ட நேற்றைய நாள் பற்றியும் அலட்டிக் கொள்வானேன்? இன்று சுவையாக இருந்தாலோ? என்கிறார்.

அன்றன்று, காரியங்கள் நன்றாக நடைபெற மனிதனுக்குச் சமய உணர்வு அவசியம் தேவை.

தங்கத்தமிழன் தகைமைகள்

அமுதினும் இனிய தமிழ் பல நற்செய்திகளை நமக்கு உணர்த்துகிறது. எவ்வூராயினும் எம் ஊரே; யாவரே ஆயினும் அவர் எம் உறவினரே, தீயதும் நல்லதும், நோதலும் தணிதலும் மற்றவர்களால் வருவதில்லை. எம்மாலே விளைவதாகும். இறப்போ இவ்வுலகில் புதியது அன்று, வாழ்வதே இனியது என மகிழ்வதும், வெறுத்து அதனை வேண்டாமெனஒதுக்குதலும் இல்லோம். பேரியாற்று நீரிலே செல்லும் மிதவை போல எம் அரிய உயிரானது முறையாகச் சென்று கரைசேரும் என்பதனைத் துறவுடைய ஞானியர்கள் காட்சியினால் தெளிவு பெற்றோம். ஆதலால் செல்வத்தால் அச்செல்வ நிலை கண்டு இவர் பெரியர் என்றும் செல்வக் குறைவால் இவர் சிறியர் என்றும் எடை போட மாட்டோம். அவரவரின் தூய-நல்ல உள்ளம் ஒன்றையே கருதுவோம்'' என்று சங்க காலக் கவிஞன் கணியன் பூங்குன்றனார் கவிதை எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய பூரிப்புடன் விளங்குவதை எண்ணிடுவோம்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவதன்றே; வாழ்தல்

இனிது என மகிழ்தலும் இலமே; முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது
கல் பொருது இரங்கும் மல்லற் பேர் யாற்று
நீர் வழிய படுஉம் புணைபோல், ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது துறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.”
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவும்—

வானுயர் தெய்வத்துள் வைத்து மதிக்கப் பெறவும்,
துறவு நிலையில் உள்ளோர் தாம் சங்ககாலத்திலும் வழி
காட்டியாக இருந்திருக்கின்றனர்.

“தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா” என்ற அடியை

“Honour and shame from no condition rise, Act
well your part there All the Honour lise”.

என்ற மேல்நாட்டு தத்துவ மேதையின் கருத்தோடு ஒப்பிட்டுப்
பார்க்கையில் எந்த நாடாக இருந்தாலும் அறிவுரைகளும்
அறவுரைகளும் ஒத்த கருத்தினை கொண்டிருக்கும் என்பது
புரியவரும்.

மேமல நாட்டு விஞ்ஞானி ஒருவர், ஒரு தாய்க் குரங்கையும்
குட்டிக் குரங்கையும் சேர்த்துப் பெரியதொரு தண்ணீர்
பாத்திரத்தில் முழுகச் செய்தார். முழங்கால் வரை அப்
பாத்திரத்தில் தண்ணீர் இருந்தபோது, தாய் குரங்கு தன்
குட்டிக் குரங்கை வயிற்றோடு சேர்த்துப் பிணைத்துக்
கொண்டது. வயிறுவரை தண்ணீரை விஞ்ஞானி ஊற்றவும்,
தன் குட்டிக் குரங்கைத் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டது. தோள்
வரை நனையும்படி விஞ்ஞானி அப்பாத்திரத்தில் தண்ணீர்
ஊற்றியதும் தாய்க் குரங்கு, தன் குட்டிக் குரங்கைத் தலைமேல்

வைத்து கொண்டது. தாய்க் குரங்கின் முக்குவரை அப் பாத்திரத்தில் விஞ்ஞானி தண்ணீர் ஊற்றியதும், தனக்கு முச்சு முட்டியதும் அத் தாய்க் குரங்கு கணமும் யோசிக்காமல் தன் குட்டிக் குரங்கை, பிடித்திழுத்து தண்ணீர் பாத்திரத்திற்குள் அமிழ்த்தி விட்டு அதன் மேல் ஏறி நின்று தன்னுயிரைக் காத்துக் கொண்டது. இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன? அவரவர் உயிரும் அவரவர்க்கு இனியது; உயர்ந்தது. சிறந்தது எப்படியும் சாவின் பிடிப்பிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற இயல்புக்குரிய நோக்கங்கொண்டது என்பதேயாகும்.

தன்னுயிர் போலத்தானே எல்லா உயிர்களும்...? இதை ஏன் மனித இனம் மறந்து கொண்டு வருகிறது.

போனால் வராதது இரண்டு
மானமும் உயிரும்
வந்தால் போகாதது இரண்டு
புகழும் இகழும்
போய் வருவது இரண்டு
செல்வமும் வறுமையும்

எனப் பெரியோர்கள், அறவோர்கள், ஞானியர் கூறிய மொழிகளைச் சிந்தித்துணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

அரசியல், கற்பியல், ஊழியல் இம்முன்றையும் முறையே இவ்வுலகத்திற்கு உணர்த்த ஒரு காப்பியத்தைப் படைத்தார் இளங்கோ அடிகள் என்ற துறவியார் — அருளாளர் ஞானி மானுடம் என்னும் உயரிய பிறவியின் உன்னதக் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கிச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் நூலில் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறார் :

விளக்கம் கேட்ட அழகுமிக்க நன்மையுடையீர்!

பிறருக்குக் கவலையும் துன்பமும் விளைவித்தலை முறைமையால் விட்டுவிடுவீர். அவ்வாறு நடந்து, கடவுளை

உணர்ந்தோரை விரும்புவீர்; பொய் சொல்லுதற்கு அஞ்சுவீர்! புறங்கூறுதலை—கோள் சொல்லுதலை விட்டொழிப்பீர்! மாமிசங்களை உண்ணுதலை விலக்குவீர்! உயிர்களைக் கொல்லுதலை நீக்குவீர்! தானத்தினை மேற்கொண்டு செய்வீர்! பிறர் செய்த உதவிகளை ஒருபோதும் மறக்காதீர்! தீயோர்களது நட்பை விலக்குவீர். பொய் சாட்சிகளைச் சொல்லாதீர், உண்மை பேசுவதிலிருந்து ஒருநாளும் நீங்காதீர் நல்வழி — அறவழி — அருள்வழி செல்லும் சான்றோர் இருப்பிடத்தை விட்டு நீங்காதீர்! தீவழி செல்லும் கயவர் இருப்பிடத்திலிருந்து தப்பி வாழ்வீர்! பிறர் மனைவியை விரும்பாது அஞ்சுவீர்! துன்புற்ற உயிர்களைக் காப்பாற்றுவீர்! இல்லறத்தைப் போற்றுவீர்! பாவச்செயல்கள் அனைத்தையும் விடுவீர்! கள்ளும், களவும், காமமும், பொய்யும், பயனில்லாத பேச்சுக்களும் பேசும் கூட்டத்தை இவற்றை ஒழிக்கும் உபாயத்தால் ஒழித்திடுவீர்! இளமை, பொருள், உடல் இவை மூன்றும் நிலையற்றன. அறுதியிட்டுள்ள வாழ்நாள் சென்று கழிதலைக் கைவிடாது பற்றுவீர்! வரக்கூடிய துன்பம் வந்தே தீரும். ஆதலால் இறந்தபின் செல்லும் மறுமை, உலகிற்கு உற்ற துணையாகிய அறத்தினைத் தேடுவீர்! வளமிக்க இப்பெரிய உலகத்துவாழும் மக்களே” என ஐந்து கண்டத்து மானுடர்களையும் கூவிக் கூப்பிட்டு அறவுரைகளை அறிவுரைகளாகக் கிணக்கின்றார் இளங்கோ அடிகள்.

“தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின், தெளிந்தோர் பேணுமின்
பொய்யுரை அஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்
ஊனுண் துறமின்; உயிர்க்கொலை நீக்குமின்
தானஞ் செய்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்நன்றி கொல்லன்மின் தீ நட்பிகழ்மின்

பொய்கரி போகன்மின், பொருண்மொழி நீங்கண்மின்
அறவோரவைக்களம் அகலாதணுகுமின்
பிறவோரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
பிறர்மனை அஞ்சுமின்; பிழையுயிர் ஒம்புமின்
அறமனை சூமின் காமமும் பொய்யும்
கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்
இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
உளநாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லும் தேயத்து உறுதுணை தேடுமின்
மல்லன் ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென்'.

உலகமுழுதும் உவந்து ஏற்கக்கூடிய தெளிவுரை—நல்லுரை
இன்னுரை—ஏற்புரையிது. இவ்வாறெல்லாம் கூறிய அருளு
ரைகளை உணர்ந்து நடந்தால், மனிதன் ஏன் பிறந்தான்?
எதற்காகப் பிறந்தான்? என்ன செய்து இன்னலை ஏற்றான்?
என்ன செய்தால் இன்னலிலிருந்து இன்பத்தை எட்டமுடியும்
என்பதையும் மனிதன் அறிந்து தெளிய முடியும்.

மனிதர்களாகிய நாம் வாழும் நிலங்கள் 4.

1. காடுறை உலகம்—முல்லைநிலம்
காடும் காடுசூழ்ந்த இடமும்
2. மைவரை உலகம்—குறிஞ்சிநிலம்
மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்
3. தீம்புனல் உலகம்—மருதநிலம்
வயலும் வயல் சூழ்ந்தஇடமும்
4. பெருமணல் உலகம்—நெய்தல்நிலம்
கடலும், கடல் சூழ்த்தஇடமும்

இந்நான்கும் சூழ்ந்த இவ்வையத்திலே எண்ணாறு
கோடிக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் வாழ்கின்றோம்.

ஊர்கள், பெயர்கள், உறவுகள், உடல்கள், தொழில்கள், கருத்துக்கள், பட்டப் பெயர்கள், சீடர்கள், வளங்கள், நலிவுகள், மெலிவுகள், சொர்க்கநரகங்கள், தெய்வங்கள் அனைத்திலும் வேறுபாடுகள் பலப்பல இருப்பினும் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும், இன்பமே பெறவேண்டும் என்ற விருப்பத்திலும், எந்நாட்டவர்க்கும் எம்மொழியினர்க்கும் இசைந்த கருத்தேதான் இருக்க முடியும். யாரும், எவரும், எதற்கும், எப்போதும் துன்பத்தைத் துணைக்கூட்ட விரும்ப மாட்டார்கள்.

மரத்திற்கு ஓரறிவு; புழுவிற்கு ஈரறிவு
பறவை-பாம்பிற்கு மூவறிவு
கோழி, தும்பு-நாலறிவு
நாய், ஆடு, மாடு மிருகங்கட்கு ஐயறிவு
நல்லது எது? தீயது எது? என்றுணரும்
பேரறிவு பெற்றவன் மனிதன்.

நல்ல காரியத்தைத் தானாகச் செய்பவன் மனிதன். கெட்ட காரியத்தைத் தானாகச் செய்வது மிருகம். மிருகத்தை நல்ல காரியம் செய்ய மனிதன் தூண்டவேண்டும்.

பசு, தானாகப் பால் கொடுக்காது. மனிதன், பிடித்துக் கறக்க வேண்டும்.

இயல்பாகவே - தானாகவே நல்லது செய்யத் தெரிந்த மனிதனுக்கோ வாழ்நாள் மிகமிகக் குறுகியது.

பட்டினத்தடிகளைப் போலத் துறவுநிலையில் உயர்ந்தவர் யாருமில்லை என வள்ளலார் பெருமான் வாழ்த்துகிறார். அப்படிப்பட்ட மேலாம் துறவுநிலை எய்திய அவரும் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாயைத் திடீரெனப் பிரியும் போது— தாய் இறந்தபோது பாடுகிறார்,

“வீற்றிருந்தாள் அன்னை வீதிதனில்
நேற்றிருந்தாள்—இருந்தாள்
இன்றில்லை.”

உலகம் ஒப்பி ஏற்கக் கூடிய ஒரு நூல் திருக்குறள். அதிலே, நேற்றிருந்த ஒருவர் இன்றில்லை என்று சொல்லக் கூடிய பெருமையுடையது இவ்வுலகு என்கிறார்.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை யுடைத்து இவ்வுலகு.”

நேற்றிருந்தவன் இன்றில்லை. நேற்றிருந்த பதவி மட்டும் நிலைத்ததா? பதவி பெற்ற பலரும் ஒன்றை மறக்கக் கூடாது. தான் பலருக்கும் உதவி செய்யவே பதவி பெற்றோம் என்ற மனப்பாங்கு வரவேண்டும்.

தமிழகத்தில் பிசிர் என்ற ஊரில் ஆந்தையார் என்ற பெரும் புலவர் இருந்தார். இவரது காலம் சங்ககாலம். (2500 ஆண்டுகட்கு முன் 4000 ஆண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலம் சங்கத் தமிழ்க் காலம்). இவர்களது சோழ நாட்டை ஆண்ட கோப்பெருஞ்சோழன் என்ற மன்னனைக் காண வந்தார். மன்னனைச் சுற்றிப் பல அறிவுடைப் புலவர்கள் குழந்திருந்தவர்கள் பிசிராந்தையாரைக் கண்டு வியந்தனர். ஆண்டு பலவாகியும் இவருக்கு முடி நரைக்கவில்லையே இதன் காரணம் யாதெனக் கேட்டனர். அதற்கு ஆந்தையார் பதில் சொல்லுகிறார்,

எனக்கு ஆண்டுகள் பலவாகியும் நரைக்கவில்லையே என்று நீங்கள் வியக்கின்றீர்களா?

இதன் காரணம், என் மனைவி, எனக்கு அடங்கி நடப்பவள்.

என் பணி ஆட்களோ, நான் சொல்லாமலே குறிப்பறிந்து செயலாற்றக் கூடியவர்கள். எமது நாட்டை ஆள்கின்ற தலைவனும் நல்லது தவிர தீயது செய்தறியான்; மக்களைக் காப்பாற்றுவதிலே மிகமிகக் கருணையுடையவன். என் ஊரோ கற்றறிந்து தெளிந்துணர்ந்து, அடக்கமே கொள்கையாக உடைய சான்றோர்களைக் கொண்டது. இந்நலன்கள்

எம்நாட்டிலே மண்டிக் கிடக்க எனக்கு நரை எப்படி வரும்?
என்று பதில் அளிக்கின்றார்.

“யாண்டு பலவாக நரையில் ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர்?” என வினாவுதிர் ஆயின்
மாண்ட என் மனைவி யொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான் கண்டனையர் என் இளையரும், வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான், காக்கும் அதன்தலை
ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் யான்வாழும் ஊரே”

என்ன மாதிரியான அற்புதப் பதில். அப்படிச் சொல்லும்
பேறு நாமும் பெறவேண்டும்.

மானுடனின் இன்பமயமான வாழ்விற்கு அடக்கமுடைய
மனைவி, சொற்கேட்கும் பிள்ளை, ஏற்றன செய்யும் ஏவலர்,
முறை தவறாத் தலைவன், அவனது காக்கும் கருணை,
சான்றோர் வாழ்தல் இவையனைத்தும் உலக முழுதும்
கலக்கமின்றி வாழ வைக்கக் கூடிய உற்ற தேவைகளேயாம்.

நிலைபேறில்லாத இவ்வுலகில் தன் புகழ் நிற்க
வேண்டித் தன் இன்னுயிரையும் மாய்த்துக் கொண்ட
தன்னலங்கருதாத் தகைமையாளர்கள் இவ்வுலகில் நிறையப்
பேர்கள் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதைப் பெருந்தலைச்
சாத்தனார்,

“மன்னாஉலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத்தாம் மாய்ந்தனரே”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே நாமும் நிலைத்த
புகழுடன் கூடிய மரணமிலாப் பெருவாழ்வைப் பெற நம்மால்
முடிந்ததை இம்மாபெரும் உலகிற்காகச் செய்திட உறுதி
பூண்போமாக.

குடமுழுக்குத் தத்துவம், தேர்-திருவிழா தத்துவம்

இறைவனை, எங்கும் நிறைந்தவர் என்றும், எப்போதும் நிலையாய் இருப்பவர் என்றும், அஞ்ஞானத்தை நீக்குகிறவர் என்றும், சாத்திரதோத்திரங்கள் கூறுகின்றன.

விண்ணகத்து வித்தகனை, மண்ணகத்துக் கொண்டு வந்து, மனிதன் கண்ணகத்துக் காட்டுவது நமது திருக் கோயில்கள்.

இவ்வுண்மைத் தத்துவத்தை, திருவுருவங்களின் வாயிலாக நாம் அறியலாம்.

இறைவனுக்கு, அருவ வழிபாடும். அருவுருவ வழிபாடும் உருவ வழிபாடும் ஆக மூன்று வகையான வழிபாடுகளும், ஆலயங்களில் தினமும் நடப்பதை நாம், நன்கறியலாம்.

பரவெளியில் மந்திரங்களைச் சொல்லி, வழிபடுவது அருவ வழிபாடாகும்.

நமக்கு முன்னே, நூல்களால் சுற்றப்பெற்றுப் புனித நீரால் நிரப்பப்பெற்ற கும்பங்களிலும், யாக குண்டங்களிலும், செய்யப் பெறுவது அருவுருவ வழிபாடாகும்.

பிம்பங்களில், அதாவது திருவுருவங்களைக் கண்டு தொழுவது உருவ வழிபாடாகும்.

அருவ வழிபாடு ஞானியர்க்கும், அருவுருவ வழிபாடு பக்தர்களுக்கும், உருவ வழிபாடு ஏனைய எல்லோருக்கும் எனக் கொண்டாலும், சமயச்சார்ந்தார்கள் நால்வரும், அறுபத்து மூவரும், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரும், திருக்கோயில் களுக்குச் சென்று, “நிலை பெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா” என வழிபாடு செய்தனர்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில்

ஊனுடம்பு ஆலயம்”

எனக் கண்டவர்களும் திருக்கோயில் சென்று ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்து தான் சாஸித்யப் பெரும் பேறுகள் பெற்றனர்.

அருவுருவமாக இருக்கும் சிவலிங்கமும், கும்பமும் ஒற்றுமையுடையனவாக இருக்கின்றன.

சிவலிங்கத்தை போலவே கும்பமும்; மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்களின் வடிவமாகும். அதுவே, சிவசக்தியின் சொருபமாகவும் இருக்கின்றது.

இறைவனிடத்து, எல்லா சிவசக்திகளும் அடங்கியிருப்பது போலவே கும்பத்துள் உள்ள நவரெத்தினங்களில் மனோன் மணி முதலான ஒன்பது சக்திகளும் அடங்கியிருக்கின்றன.

கும்பத்தின் உள் கூர்ச்சரத்தில் அடி, நடு, முடியில் இச்சா, கிரியா, ஞான சக்திகளும் இருக்கின்றன.

கும்பத்தில் சுற்றியிருக்கும் நூலில் உள்ள மூன்று இழைகளில், சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, பார்வதி ஆகிய முப்பெரும் சக்திகளும் இருக்கின்றனர். கும்பத்துள் வைக்கப்பெறும் ஸ்வர்ண புஷ்பம், சதாசிவமூர்த்தி, கும்பத்தின் மேலுள்ள வெளிக் கூர்ச்சரத்தின் அடி நடுமுடியில்; பிறும்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் இருக்கின்றனர். கும்பத்தின் மேலுள்ள

தேங்காய்—மகேஸ்வரமூர்த்தி மாவிலை—கங்கை.

கும்பத்தின் கீழே பரப்பியுள்ள ஏழு தானியங்கள்:-

நெல்	—	ரிஷபதேவர்
அரிசி	—	குமரன்
உளுந்து	—	அக்னி
கோதுமை	—	சந்திரன்
துவரை	—	குபேரன்
பயறு	—	வருணன்
எள்	—	தேவி !

இவ்வாறு, கும்பத்தில் சிவலிங்கத்தைப் போல, எல்லாத் தேவர்களும் இருக்கின்றனர்.

அடுத்து யாக சாலையைச் சிந்திப்போம்
யாகசாலா என்பது—

சுகத்தின் பொருட்டு, ஒடுங்கும் இடத்திற்கு. ஞானத்தால் செல்லுவது என்பது பொருளாகிறது.

யாக சாலையில், ருத்திர சூத்திரம், விஷ்ணு சூத்திரம், பிரம்ம சூத்திரம், கண சூத்திரம், கலா சூத்திரம், மனு சூத்திரம், ரவி சூத்திரம், பங்கதி சூத்திரம், என்ற எட்டு வகைகளில் குண்டங்கள் அமைக்கப்பெறும்.

இவைகள் முறையே 64.44, 34, 16, 12, 10, 33 என்ற எண்ணிக்கையில் குண்டங்களை அமைப்பார்கள்.

இக் குண்டங்கள் நாற்கோணம், அரசிலை, அரைச் சந்திரன், முக்கோணம், தாமரை, வட்டம், அறுகோணம், எண்கோணம் ஆகியவைகளில் அமைக்கப்பெறும். இந்த யாக குண்டங்கள், மண் முதல் நாதம் ஈறாக 36 தத்துவங்களின் ஸ்வரூபமாகும் அல்லது உருவமாகும்.

இக் குண்டங்களில், அஷ்டமூர்த்திகளாகிய; க்ஷமா மூர்த்தி, மாதேவர், சர்வர், ஈசானர், பசுபதி, ருத்திரர், உக்கிரர், பீமர் என்பவர்கள் பூஜிக்கப்பெறுகின்றனர்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் யாக சாலையைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றனர்.

யாகாக்னி என்ற யாகத்தின் தீ, “வைஸ சுராக்கினி” என்றும், “சிவாக்கினி” என்றும் இருவகைப்படும்.

யாக குண்டங்கள்; சிரசு, இதயம், கண்டம், நாபி, யோனி, மேல் மேகலை, நடு மேகலை, கீழ் மேகலை, பரிஸ்த்ரணம் என்னும் ஒன்பது உறுப்புக்களை உடையன. இவற்றின் முன்னே உள்ள எட்டும், இறைவனது அஷ்ட முர்த்தங்கள் அல்லது எட்டுத் திருவுருவங்களாகும்.

பரிஸ்த்ரணம் என்பது, யாக குண்டத்தைச் சுற்றிப் போடப்படும் தருப்பைகளாகும்.

பிண்டமாகிய நமது உடம்பில் உள்ள தலை, கழுத்து, மார்பு, தொப்புள், பாதம் என்னும் ஐந்து பிரிவுகளும் நமது ஆலயத்தில்;

கர்ப்பக்கிரஹம், அர்த்த மண்டபம், மஹா மண்டபம், யாகசாலை, கோபுரம் என்னும் ஐந்து பிரிவுகளாக விளங்குகின்றன.

அண்ட மாயையில் உள்ள சாந்தீயதீதை, சாந்தி வித்தை பிரதிஷ்டை, நிவர்த்தி என்ற ஐந்து கலைகளும், ஐந்து பிரகாரங்களாகும்.

இறைவன்; அருவம், அருவுருவம், உருவம் தாங்கி வருவது, உயிர்களாகிய நாம் உயரும் பொருட்டும், உய்யும் பொருட்டும், மனிதன் தெய்வமாகும் பொருட்டும் ஆகும்.

பள்ளி அறைக் கண்ணாடியில் அருவமாகவும்; சிவலிங்கத்தில் அருவுருவமாகவும்; சந்திரசேகரர், விநாயகர், சுப்ரமணியர், அம்பாள் முதலியன உருவமாகவும் அறிந்துணர வேண்டும்.

இந்து சமயிகள் - அதாவது சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தோர், வணங்குகின்ற திருவுருவங்களையும், சமய உண்மைகளையும் தத்துவங்களையும், இத்திருவுருவங்கள், தமது தோற்றங்களினாலேயே உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவற்றிற்கும் மேலாக, மந்திர சமஸ்காரங்களால் அருளை அள்ளிப் பொழிகின்றன.

ஆலயங்களில் செய்யப் பெறும் மேற்கண்ட கிரியைகள் யாவற்றிற்கும் சிகரமாக விளங்குவது கும்பாபிஷேகமாகும். சிவஸ்ரூபமாக அல்லது அம்பாள், விஷ்ணு, விநாயகர், சுப்ரமணியர் உருவங்களாக அமைந்த யாக சாலையில் அந்தந்தத் திருவுருவங்களே ஆகிய அன்னியிலிருந்து எழும்புகின்ற ஜ்வாலைகளும், வெப்பப் புடைகளும், வேத ஆகம ஓசைகளும், திருமுறைகள் திவ்யப்ரபந்த ஓசைகளும்,

சிவனையே அல்லது மற்ற தெய்வங்களையே சிந்திக்கப் பெற்ற மந்திரகிரியா பாவனைகளுடன் செய்யும் செயல்களும், மெய்யன்பர்களது மனம் உருகிய பிரார்த்தனைகளும், வழிபாடுகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனது திருவருட் சக்தியைத் தூண்டி எழுப்பிக் குடும்பத்திலும் அதன்உள் இருக்கும் தீர்த்தங்களிலும் விளங்கி நிற்கும்படி செய்கின்றன.

இப்புனித நீர், பௌதீக மின்சாரத்தை உண்டாக்கக் கூடியது என்பதை நாம் அறிந்துணர வேண்டும்.

இப்புனித தீர்த்தத்தில், தெய்வீக மின்சார ஆற்றல் விளங்குமாறு செய்து, அத்தூய நீரை சிவாச்சாரியார்கள், தமது மேலான மந்திர சமஸ்காரங்களால் திருவருள் விளக்கம் பெற்று, பிரதிஷ்டை செய்யப் பெறுவது பிம்பங்களில், அதாவது தெய்வத் திருவுருவங்களின் மேல் உள்ள கோபுரங்களின் மேல் உள்ள கலசங்களில் கும்பநீரை அபிஷேகம் செய்வது கும்பாபிஷேகமாகும்.

தஞ்சைப் பெரிய கோயில்களைக் கட்டிய இராஜராஜ சோழன், கோயிலைக் கட்டி முடித்துக் கும்பாபிஷேகம் செய்த பின் ஒரு கல்வெட்டை நாட்டினான்.

“அறம் செய்தான் செய்தான்

அறம் காப்பான் பாதம்

சென்னிமேல் வைப்பாம்”

தர்மத்தைச் செய்து, கோயிலைக் கட்டியவன், கட்டிவிட்டான். உலகுள்ள வரையிலும் இவ்வறப்பணி-கோயில் வழிபாடு தொடர்ந்து நடக்க வேண்டுமே-இந்த அறத்தை எவன் ஏற்று நடத்துகிறானோ அவன் திருவடிகளை எம் தலைமேல் வைத்துப்போற்றுவோம்” என்றெழுதி வைத்தான். இவ்வறப்பணி ஊழழிக் காலம் வரையும் நடந்தேற வேண்டும் என்பதிலே தான் எவ்வளவு தீவிரமான பற்று என்பதைப் பாருங்களேன்?

“விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லில்

மெய்தெறி ஞானமாகும்”

திருக்கோயில்களில் தொடர்ந்து விளக்கெரிய வைப்பது ஞானத்தை நல்கி மனிதனை தெய்வமாக உயர்த்தும்.

அம்பிகை, அருளைத்தரச் சித்தமாக இருக்கிறாள். அவளது இடக்கரம், பாதத்தைக் காட்டுகிறது. அவளது வலக்கரம் பாதகத்தை நீக்கிச் சாதகம் செய்து, அபயம் தருகிறேன் என்று அருள்கின்றது.

பஞ்ச கிருத்யங்கள் என்று சொல்லப் பெறும் ஐந்தொழில் களும் அம்பிகையின் திருவிழாவிலே அடங்கியுள்ளன.

கொடியேற்றம் வரையுள்ள கிரியைகள் படைத்தலையும், வாகனத் திருவிழாக்கள் காத்தலையும் தேர்த்திருவிழா அழித்தலையும், மௌனோற்சவம், மறைத்தலையும், தீர்த்தத் திருவிழா அருளையும் உணர்த்துகின்றன.

பத்து நாட்கள் பக்குவமாகக் கொண்டாடப் பெறுகின்ற முதல் நாள் திருவிழா, சரீரத்தை உண்டாக்குகின்றது. இரண்டாம் நாள் திருவிழா நல்வினை தீவினையைப்

பயன்படுத்தலைக் குறிக்கின்றது. முன்றாம் நாள் திருவிழா முக்குணங்களை எழுப்புகின்றது. நான்காம் நாள் திருவிழா, உட்கருவிகளாகிய அந்தக் கரணங்களை முயற்சிக்கின்றது. ஐந்தாம்நாள் திருவிழா ஞானேந்திரியங்களைப் பஞ்சேந்திரங்களை வசப்படுத்தச் செய்கின்றது. ஆறாம் நாள் திருவிழா; காமக்குரோத, லோப, மோக, மத, மார்ச்சர்யங்களை நீக்குகின்றது. ஏழாம் நாள் திருவிழா, ஏழு வகை மந்திரங்களைப் பதிப்பித்து, ஏழு பிறப்பும் தீயவை தீண்டாது இருக்கச் செய்கின்றது. எட்டாம் நாள் திருவிழா, பாச நீக்கம் செய்கின்றது. ஒன்பதாம் நாள் திருவிழா, மும்மலங்களைக் கெடுக்கின்றது. பத்தாம் நாள் திருவிழா, சிவானந்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. இந்த வகையாக எந்தத் திருக்கோயில்களின் திருவிழாக்களாக இருந்தாலும் மனிதனுக்கு அருளைக் கொடுத்து, வாழ்வின் பொருளை உணர்த்தி, மனிதனைத் தெய்வமாக உயர்த்துகிறது.

பல திருக்கோயில்களில் தேர்த்திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. அந்தத் தேரைப் பற்றிய தத்துவமும் அறிவது அவசியந்தானே!

தேரின் அச்சுக்கள் மந்திரகேசரி மலைகளாகவும், இரு சக்கரங்களும் சூரியசந்திரர்களாகவும், சந்திகள் எல்லாம் ஆறு ருதுக்களாகவும், பதினான்கு லோகங்களும் பதினான்கு தட்டுக்களாகவும், ஆகாயம் ஆசனமாகவும், நதிகள் கொடிகளாகவும், நட்சத்திரங்கள் விதானங்களாகவும், மோட்ச லோகம் மேல் விரிவாகவும், நாள் நாழிகை முதலியன இருக்கு மரங்களாகவும், அட்டமலைகள் தூண்களாகவும், அட்டயானைகள் தாங்குவனவாகவும், சப்த சமுத்திரங்கள் திரைச்சீலைகளாகவும், கர்ம ஞானேந்திரியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முளைகளாகவும், வேத உபநிடதங்கள் மணிகளாகவும், வாயுக்கள் படிகளாகவும், நான்கு வேதங்களும் குதிரைகளாகவும்; கங்கை விசிறவும், ஊர்வசி நடனமிடவும், சித்திரத்தேரின் பாகங்கள் இத்தரையில் அழகொழுக அமைந்துள்ளன.

இத்தனையும் நாமறிவதால், நம் கீழை நாட்டின் தத்துவக்கோட்பாடுகளை முற்றிலும் உணர்ந்து, மேலாம் நிலைக்கு ஆளாகலாம்.

விஞ்ஞானமும் மெய்ஞானமும் பழைய மருத்துவ முறைகளும்

பொருள்களைப் பகுத்துப் பகுத்து (உடைத்து உடைத்து) காண்பது விஞ்ஞானம். பொருள்களைத் தொகுத்துத் தொகுத்து (சேர்த்துச் சேர்த்து) பார்ப்பது மெய்ஞானம்.

விஞ்ஞானம் வாழ்விற்குத் தேவையானதுதான். ஆயினும் அழிவிற்கும் அடிப்படையானது அதுவே! மெய்ஞானம் தன்னைத்தானறிய உதவும்; தரணி வாழவும் வழிகாட்டும்.

அணுவை உடைத்துப் பார்த்து, எலக்ட்ரான், புரோட்டான், நியூட்ரான் இருப்பதாக சிகாகோ பல்கலைக் கழக விஞ்ஞானி எண்டுபிடித்து நோபல் பரிசினைப் பெற்றார்.

இன்றைக்கு 600 அல்லது 800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட மாணிக்கவாசகர், தாம் அருளிய திருவாசகத்தில் 51 பதிகங்களில், இரண்டாவது பதிகமான நிருவண்டப் பகுதியில், அணுவின் தன்மையைத் தம் அளப்பரிய ஆற்றலால் அறிந்துணர்ந்து அருளுகின்றார்.

“அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந்தன்மை வளப்பெறுங்காட்சி;
ஒன்றனுக்கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொருகோடியின் மேற்பட விரிந்தன”

நூற்றொரு கோடிக்கும் அதிகமான பொருட்கள் அணுவிற்ருள் இருப்பதாக உணர்த்தும் இவரது மெய்ஞானம், எலக்ட்ரான், புரோட்டான், நியூட்ரானைவிட மிஞ்சி விட்டதல்லவா?

உலகில் எல்லா மரங்களும் பூத்துக் காய்த்துக் கனி தருவதுதான் இயல்பு! மரபுங் கூட!

ஆனால் அத்தி பூப்பது கிடையாது;

இத்தி பூப்பது கிடையாது,

இவ்விரண்டும் பூக்காமலே காய்த்துக் கனி தருகின்றன. விஞ்ஞானம் இதற்கு விடை தரவில்லை.

மெய்ஞானம் விடை தருகிறது.

உலகியலுக்கு அப்பால் நடைபெறுகின்ற செயல்கள் யாவும் மாயா சிருஷ்டியின் லீலா விநோதங்கள் என்று அறிவிக்கின்றது. மரங்களுக்கு உயிர் உண்டு என்று ஆராய்ச்சி செய்து ஜே. ஸி. போஸ் என்பவர் நோபல் பரிசு பெற்றார்.

அருள் நந்தி சிவாச்சாரியார் இயற்றிய சிவஞான சித்தியார் என்ற சைவசித்தாந்த சாத்திர நூலிலே,

“மரங்கள் உயிரல்லவென்று

மறுத்துச் சொன்னாய்

வாடுதல் பூரித்தலால் மரங்கள் உயிராகும்”

இதனைத் தமிழன் மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்திருந்தால் ஜே. ஸி. போஸ்ஸிற்கு முன்னால் இவனே நோபல் பரிசினைப் பெற்றிருக்க முடியும்.

“சக்ரவாகம்” என்றொரு பறவை. அது இன்று வரை, தரையைத் தொட்டதே கிடையாது. இரவு பகல் வான வெளியிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். முட்டை போட வேண்டிய தருணம் வரும்போது, வான முகட்டிலிருந்து

சற்றே கீழிறங்கும். காற்றின் அழுத்தத்தினாலோ அல்லது வெப்பத்தின் சூட்டுனாலோ, வானவெளியில் அது இடுகின்ற முட்டை விரிசல் அடைந்து, முட்டையிலிருந்து சக்கரவாகக் குஞ்சு வெளியே வரும். வானவீதியில் பறக்கும் தாய்ச் சக்கரவாகம்; முட்டையிலிருந்து வெளிவந்த தன் சின்னஞ்சிறு குஞ்சைத்தன் இறக்கைக்குள் பற்றிக்கொண்டு வானவெளியில் பறந்து மேலே சென்றுவிடும். இதற்கு விஞ்ஞானத்தில் பதில் இல்லை, மெய்ஞ்ஞானம் மாயாசிருஷ்டி இது எனக் கூறும்.

உலகிடை எண்ணாயிரம் பாம்பு வகைகள்; இப்போது பெருகிவரும் உற்பத்தியில் அதிகமாகக் கூட இருக்கலாம்.

எல்லாப் பாம்புகளும் முட்டையிட்டு அதிலிருந்து பாம்புக் குட்டிகள் வெளிவர; விரியன்பாம்பு மட்டும் முட்டை இடாமல், உரியகாலம் வந்ததும் வயிறு வெடிந்து விரியன் பாம்புக் குட்டி வெளிவந்ததும், தாய்ப் பாம்பு செத்து விடுகின்றது. இதெல்லாம் விஞ்ஞானத்திற்கு எட்டாத மஹாமர்மங்களாகும் யுத்த காலத்தில், ஆண்கள் அதிகப்பேர்கள் மடிகின்றனர். அந்த நேரத்தில், ஆண் இனம் குறைகின்ற நேரத்தில், உலகிடைப் பிறக்கும் குழந்தைகளில், ஆண் குழந்தைகளே அதிகம் பிறக்கின்றனர். மெய்ஞ்ஞானம் என்று சொல்லக் கூடிய பேரருள் வல்லமை இதுவோ? என்றெண்ணிடத் தோன்றுகின்றது.

அரப்பளீஸ்வரர் சதகம் பாடல் பெற்ற கொல்லிமலை (இது இராசிபுரத்திற்கு அப்பால் சேலம் மாவட்டத்தில் இருக்கின்றது) மேல் மலையிலே சர்க்கரை விழுங்கி என்றொரு செடியிருக்கின்றது. இந்த இலையில் சிலவற்றை வாயிலே போட்டு ருசி பார்த்தால் அதி மதுரமாக இருக்கும். இதன் பின்னர் நம் வாயில் எத்தனை சர்க்கரை போட்டாலும் இனிக்காது. எனவே இச்செடிக்குச் சர்க்கரை விழுங்கி என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இச்செடியின் மூலமாகப் புதுமையான ஆராய்ச்சிகள் செய்து இதன் கோட்பாட்டை உணரவேண்டும்

இங்கேயே “வெட்டு வாங்கி” என்றொரு செடி! கையோ காலோ வெட்டுப்பட்டவர்கள் இச்செடியருகில் சென்றால் வெட்டுப்பட்ட இடம் ஒட்டிக் கொள்கின்றது. இயற்கையாக இப்படியொரு செடியிருப்பதை விஞ்ஞானத்தின் மூலம் ஆராய்ந்து இதில் உள்ள மெய்ஞானத்தை உலகிற்கு அறிவிக்கலாம்.

தொழுகண்ணி; அழுகண்ணி என்றிரண்டு மரங்கள்.

அதிகாலை 6 மணிக்குச் சற்று முன்பாக புலர்ந்து புலராப் பொழுதில் இந்த மரம் முற்றிலும் தம் கிளைகளோடு மண்ணைத் தொட்டு வணங்கித் தலை நிமிர்கிறது. மாலை 6 மணிக்குச் சற்று முன்பாக சந்தியா காலத்திலே (பகலும் இரவும் சந்திக்கின்ற நேரம் சந்தியா காலம்) மறுபடியும் தன் கிளைகளோடு பூமியைத் தொட்டு வணங்கி நிமிர்ந்து நிற்கும்.

“அழுகண்ணி” என்ற மரம் அதிகாலையில் சிறு பொழுது. இதன் இலைகளிலிருந்து, கண்ணீர்த் துளிகள் போல சொட்டுச் சொட்டாக நீர் வடியும், மாலையிலும் இப்படியே சிறுபொழுது (சிறிது நேரம்) நீர் வடியும், எனவே இதற்குப் பெயர் “அழுகண்ணி” என்று கூறினார்கள். இதெல்லாம் நாம் முப்பது வருடங்களுக்கு முந்தி கொல்லி மலை மேல்மலையிலேகண்டு அதிசயித்த காட்சிகள். இப்போது இச்செடிகள், மரங்கள் உண்டா என்று கண்டறிய வேண்டும், கண்டறிந்து இவற்றைப் பயனாக்கப் பலனாக்க பலரும் முன் வருதல் வேண்டும்.

“கோபுரம் தாங்கிப் பூண்டு” என்றொரு செடி. தீக் காயம்பட்ட இடத்திலே இந்தஇலையின் சாற்றைப் பிழிந்தால் புண் ஆறுவதோடு காயமும் தெரிவதில்லை — “கீழாநெல்லி” என்று கிராம வழக்கிலும், “நித்யகல்யாணி” என்று மருத்துவ முறையிலும் அழைக்கப்பெறுகின்ற செடியை வேருடன் இலையுடன் பறித்து நீரில் அலம்பி, கிள்ளி எடுத்து

கஷாயம் வைத்து 7 முறைகள் சாப்பிட கொடிய நோயாகக் கருதப்பெறும் மஞ்சள் காமாலை மறைந்து போகிறது.

“கையாந்துறை” என்று கிராம வழக்கிலும், “கரிசு லாங்கண்ணி” என்று மருத்துவ முறையிலும் அழைக்கப் பெறுகின்ற செடியை—அதன் இலைகளை அரைத்துச் சாப்பிட நீரிழிவு, சிறுநீர் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் காலக்கெடுவில் நலமாகின்றது, முருங்கைக்கீரை நீரிழிவைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. முள்ளு முருங்கை என்ற இலையை, அரிசியை ஊறவைத்து அதனுடன் அரைத்து, ரொட்டியாகச் செய்து சாப்பிட கபம் என்னும் சளி சரியாகிறது.

செம்பரத்தைப் பூவை அதன் நீண்ட காம்புடன் பாலில் அரைத்துக் கலக்கிப் பிள்ளைப் பேறில்லாத ஆண்களும் பெண்களும் 48 நாட்கள் தொடர்ந்து உண்டுவர, மலட்டுத் தன்மை நீங்கிப் பிள்ளைப்பேறு கிடைக்கின்றது.

மஞ்சள் பூவுடன் கூடிய சிறுநெருஞ்சியை அதன் முள்ளை நீக்கி நீரில் அலம்பி, அதை வறுத்து நீர் ஊற்றி, ஒரு படியை கால்படியாக வற்ற வைத்து, காலை ஒரு அவுன்ஸ், மாலை ஒரு அவுன்ஸ் சாப்பிட்டு வர (7 வேளைகள்) வயிற்றில், உடம்பில் உள்ள உஷ்ணம் குறைந்து குளிர்ச்சி உண்டாகும்.

இன்று மருத்துவத் துறையில் விஞ்ஞான ரீதியாகப் பல வித முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன, உடம்பில் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் உற்ற நோயைக் கண்டுபிடிக்கத் தனித்தனி மருத்துவர்கள், டாக்டர்கள், M.D.-க்கள், M.S.-க்கள் ஆனால் அன்றோ, இடது மணிக்கட்டில், வலதுமணிக்கட்டில் ஓடுகின்ற நாடிகளை ஒரிரு நிமிடங்கள் தம் கையால் பார்த்து என்ன வியாதி என்று கண்டுபிடித்துச் சொன்னதோடு, பஸ் பங்களால், கஷாயங்களால் வியாதிகளைக் குணப்படுத்தி னார்கள். அன்று, நோயாளிகள் கடைப்பிடித்த பத்தியங்களே பாதி வியாதியைக் குணப்படுத்தியது. இன்று ஆங்கில

மருத்துவத்தில் பத்தியம் பார்ப்பதில்லை. வியாதிகளும் குணமாவதில்லை. இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்ய—இரத்தக் கொதிப்பு ஏற்படாமல் இருக்க, சமையலில் சேர்க்கும் பூண்டு மிகவும் உதவியது. மிளகு, கபத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. இப்படி எல்லாம் எழுதுவதால், ஆங்கில வைத்தியத்தைக் குறை கூறுவதாக யாரும் எண்ணிவிடக் கூடாது.

உடனுக்குடன் சடனாக — விரைவாகக் குணமடைய ஆங்கில வைத்தியம், இன்றைய நவநாகரிக உலகிற்கு மிகவும் அவசியமாகிறது, தேவையாகின்றது.

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி இந்த மூன்றையும் சம அளவு வெடுத்து, தட்டிஎடுத்து வறுத்துத் தண்ணீர்விட்டுக் 'கஷாயம்' ஆக்கித் தினமும் $\frac{1}{2}$ அவுன்ஸ் சாப்பிட்டு வந்தால் மாரடைப்பு நோய் வரவே வராது. பொன்னாங்கண்ணிக் கீரையை சித்திரை வைகாசியில் நாள் தவறாது சமைத்து உண்டு வந்தால் பகலில் நட்சத்திரம் தெரியுமாம். கண்களுக்கு மிக நல்லது என்பதற்கே இவ்வுதாரணம்.

இன்றைய எண்ணெய்கள், நெய் முதலியன சரியான முறையில், கலப்படம் இல்லாத வகையில் தயாரிக்கப்பெற்றவையா? என்பது புரியாத நிலை, இவற்றை மட்டுப்படுத்துவதாலும் மாரடைப்பு நோயைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்”

என்ற திருமூலர் திருமந்திரத்தையும் சிந்தையில் போற்றிச் சிறப்புற வாழ்தல் வேண்டும்.

“Life is Real; Life is earnest;
and the grave is not its goal.”

வாழ்க்கை என்பது உண்மையானது. வாழ்க்கை என்பது புனிதமானது. இறப்பு என்பது அதன் குறிக்கோள் அல்ல. இதனை மானுடம் மனத்தில் பதித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

உலகத்தின் உயர்விற்காக உயிரைக் கொடுப்பது தான் தியாகம். உள்ளத்தின் வறட்சிக்காக உயிரை விடுவது தற்கொலை.

கவலையில் அமைதியும், அச்சத்தில் துணிவும், துன்பத்தில் விடுதலை விருப்பும், முடிவு செய்வதில் முற்போக்கும். சோதனையில் உறுதியும், மன்னிப்பில் மகிழ்ச்சியும், நன்றி செலுத்துவதில் எல்லையற்ற நிலையும் ஏற்பட வேண்டும். இவைகள் எல்லாம் விஞ்ஞானத்தால் உண்டாக்க முடியாது. மெய்ஞ்ஞானத்தால் மட்டுமே உண்டாக்கக் கூடியவை.

ஒரு காவியம் பிறக்கக் காதலும் வீரமும் அடிப்படைச் செயல் என்பதில்லை.

நோன்பும், தொண்டுங்கூடக் காவியம் பிறக்க வழி செய்யும். அதற்குச் சான்றாக மணிமேகலை விளங்கியவள்!

அவள் பிறந்தாள்—தெய்வம் பிறந்தது!

அவள் பிறந்தாள்—அருள் பிறந்தது!

அவள் பிறந்தாள்—தொண்டு பிறந்தது!

“வைவத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்பெறும்.”

இன்றைய விஞ்ஞானத்தை, அதன் வளர்ச்சியை, அதன் பரிணாமத்தை அழிவிற்குப் பயன்படுத்தாமல், நாம் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானத்தின் மூலமாக, ஆக்கத்திற்கு, உயர் ஊக்கத்திற்குப் பயனாக்கி, நாமும் வாழ்வோம் — உலகத்தையும் வாழ வைப்போம்!

மானுடம் வளர்ந்து வாழ்ந்து

தெய்வமாக உயரட்டும்!

புதுக்கோட்டைச் சீமையும், புத்துயிர் பெற்ற கலைகளும்

சுதேச மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த புதுக்கோட்டை தனி அரசில் (சமஸ்தானம்) திருமயம் தாலுகா என்ற தென்பகுதி, பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்ததாகவும் வெள்ளாற்றுக்கு வடக்கே சோழநாட்டைச் சேர்ந்ததாகவும் இருந்திருக்கின்றது.

சங்க காலத்தில் இருந்த பல பகுதிகள் கூற்றங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட பன்னிரண்டு கூற்றங்களில், புதுக்கோட்டைப் பகுதி மூன்று கூற்றங்களைக் கொண்டது என்றும், அதற்குப் பன்றி நாடென்பது பெயர் என்றும் பண்டைய வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இந்தப் பன்னிரண்டு கூற்றங்களில் வழங்கி வந்த தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்று சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன.

மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்ட பாண்டி நாட்டுக்கும் வடக்கே உள்ள புனல் நாட்டுக்கும் மத்தியில் இருந்த பகுதிக்குப் பன்றிநாடு என்பது பெயர்.

புதுக்கோட்டைச் சீமையில் ஓடும் ஒரு சிறிய நதிக்குப் பெயர் வெள்ளாறு என்பதாகும். அச்சிறு நதி, நம் தமிழ் நாட்டுப் பண்டை வரலாற்றில் மிகப் பெரும் வரலாற்றுச்

சான்று படைத்ததாகும். இந்த வெள்ளாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள நாட்டுக்குக் கோனாடு என்பது பெயர். அதற்குத் தெற்கே உள்ள நாட்டிற்குக் கானாடு என்பது தபயர்.

கோனாடு, மூன்று கூற்றங்களைக் கொண்டது. புதுக்கோட்டைத் தனி அரசின் வடமேற்குப் பாகமும் சேர்ந்துள்ள நாடு, உறையூர்க் கோட்டம் என்றழைக்கப் பட்டது. இது புதுக்கோட்டையின் வடபாகத்தில் எஞ்சியுள்ள ஒல்லையூர், உறத்தூர்க் கூற்றங்கள் அடங்கியது.

கானாடு, அதனை என்ற கானற் கூற்றமும் மிழலைக் கூற்றமும் கொண்டது. இந்தக் கானாடுகாத்தானின் நாடனே அக்காலத்துக் கொடுத்தமிழையும், மதுரைச் சேந்தமிழையும் சேர்த்திணைத்துச் சென்னையிலே தமிழிசையையும், சிதம்பரத்தில் மீனாட்சி கல்லூரி என்று ஆலம் சிறு விதையினையும் நடட்டவர். அது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகமாய்க் கணக்கற்ற விழுதுகள் வேருன்றித் திகழும் தங்க நிழலாய்க் கலைகள் தங்கும் நிழலாய்ப் பொலிவதையும் நாம் கண் கூடாகக் காணுகிறோம்.

பண்டைக் காலத்துச் சங்க நூல்களில் குறிக்கப்படும் ஒல்லையூர்க் கூற்றத்தின் தலைநகரான ஒல்லையூர், இன்று ஒலியமங்கலம் என்று அழைக்கப்பெறும் பெருங்கிராமமாய் விளங்குகின்றது. ஒல்லையூரைப் பற்றிப் புறநானூறு கூறுகிறது. ஒல்லையூர் கிழானாகத்—தலைவனாக, இருந்தவனின் மகன் பெருஞ்சாத்தன் ஒரு பெரிய பாவலன்; பெரிய போர்வீரன். அவனை இழந்துவிட்ட நாட்டினைக் குடவாயில் கீரத்தனார் என்ற மற்றொரு புலவர் பாடுகிறார்.

“ஒல்லையூர் நாட்டு முல்லைக் கொடியே! இன்னுமா நீ பூக்கின்றாய்? மாவேலை ஏந்தும் சாத்தன் மாய்ந்தான். மாவேலேந்துகிற வீரர்களும், யாழேந்தும் பாணரும், கலை மலிந்த காரிகையரும் உன் பூக்களை இனித் தரியார்” என்று புலம்புகின்றார்.

கிளையோர் சூடார்; வளையோர் கொய்யார்;
நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி
பாணன் சூடான்; பாடினி அணியாள்;
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே?

(புறம் 242)

புதுக்கோட்டைச் சீமையின் ஒல்லையூர்க் கூற்றத்துத் தலைவன் இறந்தபோது பாடிய இரங்கற்பா இது என்றாலும், இந்த ஆறுவரிப் பாடலிலே அரியபெரிய இனிய செய்திகள் பல உள்ளடங்கியுள்ளன.

இதில் ஒல்லையூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனின் வீர, தீரம் விளங்குவதோடு, அவனைப் போற்றிப் பாராட்டிப் பாதுகாத்த கலைஞர்கள் நல்யாழ் மிழற்றும் பாணன், பாடினி இவர்கள் எல்லோரும் வல்வேற்சாத்தன் மாய்ந்த பின் அத்துக்கத்தின் எல்லையில் தவிக்கின்ற காரணத்தால் “முல்லை மலரே! உன்னை மேற்கண்ட கலைஞர்கள் தம் தலையில் சூடமாட்டார்களே; ஒல்லையூர் நாட்டில் நீ ஏன் வீணுக்குப் பூக்கின்றாய்?” என்று கேட்பது எவ்வளவு பெரிய சோகத்தைச் சித்தரிக்கிறது என்பதோடு, ஒல்லையூர்க் கூற்றத்துத் தலைவன், எவ்வளவு அன்போடு பரிவோடு பாசப்பிடிப்போடு கலைஞர்களைப் பேணி வளர்த்திருக்கின்றான் என்பதும் நமக்கு நன்கு தெரியவருகிறது.

சங்ககாலம் என்பது-இன்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கும் 4000 ஆண்டுகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் ஆகும். அப்போதே புதுக்கோட்டைச் சீமையின் பல கூற்றங்களில் ஒன்றான ஒல்லையூர்க் கூற்றத்தில் யாழ்வாசிக்கும் பாணர்களும், அவர்களோடு இசைந்து பாடும் பாடினிகளும் கூற்றத் தலைவனால் மறிக்கப்பெற்று வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பது வரலாற்றுச் சான்றுடைய நற்செய்தியாகும்.

இதே ஒல்லையூர் என்ற ஒலியமங்கலம் தந்த பூதப் பாண்டியன் என்பவன் அகநானூற்றில் ஒரு பாடல், புறத்தில் மூன்று பாக்களும் பாடியுள்ளான். தலைவன் வருகிற பருவங் கடந்துவிட்ட காரணத்தால் அவன் வரவு காணாது துடித்துத் தவிக்கும் தலை மகளைத் தோழி தேற்றி வற்புறுத்துவதாக உள்ள பாடலில் இசைச் செய்தியொன்று நமக்கு அரிதல் கிடைத்திருக்கிறது.

“நெடுங்கரைக் கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅய்
அவிர் அறல் கொண்ட வரவுமணல் அகன்துறைத்
தண்கய நண்ணிய பொழில்கொறும் காஞ்சிப்
பைந்தா தணிந்த போதுமலி எக்கர்
வதுவை நாற்றம் புதுவது கஞல
மாநனை கொழுதிய மணிநிற இருங்குயில்
படுநா விளியா னடுநின்று அல்கலும்
உரைப்ப போல ஊழ்கொள்பு கூவ.
இனச்சிதர் உகுத்த இலவத்து ஆங்கண்
சினைப்பூங் கோங்கின் நுண்தாதுபகர்நர்
பவளச் செப்பில் பொன்சொரிந் தன்ன
இகழுநர் இகழா இளநாள் அமையம்
செய்தோர் மன்ற குறியென நீ நின்
பைதல் உண்கண் பனிவார் புரைப்ப
வாரா மையில் புலந்த நெஞ்சமொடு
நோவல் குறுமகள் நோயியரென்னுயிரென
மெல்லிய இனிய கூறி வல்லே
வருவா வாழி-தோழி-பொருநா
செல்சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கை
பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதியன்
இன்னிசை இயத்தில் கறங்கும்
கல்மிசை அருவிய காடு இறந்தோரே

(அகம் 25)

இதில் “பவளச் செப்பில் பொன் சொரிந்தன்ன” என்ற தொடரில் இலக்கிய நயம் நனிசொட்டுகிறது. “இன் இசை இயத்தில் கறங்கும்” என்ற வரி, தமிழிசைக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருவதாகும்.

பாட்டுக்கச்சேரி என்று பரம்பரையாகப் பலர் இதுவரை பகர்ந்து வருவது—பேச்சு வழக்குடைதாயினும் ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் சங்கத் தமிழிலே — தங்கத் தமிழாக “இன்னிசை” என்று எழிலுடன் சொன்னது—அன்று பாட்டுக்கச்சேரி என்பது “இன்னிசை” என வழங்கலாயிற்று என்பது போல எங்கும் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. அக் கோமகனுக்கு நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவி பாடும். இப் பூதப் பாண்டியனின் மனைவி, அவனது பட்டத்து இராணியும் கவிபாடி இருக்கிறாள். அப்பாடல் புறநானூற்றிலே இடம் பெற்று இருக்கிறது.

பூதப் பாண்டியன் இறந்துவிட்டான். அப்போது “கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதுஇல்” என்ற காலம் நற்காலம். பொற்காலம் அவள் தீப்புக் போகிறாள். அந் நாட்டு நல்லவர்கள், அவளைத் தீப்புக் ஒட்டாது தடுக்கின்றனர். அப்போது அக் கற்புக்கரசி சீறி எழுந்து “கணவனோடு செல் எனச்சொல்லாது, நில் எனத்தடுக்கும் பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் மிகுந்த சான்றோர்களே” என விளித்து ஏசுகிறாள். கண்ணகியின் சீற்றத்தைவிட இச்சீற்றம் சொல்லில் கூடிய வேகமாகக் காட்சி தருகிறது.

பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!

செல்கஎனச் சொல்லாது ஒழிகஎன விலக்கும்

பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே!

எனத் தொடங்கிப் பலவரிகள் பாடுகிறாள். அக்காலத்தில், புதுக்கோட்டைச் சீமையில் புலவர்களோடு கூடப் புரவலர்களாக விளங்கிய கூற்றத் தலைவர்களும் தலைவிகளும்

தமிழில் மாமேதைகளாக விளங்கிச் சங்கத் தமிழ் பாடியிருக்கின்றார்கள்.

ஒலியமங்கலத்திற்கு மற்றொரு மகிமையும் உண்டு. சீர்மை வற்றாப் பாக்களையும், வீரம் வற்றா மாவீரர்களையும் தந்த ஒலியமங்கலம், நீர்வற்றாக் கிணறுகளைத் தந்து மனத்தால் அடங்கிப் பெயர் பெற்ற காராள வேளாளர்களின் தலைமை ஊராக ஒரு காலத்தில் விளங்கியிருக்கிறது. வானம் பார்த்த புதுக்கோட்டைச் சீமையில் புனல் வார்த்த கார்வேந்தர் - வேள் வேந்தர் - வாழ்ந்தார்கள்.

ஒலியமங்கலத்தில் காராள வேளாளர் ஒங்கி வந்த காலத்தில், அவர்களுக்கு கானாட்டு வேளாளர்களுக்கும் அடிக்கடி போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. இதைப் பற்றி ஒரு கதையும் உண்டு. வேளாளர்களின் வேளாண்மைத் திறத்தைப் போற்றிய கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் “ஏரெழுபது” என்ற பெயரில் எழுபது செய்யுட்களை எழுதினான். இதனைப் பாராட்டி, இதற்குப் பரிசாக ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்தும் வருடம் ஒருமுறை மான்யத் தொகை கொடுப்பதென்றும், கம்பன் அங்குப் பல்லக்கில் ஏறி வரலாமென்றும் மரியாதைகள் அளிக்கப்பட்டன என்று வரலாற்றுச் செய்தி கூறுகின்றது.

இப்புதுக்கோட்டைச் சீமையைச் சேர்ந்த கொடும்பாளூர் என்ற ஊர், சிலப்பதிகார காலத்திலே சிறந்து நின்ற ஊர். இதனைக் கொடும்பை என்று சிலப்பதிகாரம் குறிக்கின்றது. கோவலனும் கண்ணகியும் உறையூரிலிருந்து மதுரை செல்லும் சாலையில் கொடும்பை ஒரு முக்கிய ஊராகக் குறிக்கப் பெற்று உள்ளது. அங்குப் பரம சிவனாரின் திரிசூலம் போல மூன்று சாலைகள் பிரியும். அதிலே ஒரு பிரிவில் சென்றால், பள்ளத்தாழ்வான ஒரு சாலை தெரியும். அந்த நிலத்தில் நிறையப் பூந்தோட்டங்கள் தோன்றும். யாழின் இனிய இசையைப் போல (இன்னிசை போல) ஒலிக்கும்

தேனீக்கள் பறந்து செல்வதைப் பார்க்கலாம். பிறகு கொடிய விலங்குகள் மண்டிய கானகங்களைக் கடந்து, கடைசியில் அழகர்மலையை அடையலாம் எனச் சிலப்பதிகாரம் 11வது காதையில் 65 முதல் 91 வரையுள்ள வரிகள் கூறும். இதில், புதுக்கோட்டைச் சீமையின் சாலையைச் சொல்லும் போது கூட இன்னிசையும் இணைந்து வருகின்றது காணலாம்.

சங்கத் தமிழாகிய அகம், புறங்களிலும் ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலம்பிலும் புதுக்கோட்டைச் சீமைக்கும் கலைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினைக் கண்டோம்.

இனி, இச்சீமையை ஆண்ட மன்னர்களின் காலத்திற்கு வருவோம்.

இப்பிரதேசத்தில், கலைஞரும் இலக்கியங்களும் கோயில் திருப்பணிகளும் சிறந்து விளங்கியது பல்லவ மகேந்திரவர்மனுடைய காலத்திலாகும். இவனைச் சைத்யகாரிகையில் கட்டுபவன் என்றும், விசித்திரசித்தன் என்றும் கல் வெட்டுக்கள் கூறும். காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு தொண்டை மண்டலத்தை ஆண்டு வந்த பல்லவர்களின் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் காவிரியையும் தாண்டி, புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியத்தில் உள்ள சித்தன்னவாசல் வரை பரவியிருந்ததென்று தெரிகிறது. மகேந்திரவர்மன் காலத்துக்கு முன் செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரங்கள் முதலானவைகளைக் கொண்டு கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டு வந்தன. இவைகள் ஒன்றையுமே உபயோகிக்காமல் பாறையில் குடைந்த குடவரைக் கோயில்கள் பலவற்றை இப்பல்லவ மன்னன் புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியத்தில் நிர்மாணித்தான் எனப் பல கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. தமிழில் பல கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன. வடமொழியிலும் ஒரு கல்வெட்டு இச் செய்தியைக் கூறுகின்றது.

பல்லவனுடைய திருப்பணிகள், காவிரிக்குத் தெற்கே புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியத்தில் திருக்கோகர்ணம்,

சித்தன்னவாசல், திருமயம் முதலிய இடங்களில் செய்யப் பட்ட போது, இந்தப் பிராந்தியங்களில் அக்காலத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட சோழபாண்டியப் பாணிகளையும் சற்றே அனுசரித்துத் திருப்பணிகள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பல்லவ அரசர்களில் முதல்வனாக விளங்கியவன் மகேந்திரவர்மன், அவனுடைய விருதுகளில் விசித்திரசித்தன், சைத்யகாரி என்ற பட்டப் பெயர்களுடன், சித்திரகாரப்புலி என்ற பெயரும் ஒன்று. இவன் ஓவியம் வரைவதிலும் சிறந்து விளங்கினான். புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ள சித்தன்னவாசலில் குகையில் உள்ள தாமரைத் தடாகத்துடன் கூடிய ஓவியத்தின் வர்ணக் கலவையும், அதன் அழகு நிறைந்த எழிலோவியமும் காண்போர் கண்ணை மட்டுமல்ல கருத்தையும் கவரக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. 7ஆம் நூற்றாண்டில் மகேந்திர பல்லவன் ஓவியக் கலைக்கு உன்னத இடம் வழங்கினான். இம்மகேந்திரவர்மன் முதலில் சமணனாக இருந்து பிறகு சைவன் ஆனான் என்பதற்குரிய ஆதாரங்கள் முறையே சித்தன்னவாசலிலும், திருக்கோகர்ணத்திலும் உள்ளன. சித்தன்னவாசலில் மேற்குப் பாதையில் குடையப்பட்டிருக்கும் குடவரைக் கோயிலுக்குப் பெயர் ‘‘அருகர் கோயில்’’ என்றும் சுற்றியிருக்கும் கிராமத்தாரால் ‘‘சமணர் கோயில்’’ என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அவனே சைவ மதத்திற்கு மாறியபின், திருக்கோகர்ணத்தில் கோகரணேசலிங்கமும், பல்லவப்பிள்ளையாரும், கங்காதரேசுவரரும் கொண்ட குகைக்கோயிலைக் குடைந்திருக்கின்றான்.

தமிழ் மொழியும், இலக்கிய நயங்களும் உச்சநிலையை அடைந்தது சோழர் காலத்திலாகும். சோழப் பேரரசு நான்கு திசைகளிலும் பரவலாயிற்று. சோழர் காலத்துத் தமிழர் இந்தியா முழுவதும் சென்று வணிகச் செல்வத்தை வளர்த்துத் தோடு, பண்புகளையும் பாங்கு முறையையும் பெருக்கினர். அக்காலத்தில் செயங்கொண்டான் என்ற பாவலன்

கலிங்கத்துப் போரைப் பற்றிப் பரணி பாடினான்; சமணராகிய திருத்தக்கதேவர் எழுதிய சீவகசிந்தாமணி மீது சோழ அரசருக்கிருந்த மோகத்தைத்திருப்பிட அரசனின் ஆணையின் பேரில் பெரியபுராணத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான் எழுதினார். இப்பெரியபுராணத்தில் இடங்கொண்ட நாயன்மார்களில் மூவர் புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இதில் இடங்கழி நாயனாரின் சரித்திரத்தைத் துவங்கும்போது கொடும்பாளூரின் அருமை பெருமைகளைச் சேக்கிழார் பெருமான் சித்தரித்துள்ளார்.

நியமம் என்ற நகரிலிருந்து இச்சீமையின் தென்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த காங்கயச் சிற்றரசனைப் புகழ்ந்து ஒட்டக்கூத்தர் “நாலாயிரக் கோவை” என்ற ஒரு பாமாலை பாடியிருக்கின்றார். அக்காலத்தில் அவனுடைய அரண்மனை வித்வானாக ஒட்டக்கூத்தர் இருந்திருக்கின்றார். உலாவும் எழுதிப் புகழ்பெற்ற ஒட்டக்கூத்தர் செங்குந்தர் அல்லது கைக்கோளர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். செங்குந்தர் போரிலும் நெசவுத் தொழிலிலும் சிறந்தவர்கள். திரு. நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் எழுதியிருக்கும் சோழ மன்னர்கள் வரலாற்றில் “முதலாவது இராஜஇராஜசோழன் காலத்திலும், பின்னர் சில பாண்டிய அரசர் காலத்திலும் இயற்றப்பட்ட “பிரசஸ்திகள்” (கல்வெட்டு சாசனங்களிலும் தாமிரப்பட்டயங்களிலும் காணும் அரசரின் புகழுரைகள்) அக்காலத்தில் கலை இலக்கியங்களில் சிகரமாக விளங்குகின்றன” என்று கூறியிருக்கின்றார். அவைகளின் கம்பீரநடை, நலியாமல் நழுவாமல், எளிதாய் நெளிந்தோடும் பாக்களின் பாங்கு, வரலாற்றுச் சம்பவங்களைச் சொல்லும் விறுவிறுப்பு—இவைகளே அந்தப் “பிரசஸ்தி” இலக்கியத்தின் இலக்கணங்களாகும்.

இந்தப் பிரசஸ்திகளை இயற்றிய கவிகள், புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியத்தில் இருந்தார்களா, இல்லையா என்று தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியத்தில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள், சோழபாண்டிய அரசர்

களாலும், அவர்களுடைய சிற்றரசர்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்ட கலைஞர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

கி.பி. 1145ஆம் வருடம் அதாவது குலோத்துங்கசோழன் ஆட்சியின் 12வது வருடத்தில் வெட்டப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டு (புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டுக்கள் எண் 20) அகவல் விருத்தத்தில் இயற்றப் பெற்றிருக்கிறது. திருக்கோகர்ணம் கோகர்ணேசுவரர் கோயில் குடவரைக் கோயிலின் மேல் பாதையில் உள்ள வசனம் :

“ஸ்வஸ்திஸ்ரீபுவனி முழுதுடையாளோமே செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தருள் பொன்னம்பலம்—பொன் வேய்ந்தகோ ராஜகேசரிபதம்ரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவருக்கு யாண்டு பனிரெண்டாவது பூமன்னு தென்கவிர் நாட்டு புகட்டுமிச்சாத்தார்க் கொடு மின்னிய கொடை.. கைக்கொதிலாத நிதியாளம் தொண்டை நாடு பிறந்துடையவர். இ...

...நிச்சயித்தபடி முதற்குடி.. முறை மாணிக்கமும் திருவம்பலம் பிரியாதியான சத்துருக்கால மாணிக்கமும் இரண்டாம் முறை (அம்மை) சூழ்வியான அற்புதக்கூத்த மாணிக்கமும், நாச்சி யாழ்வியான வில்லவதாய் மாணிக்கமும், முன்றாம் முறை சுந்தர.....னுத்தவளதே மாணிக்கமும், இவள் மகள் கணவதி யான குலோத்துங்கசோழ மாணிக்கமும் பொல்லாத பிள்ளை யான திருஞானசம்பந்த மாணிக்கமும், சிறுவல்...ர...(யா)ற் கோவில் மாணிக்கமும், நாலாம்முறை வல்லியான ராஜகம்பீர மாணிக்கமும், பொல்லாத பிள்ளையான சோழ கோன் மாணிக்கமும் கூத்தாடு நாச்சியான திருநடனம் புரிந்த மாணிக்கமும் திருநாளில் திருவாலத்தி எடுக்கவும்.

.....”

மேற்கண்ட கல்வெட்டில் திருநடனமும் என்று நடனத் தையும், திருவாலத்தி என்று ஆலத்தியையும் சொல்லியிருப்

பதிலிருந்து நடனமும் ஆலத்தியும், கடவுள் வழிபாட்டு முறைகளில் ஒரு பாகமாக நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறதென்றும் இவர்களுக்குப்பின்னால் இருந்தே பக்தர்கள் சுவாமி தரிசனம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் தெரியவருகிறது.

மூன்று முக்கியமான திருவிழாக்களில், அதாவது மார்கழித் திருவாதிரை, சித்திரை, வைகாசி உற்சவங்களில் நடனம் நடந்ததாக சமஸ்தானக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

குறிப்பிட்ட தெய்வங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட நாட்டியங்களைத் தவிர, கோயில் நாட்டியங்கள் பதினொன்று வகைப்பட்டன என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

“சித்திரைத் திருநாளுக்குக் கூத்தாடுகைக்கு சாந்திக் கூத்தாடுகின்ற ஏழு நாட்டு நங்கைக்கு விடப்பட்ட நிலமாவது

.....
கூத்து ஒன்பதும் ஆடுவாளாகவும் கல்வெட்டுகளில், சாந்திக் கூத்து ஆச்சி உமையாள் பெரியநாட்டாசாரியன் மகள் சாந்திக்கூத்தி மலையாள்” எனக் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

சாந்திக்கூத்து என்பது மனதுக்குச் சாந்தியை கொடுக்கக் கூடியது என்று தெரிகிறது. இச் சமஸ்தானத்தில் நான்கு குடவரைக் கோயில்களை மகேந்திரவர்மன் கட்டியதாகத் தெரிகிறது. இக்காலத்து கல்வெட்டு ஒன்றில் “பரிவாதினி” என்ற ஏழு தந்தி வீணை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பரிவாதினியே தமிழில் “செங்கோட்டி யாழ்” என்று குறிப்பிடப்படுவது.

நார்த்தாமலையில் உள்ள விஜயபால சோளீச்வரம், கடம்பர் கோவில், கொடும்பாளூர் மூவர் கோயில், திருக் கட்டளை திருவரங்குளம் சிவன் கோவில் ஆகியவற்றில் செங்கோட்டியாழ் என்ற வீணையுடன்கூடிய தட்சிணாமூர்த்தி விக்கிரகங்கள் இருக்கின்றன. சிவகணங்கள் புல்லாங்குழல் வாசிப்பது போன்ற யட்ச விக்கிரகங்களும் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தப் புதுக்கோட்டைப் பிராந்தியங்களில் 14வது நூற்றாண்டு முதல் 17வது நூற்றாண்டு வரை ஆண்டுவந்த அரசர்கள், பல கவிஞர்களையும் கலைஞர்களையும் ஆதரித்திருக்கின்றார்கள்.

அருணகிரிநாதர் விராலிமலை முருகனைத் தரிசித்து மிகப்பெரிய தத்துவங்கள் நிறைந்த திருப்புகழ்ப் பாக்களைப் பாடியிருக்கின்றார். விராலியூர் என்றும் பக்கத்தில் விரலூர் என்றும் பல பாசுரங்களில் காணப்படுகின்றன. (சைவ சித்தாந்த சமாஜப் பதிப்புத் திருப்புகழில் பாசுர ஏண். 176, 223, 254, 310 முதலியன காண்க.)

இப் பிராந்தியத்திலிருக்கும் நார்த்தாமலை (நாரதர்மலை) யில் சித்தர்கள் பலர் வசித்திருக்கின்றார்கள். சித்தர்கள் சுத்த சைவத்தை மதவெறியில்லாமல் தழுவி ஆதரித்ததோடு, பல மூலிகைகள் உலோகங்களின் மூலம் சிறந்த மருந்து வகைகளைக் கண்டுபிடித்து எழுதியிருக்கின்றார்கள். நார்த்தாமலை பல மூலிகைகளுக்குப் பெயர் போனதாக இருந்திருக்கிறது.

கிருஷ்ண சர்ப்பம் (காளிங்க நர்த்தனப் பாம்பு) போன்ற விஷங்களுக்குரிய கீரிப்பூண்டு, எலும்புகளை ஒட்டச்செய்யும் எலும்பொட்டிப் பூண்டு, இரவில் வெளிச்சம் தரும் 'ஜோதி விருட்சம்' ஆகிய இவைகள், நார்த்தாமலைக் காடுகளில் இருந்ததாக முதிர்ந்த முதிய வைத்தியர்கள் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போது காடுகளும் அழிந்து போய்விட்டன, இது காரணமாகப் பல அரிய செய்திகளும் மறக்கப்பட்டு வருகின்றன.

காரையூர் மாரியம்மன் கோவிலுக்கு முன்பாக நட்பிருக்கும் ஒரு கல்லில் காரையூர் வேளாளர்களின் வேளாண்மைத் திறனைப் போற்றும் ஒரு வெண்பா பெயர் தெரியாத ஒரு புலவரால் பாடப்பெற்றிருக்கிறது;

“பாரார்த மிழ்ப்புலவன் பங்களராயன்பைம்பொன்
சீராரகத்தின்பேர் செப்புங்கால்—ஏராரும்
காராளர் கானார் வரும்கற்பக வீரனெனும்
பேராளர் தம்முடைய பேர்.”

குடுமியாமலை குடுமிநாதர் (சிகா கிரீசர்) 2வது கோபுர
வாசலில் வலப்புறமுள்ள சாசனம் :

“தென்னவன் செய்ய பெருமானதி மதுரை
மன்னவன்றன் மால்களிற்று வல்லிக்கும்—பொன்னிநாட்
டாலிக்குந் தானை அமையன் குலமகளிர்
தாலிக்கும் ஒன்றே தலை.”

இது புகழேந்தியின் பாடல் (புது. க. பெ. எண். 651) என்று,
வித்வான் மு. இராகவ அய்யங்கார் கருதுகிறார்.

புதுக்கோட்டைக் கோயில்களில் தீபாராதனை நடக்கும்
போது பாட்டு, வாத்தியம், மத்தளம், நாட்டியம் எல்லாம்
பண்டைக் காலத்திலிருந்தே நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன.

குளத்தூர் தாலுகா திருவிளாங்குடிக்கு இராஜராஜ
சோழன் நாளில் “திருவிறையான்குடி” என்பது பெயர்.
அத்திருவிறையான்குடிப் பரமேச்சுவரர்க்கு “உவச்சு
கொட்டக்கடவராக நிவந்தம் செய்து கொடுத்த பரிசாவது”
என வருகிறது. உவச்சு என்பது டமாரம் அல்லது பேரிகை,
அக்கோவில் உவச்சர் ஐவர். ஒருவர் சங்கு ஊதுபவர்,
காளம் 2. இவர்களுக்கும் விலைப் பிரமாணங்கள் செய்து
பரிசு கொடுக்கிறது வழக்கம். பெருக்குறி சபையோர்
அவ்வாறு பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலத்தை கேடித்திரன்
என்ற உத்யோகம் பார்க்கும் மாவட்ட அதிகாரி, பூராவையும்
சர்வே செய்து கொடுத்திருக்கிறார்.

தேவாரம், திருவாசகம் ஒதுவார்களை இக்கல்வெட்டு
“இத்தேவர் முன் திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்யும்
அடிகள்மார்” என்று அழைக்கிறது.

பொன்னமராவதி சுந்தரராஜப் பெருமாள் கோயிலில் திருவரங்குளமுடையான் என்பவர் 'பேர் வஞ்சி' பாடிக் கேட்ட புறமலை நாட்டுப் பொன்னமராவதி நாடுகளின் மற மாணிக்கமாகும். அவளுக்கு மறச்சக்கரவர்த்தி என்று பெயரிட்டோம் என்று அக்கோயிலில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

கோவில்களில் தினந்தோறும் தேவர் அடியார்கள் ஆடினார்கள், பாடினார்கள்; சுவாமியின் முன் தீபம் காட்டினார்கள் என்று குளத்தூர்ச் சிவன் கோயிலில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது,

இக்கல்வெட்டு பெரிய சர்ச்சைக்குரியதாக இருக்கிறது. கோயில்களில் முக்கியமாக புதுக்கோட்டை, திருக்கோகர்ணம் கோயில்களில் சமஸ்தான காலத்தில் மிருதங்கங்கள் நட்டுவத் துடன் தேவர் அடியார்கள் ஆடுவார்கள். நட்டுவனார் தாள ஒலியுடன் பாடுவார். தேவர் அடியார்கள் பொதுமண்டபத்தில் நின்று நடனமாடுவார்கள். தீபமும் காட்டுவார்கள். ஆரத்தியும் எடுப்பார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதைக் கவனித்தால் கர்ப்பக்கிரகத்தில் குருக்கள் அர்ச்சனை செய்வதைத் தவிர, கர்ப்பூர ஆரத்தி எல்லாம் இந்த நாட்டியப் பெண்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது.

இக்குளத்தூர்ச் சிவன் கோயிலில் உள்ள முக்கியமான கல்வெட்டும் சேதமாகியிருக்கிறது. இருப்பதை அப்படியே எடுத்து எழுதுகிறோம்.

“சுந்தர சோளிச்வரமுடையார் கோவில் தேவரடியார் திருப்பாட்டடைவும்.....திரு வாலத்தி.....எடுக்கவும், மெய்க்காட்டடைவும், திருச்சூலம் இம்முறைமையே வல்லவ தாய்க்கும் தானத்தாரும் ஊராரும் கூடி”

இக்கல்வெட்டு சிந்தனைக்குரியது.

குடுமியான்மலை இறைவர்க்குச் சிகாகிரீசர், குடுமிநாதன் என்ற பெயரெல்லாம் பின்னே வந்தது. குடுமியான்மலைக்குள்ள பழம் பெயர் திலநலக்குன்றம் என்பதாகும். இறைவன் பெயர் திருமூலட்டானர்.

ஆங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டு, அரிய கதை ஒன்றை அறிவிக்கின்றது.

“நாலுதிக்கும் வென்ற மாணிக்கம்” என்ற ஒரு தேவர் அடியார். அவள் ஆடிய அந்திக் கூத்து நடராஜப் பெருமானுடைய சந்தியா நடனம். இவள் வாளால் வழி திறந்தான் காலத்து நற்காசு பொற்காசு மூவாயிரம் பெற்றாளாம். தான்பெற்ற அம்முவாயிரம் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து, திருநலக் குன்றத்துத் திருமூலட்டானருக்குச் சொந்தமான விளைவே இல்லாத நிலத்தைத் தான் பெற்று, அந்நிலத்தை செய்நேர்த்தி செய்து விளை நிலமாக்கித் திருநலக் குன்றத்துத் திருமூலட்டானருக்கே திரும்பச் சாசனம் செய்து வைத்தாளாம் நாலுதிக்கும் வென்ற மாணிக்கம். இதனைக் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. இந்த நாலுதிக்கும் வென்ற மாணிக்கம், பரதநாட்டியப் புகழ் திருமதி பாலசரஸ்வதி போல விளங்கியவளாக இருக்க வேண்டும் என நான் எண்ணுகிறேன்.

திருக்கோகர்ணம் திருத்தலத்தில் ஒரு கல்வெட்டு; பரகேசரிவர்மன் காலத்துக் கல்வெட்டு அது. அதில் 11கழஞ்சு தங்கத்தை ஒரு பக்தர் உபாசகராவாரிடம் (சிவசாரியாரிடம்) கொடுத்து, இரவும் பகலும் கோகர்ணத்து மாதேவருக்கு நந்தா விளக்கினுக்கு வைத்து பொந்” என்று குறிக்கப்பெற்று உள்ளது.

இப்படிப் பற்பல சுவையான செய்திகளையும் வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் சொல்லலாம். தொண்டைமான் பரம்பரையினரின் ஆட்சிக்காலத்தில் கலைகளும் இலக்கியங்களும் நன்கு வளர்ந்து செழித்துப் புகழ் பரப்பின. 18வது நூற்றாண்டின்

முக்கியமான இலக்கிய சாகித்ய கர்த்தாஸ்ரீசதாசிவ பிறும்மேந்திர சுவாமிகளாகும். இவர்களுக்கு புதுக்கோட்டை தொண்டைமான் மன்னர் விஜயரகுநாதராயத் தொண்டைமானுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. பிறும்மேந்திரர் மகாஞானி. அவர் தொண்டைமான் மன்னரின் அருள் தாகத்தை உணர்ந்து பஞ்சாட்சர உபதேசத்தை மணலிலே எழுதி உபதேசித்து அருளை வழங்கியிருக்கிறார்கள். மேற்படி பிறும்மேந்திரர். அத்வை வேதாந்த நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார். இவைகளுக்கு பிறும்ம சூத்திரவிருத்தி, யோகசூத்திரவிருத்தி, ஆத்ம வித்யா விளக்கம் என்று பெயர்கள் உண்டு. வேறு 52 கீர்த்தனங்களும் வேதாந்த ரசமஞ்சரி என்ற பெயரில் எழுதி இருக்கிறார்.

இசை மேடைகளில் பாடப் பெரும் “பிபரேராமரசம்” “சர்வம் ப்ரம்ம மயம்” “ப்ருஹிமுகுந்தேதி” போன்றவைகள் எல்லாம் ப்ரம்மேந்திரர் செய்த சாகித்யங்களாகும்.

வீரமாமுனிவர் என்ற பெயர் பெற்ற பாதிரியார் (பிஷப்) ஆலூரில் சில வருடங்கள் இருந்தார்.

18வது நூற்றாண்டில் நடந்த போர்களில் தொண்டைமான் மன்னர்கள் புரிந்த வீரதீரச் செயல்களைப் போற்றித் தொண்டைமான் அநுராகமாலை, ராஜா தொண்டைமான் இரட்டை மணிமாலை, திருமலை நாயகர் கப்பல் என்ற பாக்கள் இயற்றப்பட்டன.

தெலுங்கு கவியான வெங்கண்ணா என்பவர் தொண்டைமான் வம்சாவளி என்ற கவிதையை இயற்றினார். அவருடைய மகன் சாம்பையா, தொண்டைமான் விஜயம் என்ற நூலை எழுதினார். மேற்கண்ட இரண்டு நூல்களும் முறையே தொண்டைமான் சைன்யம் ஸ்ரீ ரங்கப்பட்டினத் திற்குச் சென்றதைப் பற்றியும், பாளையக்காரர்களுடன் புரிந்த போர்களைப் பற்றியும், வர்ணிக்கின்றன.

கனி வெங்கண்ணா, அவருடைய ‘‘பாஸர்ணவம்’’ என்ற அகராதியின் முன்னுரையில் விஜயரகுநாத தொண்டைமானுடைய வீரத்தைப் புகழ்கிறார். அக்காலத்திய போர்களை வருணித்து நடனமாடியிருக்கிறார்கள். வெங்கண்ணஞ்சேர்வை வளர்ந்தான். ஆண்டப் பன்ன வேளார் குறவஞ்சி திருமலை ராயர் குளவல் நாவலர் நல்லகுட்டிக் குளவல் திருக்களம் பூர்வைரவன் சேர்வையும்மி இவை எல்லாம் அக்காலத்திய சர்தார்கள், கோமாள்களின் வீரச் செயல்களைப் பாராட்டிப் பாடுகின்றன.

தஞ்சை அரண்மனை. சங்கீதத்தை ஆதரித்தது போல் புதுக்கோட்டை அரண்மனையும் சங்கீத வித்வான்களை ஆதரித்தது. சதாசிவ பிறும்மேந்திர சுவாமிகளின் இணையற்ற மாசற்ற பொருள்நயம் செவிக்கிரிய சொல்நயம் நிரம்பிய இசைப் பாடல்கள் அகில இந்தியப் புகழ் பெற்றவை. அம் முனிவர், புதுக்கோட்டை சிவஞானபுரம் தபோவனத்தில் மோனத் தவமிருந்த காலத்தில் இவ்விசைப் பாடல்கள் எழுதப் பெற்றன என்று கர்ணப் பரம்பரைச் செய்தி வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

திருச்சியிலிருந்து புதுக்கோட்டைக்கு வந்த மாத்ரு பூதமய்யா என்ற தெழுங்கு கனியின் கவிதைகள், புதுக்கோட்டையிலிருந்த அரிதிந்தமய்யாவிடம் இருந்தது. அவருடைய மகன் கிருஷ்ணமய்யாவும், பேரன் சுப்புக்குட்டி அய்யாவும் ராஜா ரகுநாதராயத் தொண்டைமான் தர்ப்பரை (1825—1829) அலங்கரித்திருக்கிறார்கள்.

தொண்டைமான் மன்னர்களில் சிவஞானபுரம் துரையும், போஜராவும் வித்வான்களை நிரம்ப ஆதரித்திருக்கிறார்கள்.

திருக்கோகர்ணம் கோவிலைப் பற்றிய ஐதீகத்தை அடிப்படையாக வைத்துச் சேந்தமங்கலம் கேசவபாரதி கபிலை நாடகம் எழுதினார். முத்து மீனாட்சிக் கவிராயர் என்ற குருபாததாசர், குமரமலைக் குமரனைக் குமரேசர் சதகம்

என்ற நூறு பாடல்களால் துதி செய்திருக்கிறார். மனோன் மணியம் எழுதியவரும், மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமினாதய்யர் அவர்களின் குருதேவரான திருச்சி மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் குருவுமான சுந்தர சுவாமிகள் திருவரங்குளலிங்கத்தைப் பற்றி எழுதிய ஒரு முடிவு பெறாத காவியம் இருக்கிறது. இராயவரம் சுப்பையர் எழுதிய கனியில் திருமயம் சத்தியகிரீச்வரரும், சத்தியமூர்த்தியும் பாடல்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை என்கிற நித்யானந்த சுவாமி புதுக்கோட்டை சாந்தநாதேசுவரர் என்ற பதிற்றுப் பந்தந்தாதி இயற்றியிருக்கிறார்.

தொண்டைமான் மன்னர்கள் சில முக்கியமான கோயில்களின் பூர்வீக ஐதீகங்களை வைத்து, வடமொழியில் கோயில் புராணம் எழுதச் செய்தார்கள். அதாவது திருக்கோகர்ணம், குடுமியாமலை, பேரையூர், திருவரங்குளம் முதலிய கோயில்களுக்கு அவ்வாறு கோயில் புராணம் எழுதச் செய்து திருவிழாக் காலங்களில் அவைகள் படிக்கப் பெற்று வந்தன.

பிரபல சாகித்ய சங்கீத கர்த்தாவான திருவையாறு தியாகராஜ சுவாமிகள் புதுக்கோட்டைக்கு ஒரு சமயம் வருகை புரிந்திருக்கிறார்கள், அச்சமயம் தொண்டைமான் அரசர். திருக்கோகர்ணம் ஸ்ரீ பிரகதாம்பாள் கோயிலில் எல்லா வித்வான்களையும் கூட்டினார்கள். ஒரு திருவிளக்கில் எண்ணெய் ஊற்றித் திரியிட்டு வைத்து, 'உங்களில் எவர் இசையினால், தீக்குச்சியில்லாமல் இவ்விளக்கு எரிந்து சுடர் விடச் செய்யமுடியும்?' என்று கேட்டார். ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகளுடன் அவர்களுடைய குருநாதரும் அவ்விடத்தில் பிரசன்னமாகி இருந்தார்களாம். அவர்களை மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு தியாகராஜ சுவாமிகள், ஜோதிஸ்வருபிணி இராகத்தில் ஒரு கீர்த்தனம் பாடினார்கள். உடனே அந்த விளக்குத் தானாகவே ஏற்றிக் கொண்டு எரிய ஆரம்பித்தது. தியாகராஜ சுவாமிகள் பாட்டின் ராக சலன பிரசலனங்களின் ஏற்ற இறக்க கமகங்களுக்கு ஏற்ப அந்தத்

திருவிளக்கின் சுடரும் அசைந்தும் ஏறியும் இறங்கியும் எரிந்து விளங்கியதாம். இவ்வாறு ஒரு செய்தி உண்டு.

ராஜா விஜயரெகுநாதத்தொண்டைமான் (1789—1807) பாடல்கள் இயற்றியிருக்கிறார். அவருடைய ஐந்து தமிழ்ப் பாடல்களுக்கு “பஞ்ச ரத்னம்” என்பது பெயர். வித்வான்கள் அவைகளை ஐந்து ரத்தினங்கள் என்று சொல்லுவார்களாம். அந்த ஐந்து பாடல்களின் முதல் அடியை மட்டும் இங்குக் குறிக்கின்றேன்.

1. ஏழை பங்காளி, 2. கருணைக் கடைக்கண் பாரம்மா, 3. பிறவியில்லாது அருள், 4. மனத்துயர் தீர்த்தருள். 5. தருணமீதம்மா

இவை அரசகுல தெய்வமான ஸ்ரீ பிரகதாம்பாள் பேரில் பாடப்பெற்றவை. அந்தக் காலத்தில் மன்னர்களும் இசை வல்லுனர்களாக விளங்கி இருக்கிறார்கள் என்பது இதனால் தெரியவருகிறது. பின்னால் இப்பாடல்களைக் கேட்ட ராஜா இராமச்சந்திரத் தொண்டைமான் (1839—1886) மனமுருகி இவைகளைத் தினந்தோறும் அம்மன் சன்னதியில் பாடும்படி உத்திரவிட்டார்.

திருக்கோகர்ணம் கோயிலில் கபிலை நாடகம், தேவர் அடியார்களால் சமஸ்தான காலத்தில் நாடகமாக நடிக்கப் பெற்று வந்தது. விராலிமலைக் குறவஞ்சி விராலிமலையில் நடிக்கப் பெற்று வந்தது. பிற்காலத்தில் அரிச்சந்திர நாடகம் திருக்கோகர்ணம் திருக்கோயிலில் சிவராத்திரி அன்று விடியும் வரை நடிக்கப்பட்டு வந்தது. போர்ப்பாடல்களில், பெரம்பூர் சர்க்கரைக் கவிராயரின் பாட்டுக்கள் வீராவேசம் கொண்டவை.

ராஜா ராமச்சந்திர தொண்டைமான் காலத்தில் வெகு கீர்த்தியுடன் விளங்கிய மகாவைத்தியனாதய்யர் ஆஸ்தான வித்வானாக இருந்திருக்கிறார். மகா வைத்தியனாதய்யர்

மங்களம் பாடும் போது தியாகராஜாவின் “நீ நாமருப முலகு” என்ற அடிகளுடன் முடிப்பதில்லையாம். “நந்திக்கே சாய மங்களம்” என்று பாடி முடிப்பார்கள் என்று சொல்லுவதுண்டு.

வீணை கிருஷ்ணய்யா, சுப்புக்குட்டி அய்யா, வீணா சகோதரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட சுப்புராமய்யர், சாம்பசிவ அய்யர் போன்றவர்கள் எல்லாம் இச்சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். புதுக்கோட்டை நாராயணசாமி அய்யர், கணபதி அய்யர் இருவரும் பிடில் வாத்தியத்தில் சிறப்புற்று இச்சமஸ்தானத்தில் விளங்கினார்கள்.

டோலக், ஸ்வரகெத் வாசிப்பதில் வல்லுநர்களான முஸல்மான் வித்வான்கள் நன்னுமியா, சோட்டுமியா என்போர் இங்கு அரண்மனை வித்வான்களாக இருந்தார்கள்.

யாழ் தட்சிணாமூர்த்தி கையில் இருக்கிறது.

குழல் கண்ணன் உதட்டில் மிளிக்கிறது.

முழவு (மிருதங்கம்) நந்திதேவர் வாசிக்கிறார்.

இம்முன்றும் எப்போதோ தோன்றிய இசைக் கருவிகள்; பழந்தமிழனின் இசைக் கருவிகள். யாழ், குழல், முழவு என்று சிறப்பு “மு” கரத்தைக் கொண்ட சங்ககால இசைக் கருவிகளாகும். இவை சென்ற நூற்றாண்டில் இசையரங்கிற்குப் புதுக்கருவி ஒன்றை உருவாக்கி உவந்தளித்த உத்தமர் திரு. மான் முண்டியாப் பிள்ளை அவர்கள். புதுக்கோட்டை மகா வித்வானாக லய ஞானியாக விளங்கியவர். இவர்கள் கண்டு பிடித்துக் கச்சேரி மேடை ஏறவைத்த இசைக் கருவி கஞ்சிரா என்ற வாத்யமாகும். இசைக்கேற்பக் கெஞ்சவும் கொஞ்சவும் தெரிந்ததாக இக்கருவியைக் கண்டு பிடித்து, இசை உலகிற்கு ஏற்றம் தந்தார். இவர்களது சீடர் மகாவித்வான் மிருதங்க பூபதி தட்சிணாமூர்த்தி பிள்ளை அவர்களும் புதுக்கோட்டை நகரைச் சேர்ந்தவர்களே. அருள் ஞானியாக விளங்கிய இத்தட்சிணாமூர்த்தி பிள்ளை அவர்கள் மிருதங்க

வாத்யத்திலும், தம் குருநாதர் கண்டுபிடித்து உலகிற்கு வழங்கிய கஞ்சிரா வாத்தியத்திலும் மிகச் சிறப்புற்று மகா வித்வானாக விளங்கினார்கள். இவர்கள் இருவரோடும் சகபாடியாக-தோழராக-இருந்து 108 தாளங்களுக்கும் பிரஸ் தாரங்கள் செய்தவர் திருக்கோகர்ணம் ஸ்ரீ மான் சிவராம நட்டுவனார் அவர்களாவார் (இக் கட்டுரையாளரின் தந்தையார்). இவர்கள் காலத்தில் இலுப்பூர் பொன்னுசாமி பிள்ளை அவர்கள் பிடில் வாத்தியத்தில் சிறந்து விளங்கியதோடு அரண்மனைக்காரர்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்றிருக்கிறார்.

திருக்கோகர்ணம் சுப்பையா பாகவதர், வைத்தியனாத பாகவதர் போன்ற வித்வான்களும் சாகித்ய சங்கீத வித்வான்களாகச் சிறந்து விளங்கினார்கள்.

ஞானியர்களையும், தவசிரேஷ்டர்களையும் கொண்டு விளங்கிய புதுக்கோட்டைச் சீமை, பல வித்வான்களையும் கொண்டு விளங்கியது. கலைமலிந்த புதுக்கோட்டை பாட்டை மிகுந்த புதுக்கோட்டை - தொண்டைமான் பரம்பரையினர் ஆட்சி புரிந்த புதுக்கோட்டை என்றும் எல்லா நற்பணிகளுக்கு புதுக்கோட்டையாகவே விளங்கி வருகின்றது!

இந்தப் புனித வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளும், கல்வெட்டுச் செய்திகளும், பக்தியின் மூலமாகப் பண்டையப் பெரியவர்கள், தெய்வீக சக்தியைப் பெற்று, மனிதனும் தெய்வமாகலாம். என்பதை நிர்ணயம் செய்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

□

12

தெய்வத்தமிழும் அருமை பெருமைகளும், தைப்பூசமும்

தழற்புரைச் சுடர்க்கடவுளாகிய சிவபெருமான் தந்த
தமிழை, அகத்தியர் இந்த வையகத்திற்குத் தந்தார் என்று
கம்பன் காவியம் கழறுகின்றது.

“தழற்புரைச் சுடர்க்கடவுள்
தந்த தமிழ்த் தந்தான்”

தமிழின் தன்மை—அதன் தொன்மை அறிந்தவர் கம்பர்,
மேலும் விரிக்கிறார்—

“என்றுமுள தென் தமிழ்
இயம்பி இசை கொண்டான்”

“என்றுமுள தென்தமிழ்” என்பதால், தமிழுக்கு—அதன்
பழமைக்குக் கால நிர்ணயம் செய்ய நம்மாள் முடியாதே!

ஆயினும் ஓரளவிற்கு நாம் உணர்வதை எழுதுகிறோம்.

இன்றைக்கு 2500 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டு 4000 ஆண்டு
கட்கு இடைப்பட்ட காலம் சங்கத் தமிழுக்காலம். அதற்கு
முந்திய காலம் அதாவது 4000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டு, 6000
ஆண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலம் தொல்காப்பியர் காலம்.

அதற்கும் முந்தியகாலம் 8000 ஆண்டுகட்கு முந்திய காலம் அகத்தியர் காலமாக இருக்கலாம்—இருக்கக்கூடும். ஆயின் அகத்தியர் எழுதிய அகத்தியம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

நல்ல காலமாக—நாம் செய்த புண்ணியப் பேறாகத் தொல்காப்பியம் இருக்கின்றது.

சங்க காலத்திற்கு அடுத்த காலம் வேதகாலம். அதாவது 2500 ஆண்டுகட்கு பிற்பட்ட காலம். அதற்கடுத்த காலம் இராமாயணம்—மகாபாரதம் என்ற இதிகாசகாலம். அதற்குப் பின்னர் புராணகாலம்—சைவ புராணங்கள்; விஷ்ணு புராணங்கள்—இதனைத் தொடர்ந்து சைவ சமயச் சாரியார்கள், வைணவ சமயச்சாரியார்கள் காலம். இதற்கும் அடுத்தது சித்தர் காலம்—இது 600 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலம், அதன்பின் பற்பல கவிராயர்கள் காலம். நம் காலம் நம் தந்தை தாய் காலம்—மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் காலம்—அதன்பின் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார் காலம். அதனைத் தொடர்ந்து நம் காலம்—இது என்ன காலமோ நாமறியோம்.

திருவள்ளுவர் காலம் 2500 க்கு முந்தியது என நாம் எண்ணிட இடமுண்டு. 1330 குறட்பாக்களும், தமிழர் நாகரிகம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் அனைத்தையும் உணர்த்துவன, எக்காலத்திலும் ஏற்ற கருத்துகள் அனைத்தும் கொண்டன. ஆயினும் “தமிழ்” என்ற சொல் அங்கில்லை எனினும் தமிழின் உயிர் மூச்சாகவே விளங்குகிறது—திருக்குறள்.

“தமிழ்” சிவபெருமான் தந்தது.

“தமிழ்” திருமால் தந்தது சரிதான்.

தமிழ்—இது முத்தமிழாகப் பரிணமிக்மின்றது.

இயல் தமிழ்—நாம் எழுதுவது—பேசுவது.

இசைத்தமிழ்—நாம் இசையுடன் பாடுவது.

நாடகத்தமிழ்—நாம்; இயல் இசையுடன் நடிப்பது.

“முத்தமிழால், வைதாரையும் வாழ வைப்பவன் முருகன்”
என முழங்குகிறார் அருணகிரியார்.

நம் தமிழிலே உள்ள சொற்கள் ஒரு லட்சத்து முப்பத்தேழா
யிரத்து முப்பத்திரண்டு சொற்களாகும்.

ஆங்கிலத்திலே “Rice” கேட்டால் அரிசி கிடைக்கும்.
ஆங்கிலத்தில் “Rice” கேட்டால் சோறு கிடைக்கும்.

அங்கு இரண்டிற்கும் ஒரே சொல். அப்படிப்பட்டதல்ல தமிழ்!

எழுத்து; எழுத்திற்குச் சொல்;
சொல்; சொல்லிற்குப் பொருள்;
பொருள்; பொருளிற்கு யாப்பு;
யாப்பு; யாப்பிற்கு அணி;

என ஐவகை இலக்கணங்களைக் கண்டவன் தமிழ்ப்பெருமகன்
முருகனுக்கும் தமிழுக்கும் நிறையத்தொடர்பு:—

“குறு முனிக்கும் தமிழுரைக்கும் குமர முத்தந்தருகவே”

குறுமுனியாகிய அகத்தியனுக்குத் தமிழைக் கற்றுத்தந்தவன்
முருகன் என பிள்ளைத் தமிழ் பேசுகின்றது!

“சங்கத்தமிழின் தலைமைப் புலவா தாலோ தாலேலோ”
என்று தொடர்வதும் பிள்ளைத் தமிழ் தான்.

சங்கத்தமிழுக்குத் தலைமைப் புலவனாக இருந்து தங்கத்
தமிழை வளர்த்தவன் முருகன்!

“முருகு” என்பதிலே மூவினத் தமிழ் உண்டு.

மு—மெல்லினம்

ரு—இடையினம்

கு—வல்லினம்

மூவினத் தமிழுக்குரியவன் முருகன்.

இந்தப் பெரும் பெயர் முருகனை அருணகிரிநாதர் அழகு தமிழில், திருப்புகழாகவும், சுந்தரனுபூதியாகவும், கத்தர் அலங்காரமாகவும், அந்தாதியாகவும் மற்றும் பற்பல பாடல்களாகவும் அருளியுள்ளார்.

அருணகிரியினுடைய புகழ், திருப்புகழ் மூலம் நாடெங்கும் பரவலாயிற்று, அனைவரும் திருப்புகழைப்பாடி மகிழ்ந்தனர். மாபெரும் மஹாபாரதத்தை பாடிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரருக்கு தன்னைவிட உயர்ந்தவராக விளங்குகின்ற அருணகிரியின் மேல் பொறாமை ஏற்பட்டது. இவர் தம்முடன் வாது செய்து தோற்றுபோகிறவர்களுடைய காதைக் குறடு கொண்டு அறுத்துத்தள்ளுபவராக இருந்தார். அருணகிரிநாதரை எப்படியும் வென்று அவருடைய காதையும் குறடுகொண்டு அறுக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துத் திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந்தார். அரசன் பிரபுட தேவனைச் சந்தித்துத் தாம் அருணகிரியாரிடம் வாதம் செய்ய வந்திருப்பதாகக் கூறினார்.

வாதத்திற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. வாதில் தோற்றவருடைய காதுகள் குறடு கொண்டு அறுக்கப்படும் என்ற நிபந்தனை செய்யப்பட்டது. இருவருக்கும் நெடுநேரம் வாதம் நிகழ்ந்தது. ஒருவரையொருவர் சலித்தார்கள் இல்லை. வில்லிபுத்தூரார் அபூர்வமான கேள்விகளை கேட்டார், அனைத்திற்கும் அருணகிரியார் முருகபெருமானின் அருளினால் பதில் அளித்தார்.

பிறகு அருணகிரியார் வில்லிபுத்தூராரை நோக்கித் தாம் அந்தாதி சொல்லிவருவதாகவும் அதற்கு பொருள் கூறுமாறும் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஆனால் “திதத்தத்தத்” என்னும் கவிக்கு பொருள் கூறமுடியாமல் வில்லிபுத்தூரார் மயங்குகின்றார். எவ்வளவு சிந்தித்தும் அவருக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. திகைத்து பேசமுடியாதவரானார். அவருடைய மமதை அடங்கியது. அப்போது அருணகிரியார் அவரை நோக்கி;

புலவர் பெருமானே! இப்பொழுது இப்பாடலுக்கு என்ன பொருள் கூறப்போகிறீர்கள்? யாம் காத்திருக்கவோ அல்லது நீர் உமது தோல்வியை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா என்று கேட்டார்.

தமக்கு நிகரான புலவர், உலகிலேயே இல்லை என்று மமதை கொண்டு கருணையற்றிருந்த வில்லிப்புத்தூரார் அருணகிரியாரைப் பார்த்து, முருகப்பெருமானின் திருவருளை பெற்ற வள்ளலே, உம்முடன் என்னால் வாது செய்து வெற்றி பெற இயலுமா? தங்களுடைய கருணையினால் உண்மையை உணர்ந்து அகங்காரம் அற்றவனாக ஆகிவிட்டேன். எனவே பூரணமனத்துடன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்கிறேன். நாம் இருவரும் செய்து கொண்ட நிபந்தனைப்படி நீர் உம்முடைய கையினாலே எமது இரண்டு செவிகளையும் அறுத்து வீழ்த்த லாம். இதற்கு நாம் சித்தமாக இருக்கிறோம் என்று சொல்லி காதை அறுக்கும் குறட்டினை எடுத்து அருணகிரியாரிடம் நீட்டித் தலை குனிந்தார்.

தஞ்சத்தருள் ஷண்முகனைப் பற்றிப் புகழ்மாலை பாடி வரும் அருணகிரிநாதர் இவ்வன்செயலுக்கு உடன்படுவாரோ?

வில்லிப்புத்தூராரிடம்; பெரியவரே! இனியாவது இவ்வித பாவகர்மாவைச் செய்யாதீர்; இவ்விதம் நீர் செய்வதால் அடையப்போகும் பலன் ஒன்றுமே இல்லை. இதனால் உமக்கு மக்களிடம் பகைமையே உண்டாகும். ஆதலால் இதனை இத்தோடுவிட்டு இடைவிடாமல் இறைவனைப் போற்றி அவன் நாமத்தை உச்சரியுங்கள். நாம் பிறரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் எதிர்பார்ப்பதைவிட நாம் அவர்களுக்கு மதிப்பைக் கொடுத்துக் கௌரவிப்பதே மேலானதாகும் என்று தத்துவ போதனை புரிந்தருளினார் அருணகிரிநாதர்!

அருணகிரிநாதரின் ஒப்பற்றஉபதேச மொழிகளை ஏற்றுக் கொண்ட வில்லிப்புத்தூரார் அருணகிரிநாதருக்கு தாஸானு

தாஸராகி வேண்டிப் பணிந்து அவரது அரிய பெரிய உப
தேசங்களை ஏற்று நடப்பதாக வாக்குறுதி அளித்து தாம்
தோல்வியுற்ற அந்தாதிக்குப் பொருள் கூறுமாறு வேண்டிக்
கொண்டார்.

திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை
தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த
தேதுத்து தித்தி தத்தா.

திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி
தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ
திதிதுதி தீ தொத்ததே !

திதத்தத்தத்தித்-திதத்தத் தத்தித்த என்னும்தாளப்பிரமாணங்
களை, திதி - திருநடனத்தினால் காப்பாற்றி வருகின்ற,
தாதை - சிவபிரானும், தாத - நான்முகனும், துத்தி - படப்
பொறியினையுடைய தத்தி-பாம்பின், தா-இடத்தையும், தித
நிலை பெற்றுக் கொண்டு, தத்து - ததும்புகின்ற, அதி-
சமுத்திரத்தைப் பாலாகக் கொண்டு, தயி - தயிரானது,
தித்தித்ததே - தித்திக்கின்றதென்று, து-உண்ட கண்ண
பிரானும் துதித்து-துதிசெய்து வணங்குகின்ற, இதத்து-
பேரின்ப சொருபியான ஆதி-மூலப்பொருளே! தத்தத்து-
தந்தத்தையுடைய அத்தி-அயிராவதத்தால் வளர்க்கப் பெற்ற
தத்தை-கிளியைப் போலுள்ள தெய்வானைக்கு தாத-
தொண்டனே! திதே-தீமையை, துதை-நெருங்கிய-தாது-
சப்த தாதுக்களால் நிறைந்ததும், அதத்து-மரணத்தோடும்,
உதி-ஜனனத்தோடு, தந்து-பல தத்துவங்களோடும் அத்து-
இசைவுற்றதுமான, அத்தி-எலும்புகளை மூடிய, தத்தி-
பையாகிய இந்த வுடல், தீ-நெருப்பினால் தீ-தகிக்கப்படு
கின்ற, திதி-அந்தநாளில், துதி-உன்னைத்துதிக்கும் தீ-புத்தி
யானது, தொத்தது-உனக்கே எந்நாளும் அடிமையாக
இருக்கவேண்டும்.

இவ்விதம் தகர இன எழுத்து மட்டும் வரும்படி மேற்கூறிய பாடலுக்கு, அருணகிரிநாதரே பொருள் கூறினார். இங்ஙனம் இவர் பாடல்கள் முழுமையும் திறம் விளங்கும்.

மிகவும் உயர்ந்த கருத்தினைக் கொண்ட அந்தாதியின் தத்துவத்தைக் கேட்ட வில்லிப்புத்தூரார் அருணகிரிநாதரைப் போற்றிப் பணிந்து மதித்துத் துதித்துப் பாராட்டினார். இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசன் பிரபுட தேவராஜன் எழுந்து வந்து அருணகிரி நாதரைத் தழுவிக்கொண்டு உலகம் முழுவதும் பாராட்டக் கூடிய அளவில் இறைவனின் அருளைப்பெற்ற உம்மை அடைந்த நான் மிக்க பெருமை கொள்கிறேன். “கருணைக்கு அருணகிரி” என்று உலகம் உம்மைப் போற்றட்டும் என்று பூரிப்புடன் கூறினார். வில்லிப்புத்தூராரும் அருணகிரியாரிடம் விடை பெற்றுத் தம் இருப்பிடம் சென்றார்.

பொறாமை கொண்ட சம்பந்தாண்டான்-தான் அம்பாளை வரவழைப்பதாகவும், அருணகிரியார் முருகனை வரவழைக்க வேண்டும் என்றும் போட்டியிட்டான். எல்லாம் வல்ல முருகன் அன்னையை நோக்கிக் கொஞ்சம் மொழியில் அன்னையே! என்னைத் தனியே விட்டு நீங்கள் எங்கே செல்லுகிறீர்கள் என்று இனிய மொழிபேசித் தன்னிடம் இருத்திக்கொண்டான். அம்பாள் வரவில்லை. மேலும் சம்பந்தாண்டானின் தியானத்தில் தோன்றி ‘யாம் பக்திக்கு அடிமை.’ தூயமனமும் அதன் வடிவமான அன்பு செய்கைகளுமே மகிழ்வைக்கும் எண்ணங்களுக்கு பெரும் சக்தியுண்டு. ஆனால் நீயோ தீய எண்ணங்களைக் கொண்டவனாக இருக்கிறாய். அன்பே வடிவாகவும் எல்லாம் முருகனின் செயல் என்று நினைத்து உருகும் அருணகிரியிடம் பொறாமையும் பகைமையும் கொண்டாய், எனவே கெட்ட எண்ணங் கொண்ட உன்னுடைய வாக்கை நிலைநாட்ட யாம் பிரபுட தேவராஜன் சபைக்கு வருவதற்கில்லை, என்று சொல்லிவிட்டார்.

உடனே மனங்கலங்கிய சம்பந்தாண்டான், தாயே! ராஜசபையில் ஏற்படும் தோல்வியை அடியேனால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாதம்மா. தாங்கள் சபையில் வந்து தரிசனம் தரமறுத்தாலும், முருகப் பெருமான் சபைக்கு வந்து தரிசனம் தந்தருளுவதையாவது தடுக்கவேண்டும். என்று வேண்டிக் கொண்டான். அன்னையும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு, குமரன் முருகனைக் குழந்தையாக்கித் தன் மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறார். அருணகிரி ஆயிரம் பாடியும் முருகன் வரவில்லை.

மயில், வேல், கடைக்கண்ணின் மகிமை இம் முன்றையும் சேர்த்துக் கடைக்கண்ணியல் வகுப்பினால் துதிக்கிறார். அருள் கவிதை பொழிகிறார். அனைவரும் பக்தி ரஸத்தில் ஊறித்திளைக்கின்றனர்.

முருகனுடைய பாத—கமலங்கள்

“உத்தியிடை கடவுமர

கதவருண குலதுரக

வுபலளித கனகரத

சதகோடி சூரியர்கள்” என்று துவங்கும்

மந்திரமயமான சீர்பாத வகுப்பினால் துதித்து மனமுருகினார். கேட்போர் எலும்பெல்லாம் உருகும் வண்ணம் இசைமாரி பொழிந்தார். சீர்பாத வகுப்பினற்கும் வண்ணமயில் முருகன் வரவில்லை. அன்று கோபுரத்தில் விழுந்து உயிர் மாய்த்துக் கொள்ளப்போகும் தருவாயில் தம் திருக்கரத்தால் அடியேனைத் தாங்கித் தடுத்தாட்கொண்ட ‘தயாபரனே’ இன்னும் நீ ஏன் வரவில்லை. ஏதோ காரணம் இருந்தேயாக வேண்டும், என்று அருணகிரிநாதர் அதனை அடைய தியான நிலை அடைந்தார். அவர்முன் கைலாசம் தோன்றியது, சம்பந்தாண்டான் பிரார்த்தனைக்கிரங்கி அன்னை பராசக்தி முருகப்பெருமானைக் குழந்தையாக்கி மடியீது வைத்து விளையாடிக் கொண்டும், கொஞ்சம் மழலை மொழிகேட்டு நெஞ்சம் பூரித்துக்கொண்டிருப்பதும் புரிந்தது.

இதற்குள் சம்பந்தாண்டான் அவசரபடுத்துகிறான். இந்நிலையில் அருணகிரியாருக்கு, முருகப்பெருமானின் மயில் நினைவிற்கு வந்தது. அதனை ஒட்டி மஹா கைலாசத்தில் நடந்த ஓர் அற்புதமான சம்பவம் நினைவிற்கு வந்தது.

ஒரு சமயம் மகா கைலாசத்தில் சிவபெருமான் பார்வதி தேவியார்க்கு விபூதி, பஞ்சாக்ஷரம் ஆகியவற்றின் தத்துவங்களை உபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த சமயத்தில் பார்வதி தேவி, மலையில் தன் அழகிய தோகையை விரித்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும் தன் செல்வக் குமரனின் மயிலைக் கண்டு அதன் அழகில் தன் மனதைப் பறிகொடுத்தாள். இதனைக் கண்ட சிவபெருமான் சினங்கொண்டு, தேவியே நாம் தத்துவத்தை உபதேசிக்கும்போது அதில் உன் மனதைச் செலுத்தாமல், மயிலின் நடனத்தில் ஆசை கொண்டிருந்த மையால் நீ மயிலுருவம் பெற்று பூமியை அடைந்து எம்மை பூஜை செய்து மீண்டும் எம்மை அடைவாயாக! என்று மொழிந்தார். (திருமயிலை—மயில் ரூபத்தில் அம்பாள் வழி பட்ட தலம் மயிலாப்பூர்)

எனவே மயில் மூலமாகத் தேவியைத் திருப்தி செய்யலாமென்று எண்ணி மாபெரும் சக்தியுடன் கூடிய மயில் வகுப்பை எடுத்துப் பாடினார்.

அதல சேடனாராட அகில மேரு மீதாட
அபினகாளிதானாட—அவளோடன்
றதிரவீசிவாதாடும் விடையிலேறு
வாராட அருகுபூத வேதாளம்—அவையாட
மதுரவாணி தானாட மலரில் வேதனாராட
மருவுவானுளோராட—மதியாட
வனச மாமியாராட நெடிய மாமனாராட
மயிலுமாடி நீயாடி வரவேணும்

மயில் உடனாகத் தன்னுடைய அழகிய தோகை விரித்தாடுகிறது. தென்றல் வீசுகிறது. குளிர்தருக்கள் மலர்களைப் பொழிகின்றன. இந்தச் சூழலில் அன்னை பராசக்தி தன்னை மறந்து லயிக்கிறாள். மயிலோடு வெனில் தன்னுடைய நடன மகிமையால் அருணகிரியார் அழைப்பிற்கு நாம் செல்ல வேண்டாமா என நினைவூட்டியது. உடனே தஞ்சைத் தருள் தயாளனாகிய முருகன் குமரன் குகன் என்று மொழிந்துருகும் அருணகிரியின் அழைப்பை ஏற்று அஞ்சேல் என்று அபயம் அருள அக்கணமே ஆவலுடன் புறப்பட்டான். உடனே மயில் மனோவேகத்திலும் வேகமாய்த் திருக்கோயிலிலிருந்து திருவண்ணாமலை நோக்கி வந்தது.

ஒரு நொடிப்பொழுதில் எல்லாம்வல்ல முருகப்பெருமான் தமது திருக்கரத்தில் கோடி சூரியனுடைய பிரகாசத்திற்கு ஒப்பான காந்தியையுடைய வெற்றிவேலைத் தாங்கிய வண்ணமாய் மயில்மீது வந்து ஒரு கற்கம்பத்தின் இடையே தோன்றி மின்னல்போல் காட்சிதந்து மறைந்தார். முருகனின் தரிசன மகிமையில் அரசபெருமான் கண்ணொளியினை யிழந்தான். கண்பார்வையிழந்த மன்னன் அருணகிரி அருள் வள்ளலே! உங்களைக் காணக் கண்ணில்லையே!” என்று வருந்தினான். திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வத் தையும் காணக்கண்ணில்லையே என வருந்தினான். அரசே, மனக் கவலையை ஒழியுங்கள். “நீர் இழந்த பார்வையை மீண்டும் பெறுவீர்” என்றார். அவ்வேளையில் தேவரும் மூவரும் முனிபுங்கவர்களும் அருணகிரியாரைத் துதித்துப் பூ மழை பொழிந்தனர். அவையில் கூடியிருந்த மக்கள் எல்லோரும், வாக்கிற்கு அருணகிரி! கருணைக்கு அருணகிரி! அருளுக்கு அருணகிரி! சொல்லுக்கு அருணகிரி! எனப் பலவாறாகப் போற்றித் துதித்து அருள் பெற்றனர். தமிழால் எல்லாம் செய்ய முடியும். மனிதனும் தெய்வமாகலாம் என்பதை அருணகிரியின் அற்புத வரலாறு அறிவிப்பதை நாமும் உணர்ந்து உய்வோமாக!

தைப்பூசம், உண்மையில் சிவனுக்குரிய திருநாளாகும், பதஞ்சலி முனிவரும், வியாக்ர பாதரும், சிவபெருமான் நடனமாடுவதை நேரில் காணவேண்டுமென விரும்பி பின்னெடுங்காலம் தவமிருந்தனர். அவர்கள் தவத்திற்கு இரங்கிய சிவபெருமான், அவர்கள் முன் தோன்றி, “நாம் தில்லைமன்றில் திருநடனமாடத் திருவுளம் கொண்டுள்ளோம். அங்கே வந்து காண்க” எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முனிவர்கள் இருவரும், தில்லைக்கு சென்று காத்துக்கிடந்தனர். திடீரெனத் தில்லை மன்றில் சிவபெருமான் தோன்றினார். நடராஜப் பெருமானாக நின்று ஆனந்ததாண்டவம் ஆடினார். அவர் முதல் முதல் தில்லையில் நடனமாடிய நாள், தைப்பூச நன்னாள் ஆகும். முனிவர்கள் இருவரும் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்தனர். இதிலிருந்து சிவன் கோயில்கள் அனைத்திலும் ஆனந்ததாண்டவ நாளாகத் தைப்பூசம் கொண்டாடப்பெற்று வருகிறது.

முருகனுக்கும் சிவனுக்கும் பேதமில்லை. “நாமே ஒரு விளையாட்டுக் காரணமாக முருகனானோம்” எனச் சிவபெருமான் கூறுவதாக கந்தபுராணம் சொல்கிறது முருகனுக்கு “அறுமுகச்சிவன்” என்ற பெயரும் உண்டு,

முழுமுதற் பொருளாகிய சிவபெருமான் அடியார்கள் பொருட்டு வடிவம் கொள்ளுகிறான். அவ்வடிவங்களுள் ஒன்றே முருக வடிவமாகும். சிவபெருமானுக்கு 25 மகேஸ்வரமூர்த்தங்கள் உண்டென சாத்திரம் கூறும். அவை, அனாதி வடிவங்கள் எனவும் அது சொல்லும் அனாதி வடிவங்கள் என்றால் இன்ன காலத்தில் தோன்றியவை என்றில்லாமல் என்றும் இருக்கின்ற வடிவங்கள் என்று பொருள். இந்த 25 மகேஸ்வர மூர்த்தங்களுள் சோமஸ் கந்த மூர்த்தமும் ஒன்றாகும். அம்மூர்த்தத்தில் சிவபெருமான் அப்பனாகவும், பிள்ளையாகவும், அம்மையாகவும் வடிவம் கொள்கிறார். இவ்வடிவத்தின் நடுவில் இருக்கிறபிள்ளை கந்தன் என அழைக்கப்படும். அதுவே முருகனாகும். எனவே சிவபெருமானே முருகனாக விளங்குகிறான் என்பது தெளிவு.

முருகனுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் வேறுபாடில்லை என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே சிவாலயங்களில் கொண்டாடப் பெறும் எல்லாத் திருநாளையும் சுப்பிரமணியர் ஆலயங்களில் கொண்டாடுகின்றோம். இதனாலே சிவனுக்குரிய திருநாளாகிய தைப்பூசம் முருகப்பெருமானுக்குரிய திருநாள் ஆயிற்று.

உண்மை இதுவாயினும், முருகனுக்குரிய திருநாளாத் தைப்பூசத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு.

சூரப்பத்மனை அழித்து வருமாறு, முருகப்பெருமானுக்கு சிவபெருமான் கட்டளையிடுகிறார். அப்பொழுது, சிவகணங்களைப் படைவீரர்களாக்கி அவருக்குத் துணையாக அனுப்புகிறார். ஏராளமான படைக்களங்களையும் முருகப்பெருமானுக்கு வழங்குகிறார். அவர் புறப்படப்போகும் சமயம் உமையம்பிகை அன்போடு அழைத்து,

“என்னருமைக் குழந்தாய்! நீ சூரபத்மனைக் கொல்வதற்காக ஞானவேல் ஒன்று தருகிறேன். அவ்வேலை கொண்டு நீ போசில் வெற்றி பெறுவாயாக”

என ஆசீர்வதித்து வேலாயுதத்தை அவரிடம் வழங்குகிறாள். அம்பிகை முருகப்பெருமானுக்கு வேலாயுதம் அளித்த நாள் தைப்பூச நாளாகும். வேல் பெற்ற திருநாளாகத் தைப்பூசம் கொண்டாடப் பெறுகிறது.

உயிர்களுக்கு அறிவுத் தெளிவை ஏற்படுத்துவதில் பெளர்ணமி திதி, பூச நட்சத்திரமும் பெருந்துணையாக நிற்கும் ஞானவேல் பெற்ற நன்னாள் ஆதலால் தைப்பூசத்தை கொண்டாடுவோர்க்கு ஞானம் பெருகும் என்பது உண்மை.

சித் சபை என்று விளங்கப் பெறுகின்ற பொன்னம்பலத்தில் பதஞ்சலி மாமுனிவரும் வியாக்கர பாதரும் கண்டு தொழ அம்பலக்கூத்தன் ஆடுகிறார்.

சித் சபையின் நடுவில் வேதஸ்கம்பங்கள் சூழ்ந்த வித்யா பவனமான பிரணவபீடத்தில், ஆனந்த நடராஜமூர்த்தி, அற்புதமாய்க் காட்சி அளிக்கின்றார்.

தலையில் கங்கையும் சந்திரனும், நெற்றியில் காலாக்னி, கழுத்தில் காலக்கூடம், மார்பில் தங்க பூநூல், கை கால்களில் சர்ப ஆபரணம், இடையில் புலித்தோல், கால்களில் தங்கச் சிலம்புகள், வலது கைகளில் டமருகம், அபய முத்திரை, இடது கைகளில் அக்கினியும்; அனுக்கிரஹ முத்திரையும்,

வலது பாதத்தில், அபஸ்மாரம் என்னும் மிகவும் கொடிய முயலகளை அடக்கிக் கொண்டும், இடது பக்கத்தில் சிவகாம சுந்தரி அம்பாளுடன் கூடிக்கொண்டும், இருபக்கங்களிலும் பாணுகம்பன், பானாசுரன் பதஞ்சலி, வியாக்கரபாதர், தில்லை மூவாயிரம் தீக்ஷிதர்களால் சேவிக்கப் பெற்றவராய், டமருகம் தாங்கும் வலது கையால் சிருஷ்டியையும், (படைத்தல்)வலது அபய கரத்தால் ஸ்திதியையும் (காத்தல்) இடது அக்கினிக் கரத்தால் சம்ஹாரத்தையும் (அழித்தல்) முயலகளை அடக்கும் வலது கால் திரோதானத்தையும் (மறைத்தல்) இடது குஞ்சித கரத்தால் அனுக்ரஹத்தையும் (அருளல்) செய்து கொண்டு ஐந்தொழில் வல்லமைகளையும் இயற்றிக் கொண்டும், இயக்கிக் கொண்டும் நடனமாடினார். பிறும்மாதாளம் போட்டார். நந்திகேஸ்வரரும், அயக்ரீவரும், தும்புருவும், மிருதங்கம் வாசித்தனர். இந்திரன், புல்லாங்குழல் ஊதினார். விஷ்ணு சுத்த மத்தளம் வாசித்தார். சரஸ்வதியும் நாரதரும் வீணை வாசித்தனர்.

நடராஜப்பெருமான், “தித்தாம் தித்தாம் திமித்தாம் திமி
திமி திமி தாம் திந்திமி திந்திமி” என்றுள்ள ஜதிகளுடன்
நடனமாடினார்.

இந்த நடராஜ மூர்த்தியை ஒருமுறை தரிசித்தவர்கள்,
பலன்கள் அத்தனையும் பெற்றுக் கொள்வர் என்பது தொன்று
தொட்டு வந்த மரபாகும்.

□

உத்தம குருவும் உலக சமயப் பிரார்த்தனைகளும்

துறவிகளைப் பொதுவாக, தூய அன்னப் பறவையின் தன்மை கொண்டவர்கள் என்ற கருத்தில் “பரமஹம்ஸர்கள்” என அழைப்பது வழக்கம். அன்னத்தின் உடல் வெளுப்பு. துறவிகளின் திருவுள்ளம் தூய்மை பெற்ற வெண்மை நிறம் கொண்டது. இதனை “இதயஹ சுத்த சத்வா” என வேதம் கூறும். அன்னம் இமயமலை உச்சியில், “மானஸம்” என்ற தடாகத்தில் தங்கும். இவர்களும், மிக உயர்ந்த உள்ளமாகிய மானஸத்தில் உலாவுகிறார்கள். அன்னம், கருமேகத்தை வெறுக்கும். இவர்கள் அதருமத்தை வெறுப்பார்கள்.

அன்னம், இருசிறகுகளுடன் வானத்திலும் தரையிலும் சஞ்சரிக்கும். இவர்கள் ஞானம், அனுஷ்டானம் என்ற இரு சிறகுகளுடன் கூடி, இறைவனுடனும் மக்களுடனும் உறவு கொண்டிருப்பார்கள். அன்னத்தின் மேல் நீர் ஒட்டாது. துறவிகளை, ஆசை ஒட்டாது. அன்னம் தாமரைத் தண்டிற்குள் இருக்கும் நூலைப் புசிக்கும். இவர்கள் சாத்வீகமாகிய சிறு உணவையே அமுதுபடி செய்வார்கள். அன்னம் க்வ க்வ (எங்கே எங்கே) என்று சத்தமிடும். இவர்கள் தருமம் எங்கே? எங்கே? என்று பார்ப்பார்கள். அன்னம் ஒரு வீட்டில் தங்காது. இவர்கள், தூய்மையற்றவர்களின் உள்ளங்களில் தங்க

மாட்டார்கள். அன்னத்தின் அலகும், பாதமும் சிவந்திருக்கும். இவர்களது ஆடை சிவந்திருக்கும்.

அன்னம், பாலையும் நீரையும் பிரித்துப் பாலைப் பருகும் ஆற்றலுடையது. இவர்களும் சிற்றின்பம் பேரின்பங்களைப் பகுத்து பேரின்பத்தையே கைக்கொள்ளுவார்கள். பரமஹம்ஸ லக்ஷணங்கள் அனைத்தும், ஞானிகளிடம் அவர்கள் நடந்த பாதையிலே, நாம் காணமுடியும்.

பதஞ்சலியோக சூத்திர முறைப்படி உண்மையான ஒரு ஞானியின் முன் பகைமையும் மாறுபாடும், மறைந்துவிடும்.

1926இல் ஸ்ரீகாஞ்சி முனிவர் அவர்கள், புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள கறம்பக்குடிக்கு விஜயம் செய்தார்கள். கிராமமே திரண்டு நின்று வரவேற்றது.

அப்போது, ஒரு முஸ்லீம் புலவர், பரமாச்சார்யாரின் மேனாவுடன் (பல்லக்குடன்) சுமார் மூன்று மைல்கள் அந்தரங்க பக்தியுடன் நடந்து வந்தார்.

சந்தர்ப்பம் கிட்டியதும், சுவாமிகளின் பெயரில் தாம் எழுதிய சில பாடல்களைப் படித்துக் காட்டினார்.

அதனை, அருள் கொண்டு, ஆனந்தமாகக் கேட்டுவிட்டு மோகனப் புன்னகை புரிந்தார்கள்.

இதனைக் கண்ணுற்ற இஸ்லாமியப் புலவர், 'என் கண்களுக்கு சுவாமிகள் அல்லாவின உருவாகவே' தோன்றுகிறார் என்று, கண்ணீர் மல்கக் கூறினாராம்.

மேலே போக போக எல்லாம் ஒன்றாகவே தெரியும், எல்லாம் ஒன்றுதான் என்பதும் புரியும்.

நாம், உலக சமய மாநாடுகளைத் துவக்கி வைக்க அமெரிக்காவிற்கும், மேற்கு ஜெர்மனிக்கும், அழைப்பின் பேரில் சென்றிருந்தோம்.

மாநாடுகள் துவங்குமுன் எண் சமய (8 சமயங்களின்) தலைவர்களும், கைகோர்த்துத் தனியறையில் நின்று, மானஸீகமாக அவரவர் தெய்வங்களைப் பிரார்த்தனை செய்தோம். தெய்வங்கள் வெவ்வேறுதான்; பிரார்த்தனைகளும் விதவிதமானது தான். ஆனால் எல்லோருடைய நோக்கங்களும் இந்த உலகம் சமாதானமாக வாழவேண்டும் என்பதே ஆகும்.

அதன் பின்னர், மிகப் பெரிய அரண்மனை போன்ற கூடத்தில், நான்கு புற வாயில்களின் வழியே இரண்டிரண்டு தலைவர்களாக பிரிந்து அழகாக—மெதுவாக அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து சென்று, எங்களுக்கென அமைத்திருந்த அழகான மேடையில், பக்கத்திற்கு இருவராக ஏறினோம்—ஏறி நின்றோம்.

நடுவில் ஒரு பெரிய தங்கச் சட்டி, உயர ஸ்டாண்டில் நெருப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தது. செவ்விந்தியர் ஒருவர் மணக்கும் சாம்பிராணித் தூளைத் தூவினார். அப்பெரிய கூடம் முழுவதும் சாம்பிராணிப் புகையும் மணமும் பரவியது. அவர் கையிலே இருந்த பெரிய மெழுகு வர்த்தியில் நாங்கள் எண்மரும் எங்களது மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றிக்கொண்டோம்.

அம்மாநாட்டிற்கு உலக முழுவதும் இருந்து வந்திருந்த சமயச் சான்றோர்கள், அறுநாறு பேர்களும் அவரவர் மெழுகு வர்த்தியை ஒருசில நிமிடங்களில் ஏற்றிக்கொண்டனர். மற்ற மின் விளக்குகள் நிறுத்தப் பெற்றன. மெழுகுவர்த்தியின் ஒளி மெல்லிய இசை காற்றினிலே கலந்து வந்தது.

சாம்பிராணிப் புகை பரவி நிற்க, மெழுகுவர்த்திகள் ஒளி சிந்த, காற்றினிலே கலந்து வரும் மெல்லிசையிலே மனங்கள் அனைத்தும் சங்கமம் ஆயின. இது தான் கைலாயமோ, இது தான் வைகுந்தமோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

இந்து சமய பிரார்த்தனையை முதலில் நாம் துவங்கினோம். உலக சமய மாநாட்டை நடத்தியவர்களின் வேண்டுகோள்படி

நாம் ரிக் வேதம், பிருஹதாருண்கோ உப நிஷதம் இவற்றிலிருந்து சில பொதுவான பிரார்த்தனை வரிகளைத் தேர்ந்து எடுத்து, முதலில் வடமொழியில் பிரார்த்திக்க, எல்லோரும் மனமொன்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

அதன் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பைச் சொல்லும் போது, வரிக்கு வரி அன்புகலந்த ஆர்வத்துடன் உலகசமயச் சான்றோர்கள் அறுநூறு பேர்களும் திரும்பச் சொன்னார்கள்.

Hinduism, Rig veda. 10—191—3

Sanskrit (ரிக் வேதம்)

ஸமானோ மனஹ ஸமிதி ஸமானீ!

ஸமானம் மனஹ ஸஹ சித்தம் ஏஷாம்!!

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி ஹி.

Common be our Prayer

Common be our end

Common be our Purpose

Common be our deliberation

Om Peace, Peace, Peace.

நமது பிரார்த்தனைகளும் முடிவுகளும் ஒன்றாக இருக்கட்டும். உங்களது லக்ஷியம் ஒரே மாதிரி அமையட்டும், உங்களது சந்திப்பு பொதுத் தன்மை பெறட்டும்; உங்களது மனம் ஒரே மாதிரி விளங்குக; மனங்களின் சிந்தனைகள் இணைந்து திகழட்டும்.

ஓம் அமைதி; அமைதி; அமைதி.

Brahadarankopanisd

பிருஹதாருண்கோ உபநிஷத். 1, 3, 28

அஸதோ மா ஸத்கமய,

தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய

ம்ருத்யோர் மாம்ருதம் கமய
ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்திஹி

From the unreal Lead me to the Real;
From Darkness Lead me to Light
From death Lead me to immortality,
Om peace, peace, peace.

பொய்மையிலிருந்து மெய்மைக்கு வழிகாட்டு!
இருளிலிருந்து ஒளிக்கு இட்டுச்செல்!
சாவிலிருந்து, அமரத்வத்திற்கு வகையருள்!
ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்திஹி.

Christianity. Greek (கிறிஸ்துவம் க்ரீக்மொழி)
Holi God. Holi & Strong
Holi & immortal have merey on us.

பரிசுத்த தெய்வமே! பரிசுத்தமும் உறுதியுமான,
பரிசுத்தத்துடன், அழிவற்ற எங்கள் மீது கருணைக்காட்டு!
ஆமென்.

Islam—Koran Arabic. The most Merciful
praise belongs to God
The cherisher and Sustainer of creation

இஸ்லாம்—குரான் அராபிக்
கருணையுடைய கடவுளே!

படைப்பவனாகிப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கருணையுடைய
வனாய் விளங்குகின்ற கடவுளாகிய உனக்கே, எல்லா
மகிழ்ச்சியும் சொந்தம்.

Zimbabwean, African primal Heritage.
Wonderful one.

you live in the midst of the Sheltering rocks.
We pray to you, heart us Lord.

ஜிம்பாவான். ஆப்ரிக்கப் பழமையான பரம்பரை—
ஆச்சர்யப் படத்தக்க ஒன்று; பாதுகாப்புத் தருகின்ற—நிழல்
தருகின்ற பாறைகளுக்கு இடையிலும் நீ இருக்கிறாய்.

நாங்கள் உன்னிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். இறை
வனே! நீ. அதனைக் கேட்பாயாக!

Buddhism—Dhammapada—pali—
Has God Control of the senses
Is moderate in eating
Full of faith and of high vitality.

பௌத்தசமயம்—தம்மபதம்—பாலிபாஷை
கட்டுப்படுத்தப்பட்ட புலனடக்கம்; மிதமான உணவு; முழு
நம்பிக்கை—உயர்ந்த ஜீவரசம்.

Toaism Joa Teaching 33 chinese
The great Joa is universal
Like a flood, How can it be turned to the right
or to the left?
All creature depend on it.

தோயிஸம். சீனப் பாரம்பர்யம். அண்ட பிண்ட சராசரம்
அனைத்தையும் மிகப்பெரிய சீனத்து தாவோ மதம் வெள்ளம்
போல் ஒன்றாக இணைக்கின்றது. எப்படி வலதுபுறம் இடது
புறம் திரும்ப முடியும்? எல்லா உற்பத்திகளும் அதற்கு
அடக்கம்.

ZOROASTRIANISM GATHAS (45-10)

Ancient grarian—
perfect Etermal life we gain
our souls grown strong
our lines Renewed

ஜோராஸ்ட்ரானிஸம்

லாபகரமான நமது வாழ்க்கையும், நமது ஆன்மாக்களும், பலமுடையதாக வளரட்டும். நமது வாழ்க்கையும் புதுப்பிக்கப்படுகின்றது.

Judaism, Rabbinice prayer (Hebrew)

Make us joiful with They salvation

And cleans our

hearts to serve Thee Truly.

ஜூடாயிஸம். ஹிப்ருமொழி

உன்னுடைய கருணையினால், எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கு. சுத்தமான எங்களுடைய இதயத்தினாலே உண்மையாக உனக்குச் சேவை செய்ய. ஆமென்.

எண் மதத்தலைவர்களும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பைச் சொல்ல, உலகச் சமயச் சான்றோர்கள் அனைவரும், அன்புடனும், பண்புடனும், ஆர்வத்துடனும் திரும்பச் சொல்லித் துவக்கவிழா நிறைவேறியது.

உலக சமய மாநாட்டில், அமெரிக்கா—நியூஜர்ஸி நகரிலும்,

மேற்கு ஜெர்மனி—பாட் நாஹிம் நகரிலும் நடந்ததில் ஹிந்து சமயப் பிரார்த்தனைக்கு முதலிடம் என்று சொன்னால்,

ஹிந்து உலகின் பந்துவாக மதிக்கப் பெறுவதை
அறிந்துணர்ந்து.

எம்மதமும் சம்மதம் என்பது மட்டுமல்ல;

எம் மதமும் என் மதம் என்று

எண் மதத்தவரும், போற்றிப்

புகழ்ந்து, பொய் கெட்டு

மெய்யை உணர்ந்து,

“லோகா சமஸ்தாஹா

சுகினோ பவந்து.”

இந்த உலகம் முழுவதும் சுகமாக வாழவேண்டும் என்ற வேத
வாக்கைக் கடைப்பிடித்து, துன்பம் நீக்கி, இன்பம் பெற்று;
மனிதனும் தெய்வமாகலாம் என்பதை உண்மையாக்க
வேண்டும்.

Assembly of the World's Religions
America and West Germany.

MESSAGE TO THE YOUTH

by

Her Holiness

Dr. Sayi Matha Siva Brinda Devi,

Thilakavathiar Thiruvavur Adheenam,
Pudukkottai, S. India

My beloved sons! My darling daughters!

Let the future of the world be pure with your hearts
beating in unison.

Let all your souls mingle in love and culture.

Let your thoughts be pure like the glistening rare
pearls under the deep waters of the ocean.

Let your hearts rise like the Himalayan peaks and
pray for universal peace and a trouble-free life.

Let you be aware that you carry the responsibility
to strive for the welfare of the world by reducing your
own selfish needs.

Let your minds overflow with noble ideals, right
principles and compassion towards all life.

Let you develop the patience of the earth, the
strength of the mountain, the prosperity of the ocean
and the purity of the sky.

Let you cultivate the "Love thy neighbour as thyself" tendency.

May God protect you from becoming victims of evil habits.

Let you be alert, active and busy like the bee and pure like the swan.

Let you have an open mind, enjoy the company of the good and lead a disciplined life.

Let the youth prosper and progress in every direction

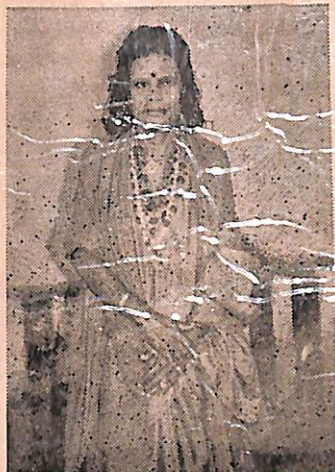
Let God bless them with beauty, health, knowledge and wisdom.

Let there be peace everywhere.

Om Shanti ! Shanti ! Shanti !

திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
xxviii	2	ப்ரும்மாக	ப்ரும்மமாக
2	13	அர்ச்சிக்கத் தானிந்தேனே	அர்ச்சிக்கத் தானிருந்தேனே
65	22	இருக்கிது	இருக்கிறது
67	18	Unborn	Unborn
80	19	குடும்பத்	குடும்பத்
111	14	நம்மாள்	நம்மால்
114	2	கத்தர்	கத்தர்

Dear Mum,

I really remember you and those activities you played during the conference of world religions. I really admire your profile. The activities of that night, the lighting of the candle reciting of the Rig Veda and chanting the Mantra for peace is still fresh in the memory. That night was great.

I have great respect for those of you who made that conference what it was. I would love to attend more of such. Any time you have a conference of that type kindly extend your invitation to me I will be ready to be there.

Mum, I wish you good luck in your activities for world peace.
Your Son, Dr. M. Adeleye Ojo,
NIGERIA

Dear sister in his Name!

Indeed. I remember very vividly, even as I write this letter, the day you lighted candle, chanted the Mantra and offered prayers for world peace. I shall never forget that and other experiences I had during the conference in the U.S.A.

Let us continue to stay in touch with each other and pray for the success of God's work on Earth.

Yours sincerely,
Prophet M. Jonah Jehu APPIAH Chana

Dear Dr. Siva Brinda Devi

Thank you for your letter of November 26, it was a pleasure to participate in the World Assembly of Religions and have contacts with people belonging to different religions. Your contribution was very much in keeping with the objectives of the conference. I hope you will continue your efforts to promote good will amongst humanbeings.

Yours sincerely, Khurshid. Ahmad, Pakistan